За інженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 1 (502) | П'ЯТНИЦЯ, 15 січня 1993 року. | Телефони редакції: 4-74-17, 22-68.

ЦІКАВА НОВИНКА

Масштаби індивідуального житлового будівництва в нашій державі викликали безліч проблем, що вимагають негайного вирішення. Найгостріші з них — це дефіцит будівельних матеріалів та їх висока вартість.

Свій внесок у вирішення цих питань успішно роблять викладачі факультету будівництва А. М. Власенко та В. В. Смоляк. Ними розроблена і успішно впроваджується в життя ефективна технологія виготовлення стінових дрібнорозмірних блоків.

Від традиційних шлакоблоків згадані вироби відрізняються високими естетичними якостями, індивідуальною пластикою. Викладені у стіну, вони створюють неповторний колорит, що перегукується з національними мотивами Поділля.

Плідна робота дозволила за короткий час сконструювати і виготовити мобільну установку для формування стінових блоків. Відрізок часу від ескіза архітектора до виготовлення експериментальної партії блоків — всього кілька днів.

Важливим в цій розробці є компактність установки, її універсальність і простота. Та й у економічному плані нова технологія вражає — один блок замінює 8 цеглин, а коштує значно дешевше.

В розробці та впровадженні цієї цікавої технології активну участь беруть студенти четвертого курсу будівельного факультету.

Про актуальність нової роботи свідчить значна кількість пропозицій про співробітництво від різних структур Вінниці.

Маємо чудовий приклад, коли від ідеї до впровадження — один крок, де творча праця архітектора та інженера приносить вагомі результати.

На знімку: установка і готові стінові блоки.

Фото С. Лісового.

ПЕРЕД НОВОЮ „ПЕРЕЯСЛАВСЬКОЮ" РАДОЮ

ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ

Скільки не буваю біля пам'ятника Максиму Горькому в центральному парку Вінниці, завше думаю: «Як він тут з'явився? Якими резонами керувалась ідеологія розвинутого соціалізму, які мотиви бралися до уваги, де в історії знайшлася бодай мікроскопічна зачіпка, щоб збагатити культурний антураж подільського міста пам'ятником «великому пролетарському»?

Якщо шукати хоча б якусь логіку, то тут, мабуть, винен Михайло Коцюбинський. Перебуваючи свого часу на Капрі, він удостоївся горьковського епітета «сонцелюб», який по тому був перетворений на банальну пропагандистську ганчірку, котрою намагалися всіляко глянцювати справжнє ставлення Горького до українського народу та його культури. Адже навіть нашу мову «буревестник» вважав «наречием» і не дозволив уже в тридцятих роках перекласти на українську роман «Мати».

Отже, на цьому місці повинен би стояти пам'ятник вінничанину Михайлу Коцюбинському, але нам подарували Горького. З паличкою в одній руці і книжечкою — в другій. Отже, треба думати — символічний сплав пошуку і знань.

Ставлячи, пам'ятник, дуже поспішали, і коли Максим устав на повен зріст, то з'ясувалось, що він не так узутий. На одній нозі у нього був нормальний чобіт, а на другій — мисливський, себто, з халявою до пахвини. Щоб зумовити належну симетрію, прямо на постаменті мусили виправляти недогляд: довбали пам'ятник долотами і перетворювали те, що нижче коліна — на халяву, а те, що вище — на штанину.

Якби на нинішні часи, то це була б слушна нагода звільнити місце для якогось дорожчого нам пам'ятника, але позаяк Максим вистояв, то хай уже стоїть, хоч і не завадило б пересунути його кудись на задвірки у відповідності з заслугами перед нашою історією. Адже навіть «Литературная газета», яка впродовж кількох десятиліть несла на своєму титулі графічний профіль «великого пролетарського», порахувала за розумніше прийняти його звідти.

Тим часом у нас є і пам'ятник і назва парку. Є й кінотеатр з гордим іменням «Россия», котрий засвідчує непереможність курсу колоніального «послушанія» перед метрополією, коли місцеві вожді, задля репутації лояльних слуг імперії, могли і рідну матір продати. Справді, назви центральний кінотеатр міста іменем України, уже був би привід для сумнівних двозначностей: «Кого це з вінницьких ідеологів підточує хробак буржуазного націоналізму?»

Неперебутня стійкість вчорашніх фетишів пояснюється сьогодні цілком зрозумілою колоніальною обачливістю: «Куди спішити? Політична погода може змінитись і той, хто голосував за паспорта з тризубом, ще гірко заплаче, ще відповість за все».

Зрозуміти це, звичайно, можна — так нас виховали. Але чи можна виправдати?

Москва, однак, не побоялась світової громадської думки: щойно Україна оголосила про свою незалежність, як в столичного майдану Тараса Шевченка зразу було відібрано ім'я. Годі імітувати хвалену дружбу народів! Годі вдавати повагу до України, якої нема і ніколи не було!

То, може, й нам помаленьку вибабруватись з хохляцьких одеж і вертати до елементарних першооснов національної гордості?

Йдеться, звичайно, не про те, щоб валити і руйнувати. Боронь боже! Цього досвіду вже забагато. Дбаючи про високу марку ідейної цноти, з корінням, найтоншими капілярами так запопадливо корчували минувшину, що від нашої історії лишились одні руїни та й сама історія перетворилась на легенду. А сюжети її вибудовувались і писалися не в нас, а десь там, нагорі, під червонозоряну імперську диктовку.

То ж і продиктовано для прикладу, що Іван Мазепа — це виродок: українець завше був найвірнішим молодшим братом росіянина, а підлий гетьман хотів відчахнути цю гілку чудового слов'янського дерева, щоб засохла і звелась нінащо.

Іскра і Кочубей — славні витязі духу, патріоти України, що впали жертвами підступного інтриганства.

На Вінницькій землі в Борщагівці поблизу річки Рось 1908-го року споруджено пам'ятник цим «витязям». Гроші на нього збирали по копійці зі всієї України, як вияв всенародної скорботи за безневинно убієнними — нація відважувала найземніші поклони тим, хто не бажав бачити її вільною, харкав їй прямо в обличчя.

Ходять-бродять нині розмови, як бути з тим пам'ятником — стерти з лиця землі, чи залишити?

Звичайно ж, залишити — хай стоїть свідком нашої ганьби! Гірше від цього не зробиться, а розуму і гордості навчити може, якщо вона ще залишилась, якщо не витруєна до решти.

...Перед різдвом у нашій молодій державі сталася

(Закінчення на 2-й стор.)

Наші будні

НА МЕТОДИЧНІЙ РАДІ

Відбулося чергове засідання Методичної ради інституту, на якому розглянуті питання про модель інженера, якість дипломного і курсового проектування (доповідачі: декан ФТМБ В. І. Савуляк, голова секції методичної ради, доцент С. О. Курков і голова секції методичної ради доцент І. Б. Матвеєв).

З першого питання вирішено доопрацювати проект моделі інженера з урахуванням зауважень членів методичної ради і після обговорення на наступному засіданні рекомендувати її кафедрам.

Вирішено також до кінця січня 1993 року модернізувати Положення про дипломне проектування, завершити розробку критеріїв оцінки дипломних проектів та робіт на випускаючих кафедрах, розробити інститутське Положення про курсове проектування.

Розглянуто питання про зміни в навчальних планах на 1992/93 навчальний рік та рекомендації щодо затвердження на Ученій раді Інституту програм дисциплін бакалаврату із спеціальності теплоенергетика, кваліфікаційну характеристику бакалавра і програму держіспиту із спеціальності 10.08.

ГОВОРІТЬ МЕНШЕ

Мається на увазі — по телефону. І не тому, що ворог підслуховує, а тому що — дорого. Якщо до нового року хвилина розмови по телефону, скажімо, з Москвою коштувала 2 карбованці, то з 1-го січня це задоволення варте уже 60 карбованців. Вартість міжміських переговорів в межах України коштує сьогодні уже 18 карбованців, а якщо ви дзвоните в далеке зарубіжжя, то це аж 180 купонів за хвилину.

Більше того, якщо ви замовляєте розмову не через телефоністку, а користуєтесь послугами автоматичного зв'язку, то вартість переговорів зростає в півтора раза. Є і ще одне суттєве обмеження: на міжнародні переговори відводиться 15-тихвилинний ліміт. За кожне слово понад цю норму треба платити американськими доларами.

Отже, якщо ми будемо такими балакучими, як в 1992 році, то можемо пробалакати весь інститутський бюджет.

В цьому зв'язку видано наказ підключити всі службові телефони, крім апаратів ректора, проректорів та головного бухгалтера до внутрішньої інститутської АТС і з метою суворої економії налагодити відповідний контроль.

З МОТИВІВ МИЛОСЕРДЯ І ВДЯЧНОСТІ

Ім'я Тамари Іванівни Коновалюк буде вписане в історію Вінницького політеху на рівні з іменем її покійного чоловіка, видатного майстра живопису Федора Зотиковича Коновалюка — вона подарувала інститутові картинну галерею, приблизна вартість якої складає 15 мільйонів карбованців. Продай закордонним покупцям, які роєм рояться навколо неї, два десятки полотен — жила б у великому достатку.

Тим часом, стара самотня жінка перебивається мало не на воді й хлібі — у неї дуже крихітна пенсія. А здоров'я уже стареньке — 16 січня Тамарі Іванівні виповнюється 80.

Виходячи з мотивів милосердя і вдячності за її виняткову безкорисливість, ректорат Вінницького політехнічного інституту прийняв рішення виплачувати дружині художника, поки житиме, допомогу в розмірі мінімальної заробітної плати. Це поки-що 4600 карбованців щомісяця.

І. Б. МАТВЕЄВУ — 75

З цієї нагоди ректорат вручив Ігорю Борисовичу вітальний адрес. Відзначено значний вклад ювіляра в розвиток інституту. Зокрема, в створення цілої школи гідромеханіки, в поліпшення дипломного проектування.

Не обійшлося без жартів. Мовляв, невтомний ветеран приписав собі, мабуть, з десять років, бо зовсім не виглядає на 75.

— Бігайте стільки, як я, на стадіоні, і в лісі — будете виглядати не гірше, — парирував Ігор Борисович.

І справді. Зберегти молодість душі і завидну енергію І. Б. Матвеєву допомагають регулярні заняття спортом, що наш брат, викладач і вчений, дуже часто ігнорує. На жаль! Саме цей рядок біографії ювіляра мав би служити насамперед кожному за взірець для наслідування.

ПЕРЕД НОВОЮ „ПЕРЕЯСЛАВСЬКОЮ" РАДОЮ

(Початок на 1 стор.)

примітна подія — Президент Кравчук скликав на консультативну зустріч керівників усіх політичних партій, рухів та громадських організацій, щоб порадитись, як бути: 22 січня в Мінську має відбутись рада, яка для України матиме значення нової Переяславської. Бувають же такі дивовижні збіги — знову січень, і знову Кравчуку, як у 1654-му Богданові Хмельницькому, треба вирішувати — вертатися під руку Москви й підписувати статут СНД, чи до кінця пройти шлях нелегких випробувань, шаленого політичного й економічного тиску, імперської зневаги й презирства, але залишитись вільними.

Серед двадцяти шести політиків, які виступили на зустрічі, два все-таки погодились іти в ярмо.

— Ми не зуміли дати нове економічне дихання нашій Україні, — відверто сказав Л. Кравчук, — і, звичайно, навколо цього можна сплітати різні вінки. Але я ніколи не знаходив в історії, чи були ще колись сили, які закликали народ іти в рабство і проливати за це кров. Чи зараз у них немає гідності, розуміння, елементарного прагнення до свободи? Чи сподіваються отримати владу?

Я не соромлюся сказати, що завжди буду боротися проти не тільки тієї імперії, яка була, проти будь-яких спроб повернутися до імперії.

...Боже, дай силу Кравчукові, терпіння і мужність нашому народові! Бо якими б рум'яними не здавались калачі на агітпунктах нової імперії — вони ніколи не будуть нашими. Нам від них, як і раніше, перепадатимуть тільки черстві шкуринки, адже Україна котра займала в Союзі всього - навсього 2,8 процента території, за виробництвом м'яса, молока і масла на душу населення була на першому місці, а за споживанням — тільки на третьому - четвертому.

Сьогодні нам трудно — це факт. І незалежність тільки тоді матиме якусь вартість, якщо будемо жити краще інших народів колишнього Союзу. Але не все зразу робиться. Треба почекати. Якби наші труднощі полякові і його запитали: «Ковбаса чи воля?» — він би сказав однозначно: — Воля!»

— Ці ж труднощі мають сьогодні естонці, але вони кажуть: «Перетримаємось на одній воді і хлібі, а до «імперського раю» не заманите ніякими калачами».

Шлях до волі завше тяжкий. Її треба заробити великою працею. На допомогу рокфелерів і фордів сподіватись не доводиться: ситий голодному — не товариш. Ситий не погодиться бути менш ситим, він дбає насамперед про свого стола , він керується логікою сили і черствого прагматизму.

В ті дні, коли Кравчук радився зі своїми соратниками, Джордж Буш підписував з Москвою документа про стратегічне ядерне роззброєнння Тільки з Москвою! Наче й нема ще трьох ядерних держав, нашикованих стратегічними ракетами, як коробка сірниками. Нашу самостійність зневажено, наче ми не держава.

Логіка багатих і сильних завше була аморальною. Коли соціалістичній революції загрожувала смерть, Ленін не посоромився підписати Брестський мир, за яким Україну віддавали на поталу німцям — нами заткнулися, як шматком жирного сала. Так було і буде, якщо ми самі не розпоряджатимося собою і своїми багатствами, якщо залишимось в «братерських» обіймах імперії.

Коли Богдан пив келиха на Переяславській раді, Іван Богун вигукнув: «Не пий, Богдане, то — трутизна!»

Цей вигук виявився пророчим. Не забудьмо ж його! Адже Україна — це не тільки територія. Це ж — великий народ.

І. ВОЛОШЕНЮК.

Англійський детектив

ЧАСТИНА І.

Ще з весни доцент кафедри вищої математики Юрій Степанович Ільницький взявся за організацію поїздки по обміну досвідом в технічний коледж міста Пітерборо (Англія). Збирав зі студентів гроші, придбав навіть 6 тонн бензину, щоб вистачило на дорогу туди й назад.

З поїздкою явно не клеїлось. То виявилося, що наші автобуси на європейських дорогах можуть не «скласти екзамена» службі екологічного контролю, то з'явились сумніви, чи безпечно їхати, маючи з собою 6 тонн вибухової рідини — в Європі ж стріляють.

Ільницький почав повертати гроші. Але раптом перед Новим роком він попросився на тиждень за рахунок майбутньої відпустки, висунувши при цьому непереконливі мотиви. Йому відмовили.

Тоді Юрій Степанович приніс документи про те, що в нього не ладиться з дружиною, яка живе в Росії, треба негайно летіти до Сибіру, «ремонтувати» сім'ю. Справа серйозна — відпустили на тиждень з 21 по 28 грудня.

ЧАСТИНА ІІ.

Збирався до Англії і студент V курсу групи ЗАТ-88 Андрій Бадяк. Правда, у них з Ільницьким стосунки зіпсувались на фінансовому грунті: з одних керівник групи брав менші суми, з інших — більші. Андрій не промовчав і Ільницький, звичайно, мав бажання, щоб той «відсіявся» сам собою. Уже й гроші йому повернув (правда, не всі). Йшлося до того, що група розпадається, ніякої поїздки не буде.

І ось раптом Бадяк дізнався, що Ільницький таки найняв автобуса в краєзнавчому музеї, узяв з собою всього-навсього дев'ятьох студентів і подався до берегів туманного Альбіону.

Позаяк віза в Андрія була на руках, то він, не довго думаючи, придбав квитка і полетів навздогін. В Лондоні одразу звернувся до митної служби, розповів про свою притичину, люди там виявились співчутливими, подзвонили в Пітерборзький коледж, розшукали Ільницького: «Заберіть свого студента — йому ж треба якось добиратися назад».

Доцент був категорично — невмолимим:

— Не візьму!

Довелося б Бадякові всі новорічні святки вивчати англійський спосіб життя, аби не ті милосердні митники, які брали до себе навіть ночувати, а потім підключили міграційну службу, щоб допомогла швидко взяти квиток на зворотній рейс «Аерофлоту»: «Щасливої дороги, молодий чоловіче!».

Дорога була щасливою, але обійшлася нашому студентові в таку копієчку, що очі - рогом. Може саме тому ми й знаємо всі ці подробиці. Звичайно, це дуже болить, що так потратився. Проте в нашому інституті не тільки серед студентів, а навіть серед професури мало знайдеться таких, хто зважився б на політ до Лондона, не поміркувавши перед тим, скільки місяців або й років доведеться потіти, щоб розплатитись за таку Одісею. Втім, це тема окремої розмови.

ЧАСТИНА ІІІ.

Доцент Ільницький перебував в Англії з 17 по 31 грудня. Отже, «прихопив» ще тиждень на додачу до того, який випрохав для впорядкування сімейних негараздів. Цілком резонно, що його поведінка кваліфікується не як обмін досвідом з колегами в Пітерборо, а як елементарний обман, що зовсім не до лиця викладачеві з кандидатським званням. Тим паче, що кинув напризволяще роботу, яку за нього мусили виконувати колеги.

За грубе порушення трудової дисципліни доцент Ільницький звільнений з посади.

В. ІВЧЕНКО.

Олександр ЄНІСЄЄВ.

ЗА РОКОМ РІК.

За роком рік і вже його
нема
Згорів, немов
ота серпнева зірка.
Та не згубила душ життя
пітьма
І в майбуття не зачинила
хвіртку.
Ми знову всі
на новім рубежі:
Який цей рік,
яким він нині буде?
Чи зникнуть злої долі
віражі?
Чи усміхнеться нове
щастя людям?
Міркуємо, працюємо,
йдемо
До майбуття жаданого,
чи, може,
Життя надибає свій шлях
само?
Чи ми йому підкажемо,
що — гоже?
Так хочеться,
щоб усміхнувся нам,
Як вітерець весняний
в час погожий.
Щоб душі зло
не рвало погоцам,
Щоб доля на кохану
була схожа,

ПОСТ ЗДОРОВ'Я

ГЕЙ ДОЛИНОЮ, ГЕЙ ШИРОКОЮ

Хочеш бути здоровим — будь ним! Але тільки прояви волю та наберись трохи мужності.

Що ж потрібно робити?

Все дуже просто. Бігати! Долинами, горбочками, полями та лісочками. Можна і асфальтом.

Те, що фізичні вправи, біг корисні для здоров'я, відомо давно. Величезний досвід людства це підтверджує. А чи є якісь теоретичні підвалини про вплив, наприклад, бігу на здоров'я і тривалість життя? Так. Різних теорій багато. Ми ж пропонуємо новий підхід до цієї проблеми, що грунтується на дослідженнях, проведених в нашому інститутському клубі любителів бігу «Ювентус» на протязі останніх 10 років.

От ми і хочемо про це трохи проінформувати вас.

На здоров'я людини, на тривалість її життя впливає дуже багато факторів. Встановлено, що серед цих факторів можна виділити три основні, що пов'язані з

1. гравітатронним ефектом.
2. з-опромінюванням,
3. Флоро та фауно - контактом.

Гравітатронний ефект проявляється ось у чому. В процесі бігу близько 20% часу людина перебуває в стані невагомості, бо обидві ноги відриваються від землі і людина деякий час знаходиться в стадії падіння... При цьому (що дуже важливо) невагомість виникає періодично з коротким періодом. Теоретичні розрахунки показують, що тривалість життя залежить від часу перебування людини в стані невагомості. В основному ця тривалість закладається ще в дитинстві. Подивіться, як багато бігають діти! Та й для дорослих не все втрачено! Бігаючи регулярно, є можливість продовжити собі життя.

Знайдено формулу, за допомогою якої кожний може визначити приріст тривалості свого життя в залежності від бігових навантажень. Ось ця формула:

ПТР= О. Іх (СТЖ-ВІК)х БНх ЕРХ (—БКхБН) (1).

де ПТР — приріст тривалості життя, СТЖ — середня тривалість життя людей в даному регіоні Землі, ВІК — вік людини на момент підрахунку, БН — тривалість бігових навантажень в годинах за тиждень (формула (1) найбільш точна для 20—ВІК — СТЖ), БК — це біговий конфіцієнт, який залежить, власне кажучи, від генотипу людини. Ми користувались його середнім значенням, що дорівнює приблизно 0,32.

Біг можна замінити швидкою ходою, але в цьому випадку БН потрібно збільшити вдвоє.

Наприклад, якщо покласти СТЖ-70, то сорокарічна людина проживає на 3.1 року довше, якщо її бігові навантаження складуть 2 години за тиждень. А, наприклад, для 30-річних такі навантаження дадуть приріст в 4,2 роки, для 60-літніх — 1 рік Знайдено і оптимальне БН. Воно складає десь близько 3-годин на тиждень.

Швидкість бігу кожний вибирає собі сам. Ми вважаємо, що для людей середнього віку (40—60 років) оптимальна швидкість бігу— один кілометр за 5.5—6 хвилин.

Наступний важливий фактор, який суттєво впливає на здоров'я людини, пов'язаний з з-опромінюванням.

Відомо, що навколо Сонця існує корона — складне утворення з плазми, яке багате різними видами випромінювання. Так от плазма випромінює, так звані, здоронони, які вельми благотворно впливають на земне життя. Природа здорононів поки-що невідома, але те, що з давніх давен люди поклонялись Сонцю (згадайте бога слов'ян) говорить само за себе. Потік від сонячної корони здорононів і є з-випромінюванням.

Слід мати на увазі, що найбільшого ефекту з-опромінювання досягає тільки тоді, коли саме Сонце невидиме. А це буває під час сонячного затемнення, при сході і заході Сонця. Чим частіше людина зустрічає схід Сонця, тим вона здоровша! Довгожительство в гірських місцевостях якраз і пояснюється тим, що горці щоденно милуються сходом та заходом Сонця. І ще, пам'ятаєте: хто рано встає — тому бог дає. Чудову картину природи ви можете часто бачити наяву, якщо будете бігати.

Третій фактор — флорота фауно-контакт, зв'язаний з впливом на людину рослинного та тваринного світу. Тут і їжа людини, і вплив різних рослин, і спілкування з ними і людей між собою Це все досить складно врахувати, і дослідженням цього фактора мусять займатися біологічні, медичні, соціальні науки. А як аргумент згадаємо нашого Тараса:... «світає, край неба палає, соловейко в темнім гаї сонце зустрічає. І все то те, уся країна повита красою, зеленіє, вмивається дрібною росою. Споконвіку вмивається, сонце зустрічає... і нема тому почину, і краю немає».

Ю. ВОЛКОВ,
дійсний член КЛБ «Ювентус».

(Начало в №№ 27, 29, 31, 32, 34, 35, 37, 38, 40)

ЯК РОЗВИНУТИ СИЛЬНУ ПАМ'ЯТЬ?

Гаррі Лорейн

14. КАК ЗАПОМНИТЬ ИМЕНА И ЛИЦА

Двое мужчин встречаются на улице. Один говорит другому после приветствия:

— Подождите, я, конечно, вас знаю, но никак не вспомню, где я с вами встречался. Ну да. Вы были в Майами два года тому назад!

— Нет, я никогда там не был.

— Подождите, это было в Атлантик-сити.

— Я туда не приезжал.

— Ну вот, теперь я понял. Чикаго, 1953 год.

— В 1953 году я не ездил в Чикаго.

— Но откуда же я вас знаю?

— Болван, я — твой брат!

Почему имя забывается скорее, чем лицо? Причина проста: наибольшую информацию мы получаем через зрение, а имя только слышим.

Это не только неприятно, но иногда вредит деловым отношениям. Существуют разные трюки, чтобы скрыть свою забывчивость, но они не всегда срабатывают. Рассказывают об одном человеке, который вел деловую беседу с партнером, чье имя забыл. Наконец, он спросил: «Как вы произносите свое имя?» И получил ясный ответ: «Только так, как оно и произносится» «Д-Ж-О-Н-С».

Другой способ: «Ах, простите, я забыл ваше отчество.. Ну да, извините, это я именно помнил, а вот имя»...

Существуют системы для запоминания имен. Некоторые пытаются вспоминать их по первым буквам. Но тут, конечно, возможны ошибки. Если вы назовете м-ра Адлера м-ром Арманьяном, для вашего собеседника сходство первых букв послужит слабым утешением.

Хотя запись на бумаге — хорошее подспорье, нельзя рассчитывать только на это. Вашему партнеру будет неприятно, если он заметит, что прежде, чем обратиться к нему, вы справились с записной книжкой.

Разве не важно для директора знать имена своих подчиненных, для юриста — клиентов, для учителя — имена родителей своих учеников. А ведь Цицерон знал на память имена тысяч своих сограждан, употребляя мнемоническую систему.

Первая причина, по которой имена плохо запоминаются — это то, что вы не запоминаете их с первого раза. Иногда при представлении вы слышите неразборчивый звук. Ответ: «Очень приятно», — вы остаетесь в неведении относительно имени нового знакомого. Кто не спрашивал себя: «Черт подери, как же зовут этого милого парня, с которым я только что беседовал?»

Отсюда первое правило: убедитесь, что вы правильно расслышали имя при первом знакомстве, если вы не расслышали, попросите повторить или повторите его сами. Вас исправят. В этом нет никакого неудобства, напротив, ваш собеседник будет польщен интересом, проявленным к его имени.

Говоря с кем-либо, употребляйте его имя как можно чаще. Вместо просто «До свидания» лучше сказать: «До свидания, м-р Джонсон, надеюсь, мы скоро еще встретимся», — Кроме приятного впечатления, это поможет вам лучше запомнить имя.

(Далее будет).

«За инженерные кадры» — щотижнева газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 95. політехнічний інститут, кімната 0220. Телефон: 4-74-17. Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 2 (503) | П'ЯТНИЦЯ, 22 січня 1993 року. | Телефони редакції: 4-74-17. 22-68.

Робочих місць вистачає

Зважаючи на нинішню економічну розруху, чимало тривог пережив новий факультет інтеграції навчання з виробництвом. Річ у тому, що за програмою технічного університету треба організувати роботу великих груп студентів на підприємствах впродовж цілого семестру, котрий триває аж три місяці. Що скажуть на це виробництва? Чи вистачить у них робочих місць?

І ось ці тривоги, здається, помаленьку розвіюються.

Скажімо,, коли на Харківському тракторному заводі дізналися, що наш інститут може привезти на виробничу практику велику групу студентів, котрі здобули робочі професії, то це повідомлення було сприйняте з помітним ентузіазмом. Погодились одразу ж надати їм місця в гуртожитках, сплатити витрати за проїзд.

Такий же контракт підписано з підприємствами Сміли, готуються вони також з виробничими об'єднаннями інших міст.

Зараз адміністрація вузу вирішує питання, щоб студенти разом з робітничою професією отримували й трудові книжки з відповідними помітками.

Цифри для роздумів

Міністерство освіти зробило цікавий аналіз регіонального розподілу студентства щодо кількості населення, а також щодо можливостей забезпечення молодих спеціалістів роботою за фахом.

Основна маса студентів (67,3 процента) навчається у вузах Києва, Харкова, Дніпропетровська, Одеси, Львова, Запоріжжя і Донецька. На Вінницю припадає два з половиною відсотки планового прийому республіки.

Найбільше студентів у Києві — 16.7 процента від населення, яке в ньому проживає. В Харкові ця цифра становить 14,6 процента, в Одесі — 8,6, в Донецьку — 7,1, у Вінниці — 2,4.

Дуже цікава статистика державного замовлення на випускників вузів. У Києві робота гарантується 25-ти процентам молодих спеціалістів, в Запоріжжі — 47, Дніпропетровську — 43, Львові — 33, Одесі — 16, Харкові — 17, Вінниця у цьому списку десь посередині. Державне замовлення надходить на 29,5 процента випускників, тобто, гарантію влаштуватися на роботу по закінченню інституту має майже кожен третій.

Чи не вперше Міністерство аналізує також проблему безробіття молодого фахівця. На початок жовтня у Вінниці зареєстровано 912 безробітних — 512 з них (57,1 процента) мають вузівські дипломи. В Донецьку серед безробітних 70,5 процента з вищою освітою,

Соціологічний аспект

НА ЩО СКАРЖАТЬСЯ СТУДЕНТИ?

Уже два роки наш інститут працює в нових умовах по підготовці інженерних кадрів: бакалавр - інженер-магістр. Першими стали навчатися за програмами технічного університету студенти, які нині перебувають на другому курсі.

Саме до цього контингенту і проявляє свій постійний інтерес лабораторія соціологічних досліджень. Їх громадська думка з багатьох позицій, зокрема, вивчалася в лютому минулого року. Дані цього опиту обговорювались на засіданні ректорату і опубліковані в газеті «За інженерні кадри».

Отже, після шкільної парти наші респонденти більше року провчилися в стінах вузу. Як змінилися за цей час їхні погляди на життя, які труднощі, складності з'явилися? — на ці та інші запитання ми шукали відповіді з допомогою анкетного опиту, а також багатьох особистих бесід. Опитом були охоплені 37 навчальних груп, тобто, 88 відсотків загальної їх кількості.

Одне з перших питань звучало так: «Чи правильно ви обрали життєвий шлях, ставши студентом Вінницького політехнічного?»

Позитивно відповіли 40 процентів опитаних. Найвищий показник оптимізму на ФІТКІ — 53 проценти, ФРЕ—49, ФТМТ—46. Двадцять два відсотки ще вагаються, як відповідати: вони поки-що не визначились остаточно. 18 відсотків до свого навчання в інституті ставляться байдуже — треба думати, що якби була можливість, то вони з задоволенням поміняли б політехнічний на якийсь інший інститут. Кожен п'ятий написав однозначно—«у виборі помилився».

Порівнюючи відповіді цих же студентів на запитання попередньої анкети, ми помітили, що деякі з них втратили інтерес до навчання. Які ж причини?

Близько сорока процентів скаржаться на велике навчальне навантаження, а особливо багато скарг з факультетів - будівельного — 50 процентів та автоматики — 45.

39 відсотків зв'язують своє розчарування з важкими матеріальними умовами. На факультетах інформаційної технології і радіоелектроніки на це скаржиться майже кожен другий.

10 відсотків респондентів заявили, що вступали до інституту не за покликанням, стільки ж-що розчарувалися у виборі. Чотири відсотки скаржаться на погіршення стану здоров'я.

Характерно, що саме ті, хто прийшов до нас не за покликанням або розчарувався, і навчаються гірше.

На першому курсі близько тридцяти процентів навчального навантаження припадає на ті 13 тижнів, що відведені для засвоєння робітничих професій. Годі й доводити, що справа це дуже важлива. Всі факультети, в тому числі й інтеграції навчання з виробництвом, докладають багато зусиль, щоб якомога краще оранізувати практику першокурсників. Але їм неймовірно важко боротися з економічним хаосом, що діється нині на промислових підприємствах. З цієї причини тільки 53 проценти респондентів відзначили, що в основному задоволені практикою на робочих місцях. Здебільшого це студенти факультетів ФТМБ та ФА.

Нема сумніву, що освоєння робітничої професії перебуває в прямій залежності від порядку на виробництві. Однак ми хотіли з'ясувати також, що в цьому плані не доробляється на факультетах.

Опитувані свідчать, що з вини окремих викладачів бувають зриви занять, або ж порушення розкладу.

Стосувались наші запитання також умов побуту та проживання студентів в гуртожитках.

Певна річ, бідність держави позначається і на житті студента. Більшість скаржиться на те, що в гуртожитках не працюють кухонні плити — нема де приготувати страву, бо, коли користуватись послугами їдальні, стипендія не витримає.

Багато незадоволених крадіжками особистих речей і пияцтвом в гуртожитках. Великі надії в них на те, що проректором з виховної роботи призначена Т. Б. Буяльська, яку знають, як вольового й наполегливого організатора. Сподіваються, що вона сформує команду ентузіастів, котра буде активно займатися тільки студентами, тільки їх вихованням і побутом.

Але ми знаємо з досвіду, що одна команда, хай навіть і найбоєздатніша, не вирішить усіх проблем, якщо до студентства не повернеться обличчям весь педагогічний колектив. Треба посилено скорочувати дистанцію між педагогом і студентом.

М. СИНЕЛЬНИК,
Ж. ХЛИСТОВА,
співробітники лабораторії соціологічних досліджень.

ЗМІНИ В НАВЧАННІ ЗАОЧНИКІВ

Як не складно вчитися без без відриву від виробництва, як не складно домагатися при цьому високої якості знань, вища школа мусить і далі вдосконалювати цю систему.

Власне, маємо сотні прикладів сумлінного ставлення заочників до своїх студентських обов'язків, що особливо важливо нині, коли долю людини вирішуватиме не «бумага» (диплом), а вміння використовувати набуті знання в умовах ринкової економіки.

І хоча ця публікація має мету звернути увагу на деякі зміни в навчальному процесі заочників, хочу скористатись нагодою і назвати кращих студентів та викладачів, котрі можуть служити за приклад іншим. Серед студентів це — Вандзіляк А. Я. (Н МП-88), Діхтяр О. Й. (ПЦБ-88). Кирилюк В. П. (І АГГ-87), Зволейко Н. В. (ІЕОМ-87). Слюсар М. Ф. (І АТ-87), Трігер, І. В. (КІТ-89), Жереб В. Є. (І ТМ-87), Юрченко В. Ф. (І ЕСМ-87): серед викладачів — Марченко Олена Іванівна, Соляниченко Микита Олександрович, Сапон Микола Степанович, Середюк Іван Павлович, Чернига В'ячеслав Васильович, Балицький Віталій Григорович. Немировський Ігор Абрамович, Волков Юрій Іванович, Корчинський Георгій Антонович, Рогальський Броніслав Станіславович та інші. Хочеться подякувати цим людям і побажати подальших успіхів.

А тепер — про зміни.

В травні минулого року, детально розібравшись з навчальним процесом заочної форми, учена рада внесла ряд змін. А саме:

— і для літньої, і для зимової сесій установлені терміни ліквідації заборгованості: в зимову — до 15 квітня; в літню — до 30 серпня. В разі невиконання цих умов студент відраховується з вузу;

— курсові проекти, розрахункові та контрольні роботи виконуються згідно графіка, але не пізніше, ніж за 15 днів до початку екзаменаційної сесії. Тільки за такої умови видається довідка — виклик на додаткову відпустку;

— як і для студентів денної форми навчання, введено три можливості перездач незадовільних оцінок: перша — разом з групою в строки, передбачені розкладом; друга — за дозволом деканату, в установлений ним термін; третя—комісії, до складу якої, крім викладача, входять зав. кафедрою і один з керівників деканату. Якщо студент і в цьому разі одержав незадовільну оцінку,, то він відраховується;.

— ускладнено повернення раніше відрахованих студентів — хоч є вакансія, хоч ліквідована академрізниця, потрібно ще пройти співбесіду з профілюючих дисциплін.

Подальші зміни були запропоновані і прийняті ученою радою в листопаді 1992-го року. Основною зміною було — перенесення осінньої установчої сесії з вересня на червень у такі терміни:

II курс — з 16 по 25 червня,

III курс — з 17 по 26 червня,

IV курс — з 13 по 20 червня,

V—VI курси — з 29 травня по 5 червня.

Установчу сесію для І курсу проводити у вересні.

Що дають ці зміни?

Для студентів — уникнення необхідності зайвий раз приїздити до інституту, оскільки установча сесія розпочинається зразу ж по закінченню літньої екзаменаційної. Крім того, всім приїжджим легше у цей час одержати місця для проживання в гуртожитках — вони вільніші.

Для факультетів — наявність вільних аудиторій. Крім того, легше планувати працю викладачів, які в цю пору, в основному, уже завершили роботу на стаціонарі.

Правда, є тут і недоліки. В студентів починається установча сесія наступного курсу (до переводу їх на цей курс), і, оскільки в багатьох є заборгованість, яку вони старатимуться ліквідувати, то це заважатиме навчальному процесові. Тому тут велика відповідальність покладається на деканати, які повинні чітко відпрацювати строки перездач не на шкоду установчій сесії (наказ ректора № 239). Направлення на перездачі видаватимуться на конкретні дні в кінці сесії

Під час сесій деканати слідкуватимуть за своєчасною (зразу після екзаменів) здачею викладачами відомостей. Перевірка на минулому тижні показала, що більшість факультетів у цьому ділі ще не домоглись належного порядку.

Написано цю статтю для того, щоб ще раз звернути увагу викладачів і студентів на зміни, внесені ученою радою. Ще раз тому, що опитування студентів і навіть працівників деканатів свідчить, що з цими рішеннями поки-що недостаньо знайомі і студенти, і викладачі.

В. СВЕРДЛОВ,
проректор.

На фото: триває захист курсових проектів у студентів заочного навчання. Один з моментів захисту на машинобудівному факультеті зафіксував наш фотокор С. Лісовий.

У НАС ПОБУВАВ СКОВОРОДА

А ви й не помітили? І чути не чули? Чи, може, до вас дійшло, що це просто оператор і режисер Олександр Іванович Коваль, знаний у світі кінематографіст, лауреат Шевченківський, промайнув у нашому місті напередодні 270-ліття великого філософа зі своїм фільмом «Сковорода», впродовж двох десятиліть забороні підданим і до замовчення присудженим?

Так от, першокурсники кількох факультетів політехнічного інституту і співробітники технікуму електровакуумних приладів, пригадуючи нині свої враження від фільму та зустрічі з одним з його творців, стверджують: то була зустріч зі Сковородою! Дух філософа, його мудрість і пристрасть ожили на екрані, своєрідно проступили і в неординарній постаті О. І. Коваля.

Ще 1971 року фільм був заборонений особисто Маланчуком — тодішнім ідеологом ЦК КПУ, а кіноплівка спалена. І лише випадково уціліла копія. Пролежавши майже два десятиліття на полицях спецсхову, стрічка лише 1990 року вийшла на більш-менш широку глядацьку аудиторію і відразу здобула щире визнання. Творці фільму — режисер Ролан Сергієнко, автор сценарію Микола Шудря та оператор Олександр Коваль минулого року були удостоєні Державної премії ім. Шевченка.

Аудиторію полонили висока інтелігентність, ерудиція і скромність Олександра Івановича, його закоханість у мистецтво. Щиро і просто розповів він про своє життя і працю. Після закінчення Московського інституту кінематографії його творча біографія розпочалась на Київській кіностудії ім. О. Довженка. Тут у співавторстві з іншими митцями О. Коваль зняв цілу низку фільмів.

На жаль. чимало з них зазнали сумної долі: пильне партійне начальство вперто вишукувало в них крамолу і не пускало на екран. І все ж ряд кінострічок нашого гостя, який завжди орієнтується на національні мистецькі традиції, дійшли до глядачів, завоювали їхню симпатію. Кінотвори «Маланчине весілля», «Поріг», (про Чорнобиль), інші здобули почесні відзнаки на престижних фестивалях.

Наш Олександр Іванович приступив до здійснення своєї давньої мрії — створення кіносеріалу «Історія України». Його творчу увагу привернули світлі постаті видатних діячів української церкви, патріотів і подвижників Андрія Шептицького та Йосипа Сліпого, великої поетеси Ліни Костенко. Йде збір і художнє осмислення фактичного матеріалу, знято ряд кадрів майбутніх стрічок.

Словами щирої закоханості у молодь, твердою вірою в її здатність примножити духовні здобутки нашого народу закінчив він свій виступ: «Ми живемо в епоху, коли здійснюється на очах одвічна мрія українського народу про волю і незалежність. Будьте гідними цього часу, не гайте ні хвилини. У наших руках майбутнє української Держави».

А потім (за бажанням) студенти писали домашню письмову роботу на тему: «Що допоміг мені зрозуміти фільм «Сковорода» та що особливо зацікавило мене в майстерності його авторів» — і ми не впізнали своїх першокурсників, затятих «технарів», «прагматиків» і т. д. і т. ін.

Гончаренко, гр 2РТ-92: «Дивлячись цю стрічку, я зрозумів, що культурний духовний рівень нашої нації не такий уже низький, як пишуть деякі культурознавці. Просто цей рівень забито всіляким «ширпотребом» типу дешевих відеофільмів і сумнівних газет. А цей фільм про Сковороду може пробудити душу дуже багатьох людей.

Було цікаво дивитися фільм, який знято ще за часів жорстокої цензури «Імперських» сил».

С. Посохін, гр. ЗРТ-92: «Фільм мене захопив, здавалося, що я теж був у ті часи, коли жив Сковорода...

У нас є чудові фільми. але це не всім зрозуміло. Наш глядач любить фільми, над якими не треба думати. А думати потрібно!».

В. Пучко, гр. ІРТ-92: «За допомогою фільму я вперше познайомився з Г. Сковородою. До фільму згадка імені Г. Сковороди не викликала ніяких думок, почуттів. Я не мав ніякого уявлення про його творчість, діяльність. У фільмі прозвучали уривки з його творів, і мене вразили слова про життєвий шлях людини... На все життя запам'ятаю слова Г. Сковороди: «Бережи час, за допомогою часу можна перевершити самого бога». Фільм вражає своєю сучасністю. Багато фільмів, знятих одночасно з фільмом про Г. Сковороду, або навіть пізніше, зараз викликають іронію, усмішку. Від них віє старістю штучністю, бутафорією. Цей фільм мене вразив своєю молодістю, неповторністю».

Та, звісно ж, не тільки задля подяки кіномитцеві, чи похвальби нашими студентами пишуться ці рядки. Адже ця зустріч зі Сковородою спонукала гостріше відчути і наші проблеми, зокрема, кінофікації навчального процесу, аналізу кінообразу, створеного художньо - документальним кіноекраном, долі самого того кіноекрану в умовах сьогоднішнього вульгарного кіноринку і т. ін.

А хіба не час подумати, щоб і в масштабах міста (приміром, в системі Облоно) мати і пристойну фільмотеку документальних картин і відповідне методичне забезпечення? Сьогоднішній український документальний кінематограф поєднує аналітику і поезію. Він заслуговує на більшу увагу, на кращу долю в прокаті.

О. КРАВЧЕНКО,
викладач кафедри історії та теорії культури.

РЕКВІЄМ КОХАННЮ

(ІСТОРІЇ, ЗАПИСАНІ СТЕПАНОМ ЛІСОВИМ З УСТ СТАРИХ ЛЮДЕЙ).

ЗЛАГОДИ ВЖЕ НЕ БУЛО

Сильно посварилася з своїм чоловіком, коли у нас вже було двійко дітей. Тиждень чоловік не приходив додому. Потім дізналася, що він ночував у Мотрі.

Ми помирились. Сім'я збільшилась ще на два хлопчики, але душевної злагоди між нами вже не було ніколи.

Петра мого давно нема на світі, а я все ждала, коли помре моя кривдниця.

Торік її не стало. Пішла на похорон. Коли труну опустили в яму, кинула жменьку землі, щоб не вмирати мені з каменем за пазухою.

Напевне, смішно тобі слухати сповідь про кохання від старої жінки, яка ще в громадянську була дівкою?

ВОЄННИЙ РОМАН

Наш авіаполк базувався на Далекому Сході. Там я стрів свою єдину-незабутню.

Але почалась війна. Мене відправили на фронт. Писав до коханої листи, а відповіді не було.

Тут стала припадати до мене краля з медчастини. А на війні романи швидко в'яжуться — року не минуло, як відправив її до своїх батьків народжувати немовля.

І тут надходить пака листів від тієї, єдиної. Відписав їй, що зі мною трапилось. А сам став шукати смерті в боях, та з таким сумлінням, що однополчани мали мене за безстрашного відчайдуха.

Усі ці нагороди, що рядами на піджаку — краплина води, яка неспроможна змити гріх з моєї душі. Просьба у мене до тебе — збільш портрета з моєї любові — хочу, щоб був він зі мною в труні.

— Так і не бачилися з нею після війни?

— Три роки тому одержую листа і зразу лечу. Добу плакали обоє. За минулим.

Торік вернувся мій останній лист до неї. З поміткою, що її вже нема.

Для захисту екології

Проблеми екології в Україні є найболючішими. Поділля в цьому відношенні, на жаль, не виняток. Могутні підприємства ВПК, які працюють за технологією «після нас хоч потоп» (ПНХП) успішно довели повітря, рослинність, землю, воду до екологічної катастрофи.

Серед фахівців, які почали створювати технології та пристрої захисту від шкідливого перевантаження екології, є і наші колеги-доценти А. О. Новіков, В. С. Собчук, старший науковий співробітник М. А. Старовойтов, яких ви бачите у лабораторії техніки високих напруг кафедри енергетичних систем та мереж, (фото вгорі). Тут розробляють технології очищення газових сумішей від шкідливих речовин, що виходять із труб теплоелектроцентралей електростанцій.

На знімку внизу — інженер 1-ої категорії В. С Жеребцов за роботою в лабораторії техніки високих напруг.

Фото С. Лісового.

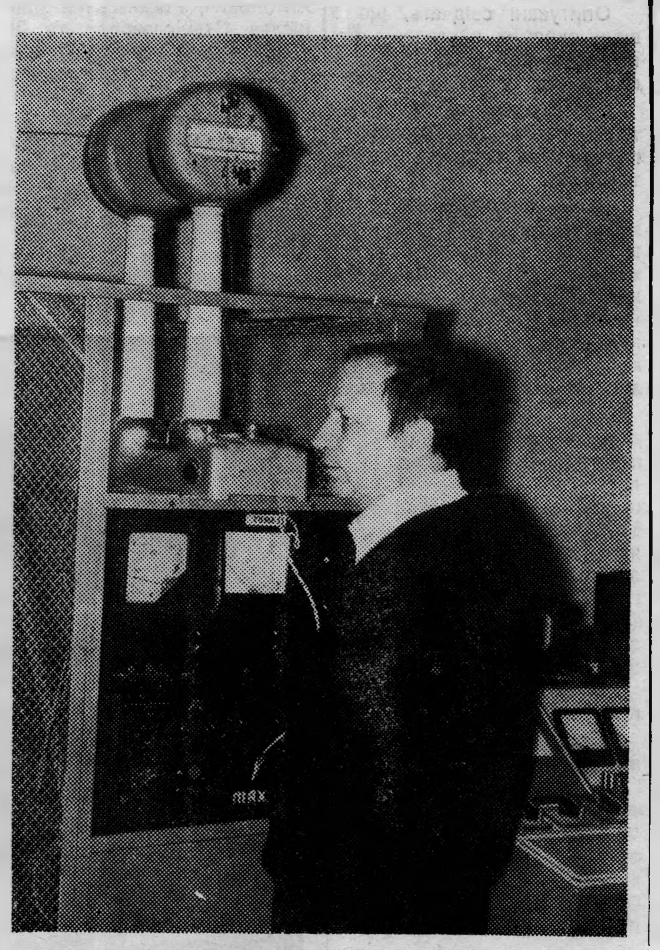

Що по чому в їдальнях?

Коли студентська стипендія складала 40 карбованців, комплексний обід в нашій їдальні коштував 60 копійок. Іншими словами, цих обідів на стипендію можна було придбати 66.

Нині стипендія виросла до 2300 купонів, вартість комплексного обіду — 45. Отже, на стипендію — 51 обід.

Таким чином, становище погіршилось.

Чому ж тоді до нашої їдальні ходять харчуватися з інших вузів, технікумів, підприємств?

Щоб порівняти ціни, проректор ВПІ О. І. Тарануха 14 січня вирішив об'їхати їдальні інших навчальних закладів.

І ось яку картину маємо.

Найменування продуктів	Мед. ін-тут	Пед. ін-тут	Тех-м електр. приладів	ВПІ
Сметана	100/27.80	27,30	27,80	21,43
Молоко	200/18.00	—	18,00	9,60
Сир з цукр. і сметаною	50/5/5 16.38	17.04	16,38	12,53
Масло вершк.	10/2.50	4,50	4,50	2,12
Салат (св. кап. з смет.)	100/10.99	—	10.99	7,58
Салат з буряків	100/3.25	3.50	3.25	1,87
Суп з свіж. капусти	250/7.69	—	—	5,63
Суп горох.	—	250/ 7.40	—	2,63
Котлети	19.99	18,50	64,85	16,08
Яєшня	42,07	45,20	47,02	18,33
Чай	—	3,30	—	2,45
Пюре карт.	—	100/12.00	—	7,14
Сочник з сиром	—	21,60	—	15,00
Кекс	32	—	23	19,00
Булочка	19,30	11	—	11

Чим пояснюється такий помітний перепад цін?

Насамперед тим, що їдальня нашого інституту звільнилася від «обіймів» системи громадського харчування і перейшла на бюджет ВПІ — зменшились торгівельні відрахування. Є ще також деякі запаси продуктів, придбані за меншими цінами. Крім того, ВПІ збудував власне овочесховище і картоплю, капусту, буряки, моркву заготовляв сам, що теж обійшлося дешевше.

Звичайно, добре було б нашій їдальні залишитися хоча б з тими цінами, які зараз. Але це нереально. Ніякий оазис не зеленітиме в пустелі, якщо до нього не підведено водного каналу.

Який же канал можемо збудувати ми, коли навколо така розруха і дорожнеча? Як не прикро, але ціни зростатимуть. Нема навіть певності, що на день публікації наша таблиця вже застаріє. Якщо це трапиться, то вже вибачайте!

ОГОЛОШЕННЯ

Завтра, тобто, в суботу спеціально для викладачів, співробітників і студентів політехнічного інституту в облмуздрамтеатрі буде здійснено постановку п'єси «Назар Стодоля» в новій режисерській інтерпретації. Кажуть, дуже вдалій. Квитки відпускаються за половину вартості.

Хто хоче побувати на виставі, звертайтеся до інститутських профкомів.

* * *

Ще одне оголошення. Профком співробітників інституту проводить переєстрацію своїх членів. 23 з них вирішили покинути профспілкові шеренги. Переважна більшість, звичайно, залишається. Але, щоб у цьому ділі була повна ясність і повний порядок, кожному члену профспілки треба обов'язково написати одну з трьох заяв: або про вихід, або про бажання сплачувати членські внески без посередництва бухгалтерії, або з проханням, щоб вона, як і раніше, вираховула суму внесків з вашої зарплати.

Отже, профком чекає.

«За инженерные кадры» — щотижнева газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня Тираж 1000. управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 95. політехнічний інститут, кімната 0220. Телефон: 4-74-17.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 4 (505) | П'ЯТНИЦЯ, 5 лютого 1993 року. | Телефони редакції: 4-74-17, 22-68.

На ученій Раді

Учена рада 29 січня розглянула широке коло питань, зокрема, про ефективність роботи професорсько - викладацького складу по підготовці науково - педагогічних кадрів, про роботу СКТБ «Модуль», про підсумки виконання в 92-му році наукової держбюджетної тематики, про стан охорони праці за минулий рік. Проведено також цілий ряд обрань за конкурсом — завідуючих кафедрами, професорів кафедр, викладачів; кількох науковців представлено на звання доцента; професорів Клименка М. А., Пономарчука А. Ф., висунуто на здобуття звань членкорів Академії гірничих наук України.

В центрі уваги був, звичайно, аналіз ефективності аспірантури і вкладу провідних науковців в підготовку кадрів вищої кваліфікації. З доповіддю на цю тему виступив ректор Б. І. Мокін.

Рішенням ученої ради визнано, що організаційна сторона роботи аспірантури — прийом вступних та кандидатських іспитів, ведення документації, якість семінарських занять з аспірантами та пошукачами, яку забезпечує заваспірантурою Цісар А. Г. — повністю задовільняє сучасні вимоги, які пред'являються до цих структурних підрозділів вузів.

Учена рада вважає, що лише 18 наукових керівників із 31 (тобто 58 процентів), під керівництвом яких хоча б один аспірант уже закінчив аспірантуру, котрі набрали 50% і більше рейтингових балів, заслуговують на позитивну оцінку з підготовки кандидатів наук. Оскільки більше половини наукових керівників аспірантів оцінюються позитивно, роботу вузу по підготовці кандидатів наук через аспірантуру в цілому також вирішено оцінити позитивно.

Визнано, що найефективніше готували наукові кадри за час надання їм такої можливості І. В. Кузьмін, П. Д. Лежнюк, В. Т. Маликов, Б. І. Мокін, В. С. Осадчук.

Достатнім визнано рівень ефективності підготовки кандидатів наук науковцями М. П. Байдою, Ю. С. Данилюком, В. П. Кожем'яко, О. П. Стаховим, В. Я. Супп'яном, Л. О. Шарейко,

Як задовільна в цьому плані оцінена робота М. Ф. Друкованого, Ю. А. Карпова, А. О. Жукова, Л. М. Кошека, В. М. Лисогора, В. А. Огородникова, В. Д. Свердлова; як незадовільна — І. С. Буди, Я. І. Капицького, В. М. Кутіна, І. А. Немировського, О. А. Панкова, Ю. А. Скидана, Р. Д. Іскович - Лотоцького; абсолютно незадовільна — О. Д. Азарова, М. Є. Іванова, В. О. Поджаренка, А. Ф. Пономарчука, С. Й. Ткаченка, М. А. Філинюка.

Відзначена висока принциповість вузівських спеціалізованих рад по захисту дисертацій та вклад їх першого голови І. В. Кузьміна в створення і другого голови Б. І. Мокіна — в перезатвердження і підняття статусу цих спецрад.

Проректора з наукової роботи зобов'язано в місячний строк розробити і втілити в життя заходи, завдяки яким у 1993-му році захистили б дисертації не менше 75 «боржників» та не менше половини аспірантів, які в 1993-му році закінчують аспірантуру.

Науковим керівникам аспірантів, ефективність роботи яких в цьому плані визнана незадовільною, запропоновано допомогти своїм «боржникам» завершити та захистити дисертації до кінця 1993-го року.

Зобов'язано також завідувачів технічними кафедрами включитись в роботу по підготовці кандидатів наук на рівні наукових керівників або наукових консультантів.

Науковців, які закінчили докторантуру рік тому, зобов'язано до кінця 1993-го року захистити докторські дисертації, а тих, які закінчили місяць тому, завершити в 1993-му році роботу над докторськими дисертаціями і представити їх до захисту в 1994-му році.

ПРЕЗЕНТУВАЛИ КНИГУ...

В цієї презентації був оригінальний режисерський задум. На сцені — символічна імпровізація надгробка, оповитого українськими рушниками і колючим дротом; зверху — ікона, біля ікони — свічечка, яку після короткого вступного слова запалила проректор з виховної роботи Т. Б. Буяльська.

Вже з цього видно, що готувався захід, який мав зачепити його учасників за душу і пробудити в ній відповідні почуття. І дуже шкода, що задум не вдався. Його звела нанівець ціла низка дрібних недоладностей. Скажімо, не вдалося показати цікаву трофейну хроніку — вона йшла якусь хвилину, по тому плівка обірвалась і перекрутити її назад не було можливості — дуже стара і ветха кінострічка.

Потім, коли промовці почали підходити, то мікрофони або мовчали, або падали, викликаючи в залі сміх і репліки. При спробі зробити ремонт по ходу, пронизливо зойкала дошка на клубній сцені і це знову веселило публіку.

Спостерігаючи все це, можна було тільки поспівчувати організаторам презентації — чудовий задум провалювався на очах і не з їхньої вини. Адже плівку привезли з державного архіву, радіотехніка мала б працювати бездоганно, зважаючи на те, що маємо власний радіотехнічний факультет, а дошки на сцені мусили б лежати щільно (ремонт проводився зовсім недавно).

Іншими словами, як це не прикро, зусилля пропали марно. Виховний ефект не вдався.

А тепер — про саму суть.

Презентували книгу Антона Драгана «Пам'ятаймо про Вінницю» Це, власне, не книга, а маленька брошурка, але цінність її визначна. Досить сказати, що ще донедавна вона зберігалась в секретних схронах держбезпеки на правах ідеологічної бомби, виготовленої у відомстві Гебельса для отруйної роботи серед радянських громадян. У книжечці йде мова про розкопки могил, проведені гітлерівцями у Вінниці 1943-го року. В тих могилах покоїлися останки тисяч невинних людей, розстріляних службою НКВС. З могил видобули рештки незотлілого одягу, розвішали його, де тільки могли, і річка народу з усіх кінців області поплила впізнавати рідних і близьких.

Такою була правда. Наша ж пропаганда десятки років після війни подавала ці масові вбивства, як фашистське звірство. Тим часом, на Заході вийшло близько ста книжок правди про ті могили.

І ось минулого року нарешті й приватне вінницьке видавництво «Континент» з допомогою Товариства «Меморіал» теж видрукувало першу ластівку з цієї серії. Подія?

Безперечно. Щоб відзначити її, в інститут були запрошені видавці і люди, якоюсь мірою причетні до тих уже давніх, проте незабутніх подій. Кожен їхній виступ був цікавий сам по собі, але не працював на головний задум або й зводив його нанівець.

Наприклад, учасник війни, доцент педагогічного інституту Б. А. Буяльський розповів про свого знайомого Аполона Трембовецького, з яким служив в армії і який підняв руки перед фашистами при першій же нагоді, а потім подався працювати в окупаційну газету. Його портрет з'являвся у ворожій пресі на фоні страхітливих розкопок 1943-го року.

Після Буяльського вийшов на сцену працівник архіву О. М. Петренко з підшивкою окупаційних «Вінницьких вістей» і повідомив, що репортажі Трембовецького дають набагато цінніший матеріал про розкопки, ніж книжка Антона Драгана.

Це, звичайно, дуже цікаво, але, мабуть, більше годилося б не для такої події, а для спеціальної науково-теоретичної конференції на тему «Хто є хто?».

Ми, безперечно, зіпсовані принципом соціалістичної однозначності, малювати ворога і противника тільки чорною фарбою, але все-таки й зараз бувають моменти, коли нам краще не вносити сум'яття в молоді душі.

Втім, це — полемічна теза. Антон Драган, укладаючи свою брошуру, теж був не на нашому боці, а сьогодні він з нами. Попробуй тут розберися, хай у тебе досвід і шостий десяток за плечима, а не другий чи третій.

Ратую, звичайно, не за приховування правди, а за вдумливий підбір матеріалу, надто в таких специфічних випадках, як той, про який мова.

Презентація книги мала б залишити в душі молодої людини гнів і обурення звірствами, які чинилися в нашій країні, але не залишила. Нема сумніву, що для наших педагогів — це урок. Хоча й прикрий.

І. ВОЛОШЕНЮК.

КОНЦЕРТИ-БЕСІДИ

Віднині актовий зал став своєрідним учбовим класом, в якому майбутні інженери, бакалаври, магістри проходять курс гуманітарної освіти. За встановленим графіком тут регулярно влаштовується так званий «Час зустрічі», коли в гості до студентів навідуються діячі культури, мистецтва, церкви.

Проходять ці зустрічі у формі бесід, відповідей на запитання і, звісно, невеликих концертів.

Цікавим був «Час зустрічі», в якому взяли участь студенти 1-го курсу ФРА і ФРЕ та митці облфілармонії — баяніст Юрій Колмиков і співачка Марія Путь, які з успіхом виконали українські народні пісні.

А майбутні інженери - будівельники і енергетики мали нагоду поспілкуватися з акторами облмуздрамтеатру народним артистом Н. Кондратюком та заслуженою артисткою К. Барил.

Виступають Н. Кондратюк і К. Барил.

Гості звідусіль

За один тільки січень цього року в художньому музеї ВПІ побувало понад півтисячі відвідувачів — студенти, викладачі, співробітники інституту, а також численні гості, в тому числі й зарубіжні.

У книзі відгуків залишили свої записи бізнесмен з німецького міста Дрездена, представник ділового світу США. Отже, вже є записи німецькою і англійською мовами.

А ось щойно записаний груповий відгук:

«Ми, представники науково - технічної конференції країн СНД, одержали велику насолоду від знайомства з художнім музеєм КХЦ. Не забутнє враження залишила виставка картин Ф. З. Коновалюка.

Висловлюємо щиру подяку всім, хто бережливо збирає і зберігає шедеври нашого народу для нинішнього і майбутніх поколінь.

ВАСИЛЬЄВ — академік, БАЙДА — професор, ДІКАРЕВ — кандидат технічних наук, ГОЛУМБІЄВСЬКИЙ — доцент».

На сцені євангеліська музична група «Скілія».

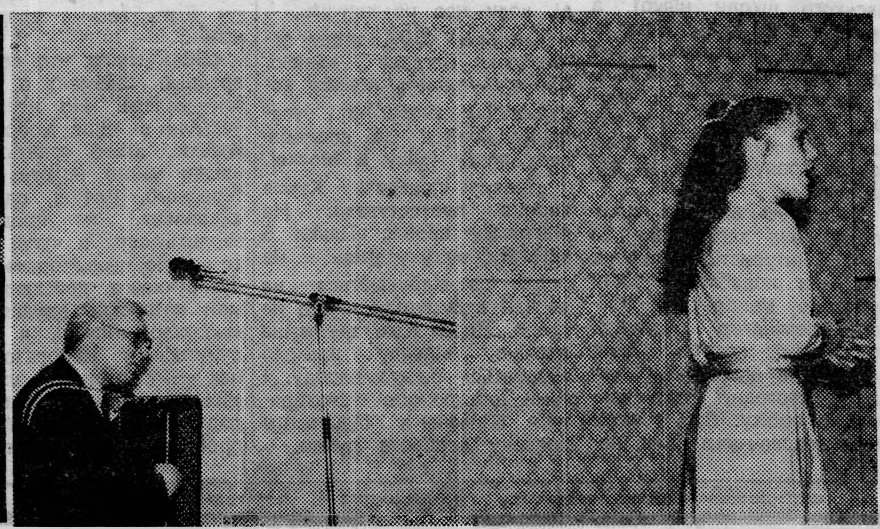

Співає Марія Путь у супроводі баяніста Юрія Колмикова.

ЛЮДИ НАШОГО ІНСТИТУТУ

Інженер І-ї категорії

Не завжди за зовнішнім виглядом можна вгледіти справжню цінність людини, її розум і можливості. Ну, що приміром можуть сказати про інженера Леоніда Сергійовича Булкіна втомлені очі, легка усмішка і благенький синій халат, що на ньому, знеособлюючи його, як солдата, маскхалат?

Та нічого. Інженер — і все тут. Хай навіть першої категорії.

На кафедрі конструювання і виробництва радіоапаратури він багато що робить. Може раціонально розв'язати ту чи іншу проблему і теоретично, і з паяльником в руках.

Я не цікавився оцінками його праці. Думається, що є різні думки, бо навіть Бог і той має своїх шанувальників і не шанувальників. Але чисто випадково дізнався, що за спиною цієї людини такі знання і досвід, які на міжнародному «ринку мізків» коштують дуже дорого.

Мабуть, на роду йому написано було великий шмат життя провести в авіації, стати спеціалістом по експлуатації і ремонту авіаційного озброєнння. Для цього довелося дуже довго вчитися, спочатку в Ачинському авіаційно - технічному училищі і двічі — у військово - інженерній академії імені Жуковського.

Так треба було, бо без фундаментальних знань в балістиці, ракетобудуванні, прицільно - навігаційній техніці годі було змагатися з передовими країнами світу в боєготовності військової авіації.

Випускник славнозвісної академії Леонід Булкін виявився гідним суперником своїх зарубіжних візаві, став тим воєнспецом, який вніс вагомий вклад у перетворення вітчизняної авіації в грізну силу, з котрою змушені були рахуватися в світі. Через руки Леоніда Сергійовича пройшли сотні і сотні нових зразків керованих і некерованих ракет, скорострільних гармат, бомб, прицільно - навігаційних комплексів для найдосконаліших на той час винищувачів, бомбардувальників ракетоносців, штурмовиків.

І можна було не сумніватися — найменший брак технічного характеру далі того місця, де стояв воєнспец Булкін, ходу не мав.

Якось у Білорусії провадились випробування керованих ракет з телевізійною головкою самонаведення. Пуски йшли за пусками. Здавалось — все гаразд, але керівник групи експертної комісії Л. С. Булкін акта випробувань не підписав, не зважаючи на тиск з боку високопоставлених представників військово-промислового комплексу. В самій конструкції телевізійного пристрою він виявив істотні хиби. Ці ракети так і не були взяті на озброєння.

Підполковник — не така вже помітна фігура на полігонах, де йдуть випробування військової техніки, але цей офіцер стояв в одному ряду з генералами, визначними конструкторами, зброярами, до його думки уважно прислухалися. І не тільки в колишній Радянській Армії. Цього невисокого на зріст, скромного в поведінці військового знають в Польщі і Угорщині, Монголії і Німеччині, де він більше півтора десятка років навчав матеріальній частині озброєнння технічний і льотний склад бойової авіації, зустрічався з колективами підприємств, організацій.

Особливо багато запрощень одержував Леонід Сергійович на День Радянської Армії, бо хто міг більше розповісти і знати про сучасні Збройні сили, зокрема, авіацію, ніж вихованець прославленої військово-інженерної академії імені Жуковського!

А що було далі? Далі сталося те, що спіткало багатьох військових колишньої Радянської армії, дорогу яким перепинили нинішній хаос і розвал в наших Збройних силах. 50-річні офіцери першими відчули економічні цунамі, що докотилися і до армії — святая святих кожної держави. В розквіт фізичних і творчих сил тисячі і тисячі їх змушенбули піти в запас, відставку.

Серед них виявився Леонід Сергійович Булкін — висококласний фахівець авіаційного озброєння.

* * *

На такій мінорній ноті не хотілось би закінчувати розповідь про цю людину, та виручила несподівана приємна подія: минулої суботи приїхав на канікули до Булкіна його старший син Сергій Леонідович.

Оптимістичним в цьому факті є те, що син теж інженер -зброяр, пішов дорогою батька: закінчив аналогічне авіаційно - технічне училище, причому з відзнакою, і нині вчиться на 4-му курсі тої ж таки військово - інженерної академії імені Жуковського.

А це означає, що справа інженера Л. С. Булкіна перейде в надійні руки.

Л. ЛЕОНІДОВ.

На знімку: Л. С. Булкін провадить заняття з льотним складом одної з авіачастин.

СОРОК ДВА ГОДА СПУСТЯ

А. А. ЖУКОВ, профессор.

(Начало в № 3).

Бывший «авроровец» Эммануэль де Маржери в последние годы своей блестящей дипломатической карьеры был послом Франции в Мадриде, затем в Лондоне и, наконец, в Вашингтоне. С его сестрой писательницей Дианой де Маржери я учился во французском колледже в одном классе. В октябре 1991 года вместе с женой я посетил ее в ее парижской квартире. Вышли из нее мы втроем — Диана спешила по каким-то «семейным делам». Она деликатно скрыла от нас, что спешила к изголовью умирающего брата. Через три дня из парижских газет я узнал о смерти Эммануэля.

Пару лет назад умер Хся Тин-Хуей, который в нашей группе был тайным членом компартии Китая. Через год после окончания нами «Авроры» (а оно совпало по времени со взятием Шанхая народной армией коммунистического Китая), он пришел ко мне домой проводить меня в дальний путь в Москву. Это было сорок два с лишним года назад...

В ШИМТ мною была проведена большая научно-исследовательская и производственная работа по профилю госбюджетной тематики Винницкого политехнического института. Шанхайский автозавод (я и на нем побывал) выпускает легковые автомобили «Сантана» фирмы «Фольксваген». Многие детали поступают на сборку из Германии и других стран, и лишь постепенно заменяются деталями китайского производства.

Диски тормозов изготовляются из низколегированного чугуна типа СЧ25, с предъявлением к нему большого комплекса требований (по микроструктуре, прочности и твердости и т. п.). В Китае преодолеть все возникшие трудности не удалось. С целью освоения изготовления этих дисков в новом литейном цехе, оснащенном современным иностранным оборудованием, мне было предложено провести опытные плавки (всего было испробовано 12 вариантов на Опытном заводе ШИМТ) по технологии «встречного» модифицирования, разработанной мною вместе с аспирантами из Брянска, Краматорска и Винницы. Для этого я выбрал несколько рискованный путь.

Эйнштейн как-то сказал по поводу технологии делания открытий: «...все знают — ЭТОГО не может быть! Но один не знает... Вот он и делает открытие!». Данный афоризм пригоден и для более приземленных технологических наук, где всякие априорные табу могут быть весьма вредоносными.

«Все» знали, что сера — вредный элемент в сплавах железа. Но несколько человек в мире упорно не хотели этого «знать» и... нашли много нового и интересного. Вот я, один из «незнаек», и предложил вводить серу в чугун вместе с модификаторами инокулирующего действия. Раз мои китайские друзья дали мне карт бланш, я решил сунуться из лаборатории в цех — с отливкой уже самих тормозных дисков наряду с большим набором проб и образцов. Риск оправдал себя.

Содержание серы в чугуне повысилось всего на одну сотую процента и осталось в пределах допустимой нормы. Так что говорить о «засеривании» металлофонда Китая не приходится. Зато механические свойства чугуна, строение металлической матрицы значительно улучшились, и мы вплотную подошли к выполнению поставленных требований германских технических условий. Но, конечно, до внедрения в производство надо еще проделать большой комплекс работ. Кто будет их делать? А кто не будет?

По возвращении в Винницу меня один профессор на бегу остановил со словами: «Я очень спешу, но в трех словах объясните — что происходит в Китае?». Я ответил: «В трех словах? Пожалуйста — коммунисты строят капитализм...». Оно так и есть. Клуб предпринимателей Шанхая дважды встречался со мной (за неповторимыми и неописуемыми ужинами с китайской кухней), и я спросил моего молодого «чичеронэ» из ШИМТ: «А президент клуба — коммунист?». Ответ: «Конечно!». Вопрос: «А его заместитель?». Ответ: «Тоже!». Вопрос: «А присутствующие бизнесмены?». Ответ: «Все члены компартии...».

Так что мой краткий ответ на вопрос профессора вполне отражает действительность, хотя она и очень многоликая, и я, возможно, многие ее стороны не смог изучить достаточно глубоко. Курс Ден Сяо-Пина, который продолжает быть идейным вождем «прагматического коммунизма», дал за немногим более десятилетия добрые всходы. Народ в 1300000000 человек практически везде накормлен, хорошо одет, обут, учится, работает, как огромный муравейник, с ранних часов утра, земля ухожена, каждый ее квадратный метр обработан. Молодых бездельников в ларьках-грибках я не видел. Зато видел несметное количество магазинчиков и магазинов (которые всегда оставались частным сектором), ломящихся от товаров, рынки, полные фруктов в декабре. Курс на преимущественное развитие легкой и пищевой промышленности полностью себя оправдал. Конечно, стране не хватает стали, алюминия, меди... Но когда нет безработицы, нет необузданной инфляции, все эти вопросы будут решены, надеюсь, без потрясений и потерь.

Безусловно, в Китае еще много и других нерешенных и труднорешаемых вопросов. Не хватает жилья для миллионов и миллионов (в Шанхае на одного жителя приходится 5 кв. м. площади), хотя крестьяне в провинции живут в неплохих, часто двухэтажных домах. Но везде — стройка, стройка, стройка. Привыкшие к многодетным семьям, китайцы страдают от ограничения числа детей в одной семье одним ребенком, особенно, если родилась девочка, и шансов иметь наследника уже нет. Но ведь и страна перенаселена... Нельзя в городе держать дома собак... Но и здесь ради благополучия страны идут на жертвы, ущемления в какой-то степени прав человека, утвержденных ООН, демократии...

Китайский народ — исключительно дружелюбен и миролюбив (хотя раздразнить и мирных людей, как показывает опыт многих стран бывшего Союза, очень нетрудно), очень трудолюбив, очень доброжелателен. Китай — это просыпающийся к новейшей цивилизации гигант, который не забывает и свою многотысячелетнюю цивилизацию. Когда я был в Шанхае, туда приезжал Президент Украины Л. М. Кравчук. Две далекие страны сблизились. Во всем мире в дипломатических кулуарах разыгрывается «китайская карта». Будем надеяться, что эта непростая и очень важная «карточная игра» будет беспроигрышной для всех, а

Девизом университета «Аврора» было PER AURORAM AD LUCEM — через утреннюю зарю к свету (знаний). Мы же переиначили его так: «На заре к Люсе». Если же без шуток, то мы присутствуем на авроре замечательных народов — японского, китайского, индийского и многих других. От того, как рассвет будет переходить в утро и полдень, будет зависеть судьба всего человечества, в том числе и моих двух родин — России и Украины, переживающих трудные дни. Тревога, но и Надежда — с этими чувствами я и живу после возвращения из Китая, после 42 лет разлуки — вынужденной разлуки — с ним.

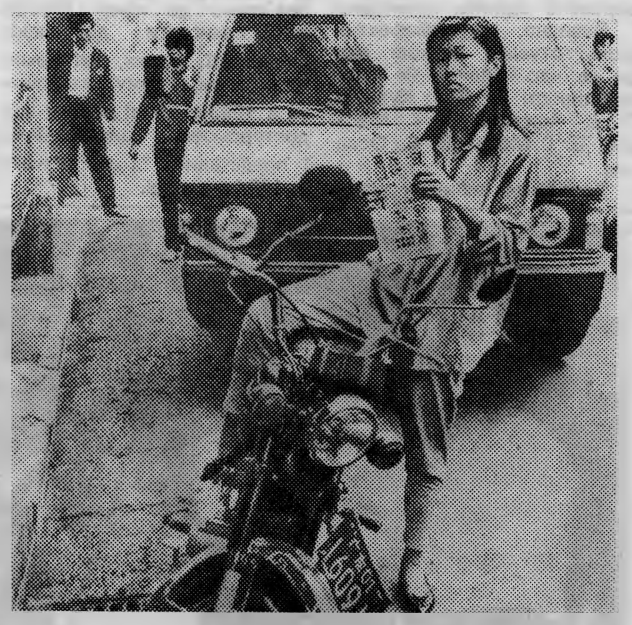

Гуанчжоу. На улице.

КАШПІРОВСЬКОМУ НА ДОПОМОГУ

Як повідомляли газети, відомий екстрасенс, наш земляк Анатолій Михайлович Кашпіровський виявив бажання в складі екіпажу наступного космічного корабля полетіти в зоряну мандрівку, але отримав в компетентних органах відмову. Несподіяано на його підтримку виступив не менш відомий співвітчизник — лідер ліберально-демократичної партії Володимир Вольфович Жириновський.

Фрагмент його бесіди з кореспондентом газети «Новый взгляд» пропонуємо нашим читачам.

— Пане Жириновський, ви б Анатолія Кашпіровського теж в партію прийняли?

— Поки - що він з такою заявою до нас не звертався, але якщо попроситься, відмовляти не станемо.

—Чим же були викликані акції на підтримку вимог Анатолія Михайловича відправити його в космос на орбітальному кораблі?

— Кашпіровський дуже добрий психолог, мені він більше подобається, ніж Чумак, або інші. Я сеанси Кашпіровського завжди слухав, хоч у мене нема тих хвороб, які він лікує. Просто приємна людина, діє заспокійливо. Дарма це припинили показувати по телебаченню. Краще Кашпіровський, ніж всі ці просторікуючі депутати і міністри, які довели країну до ручки. У мене відразу починає голова боліти і в животі ниє, коли бачу якогось Гайдара чи Бурбуліса. А від Кашпіровського шкоди ніякої, а користь може бути. Тому я вбачаю акт дискримінації в тому, що нашому вченому не дають полетіти в космос, а будь-який іноземець тільки заїкнеться, і ми його уже до трапу ракети на руках тягнемо.

Кашпіровський свої гроші готовий був заплатити за політ, а інтуристи на наших космічних кораблях часто безплатно мандрують, Землю в ілюмінатор розглядають. Монгол полетів. Який нам зиск з цього? Де цей монгол сьогодні? Чеха звозили на орбіту. Вже і країни Чехословаччини нема, наших солдат там окупантами називають. Угорці катались, в'єтнамці, хто ще? Значить, їм можна, а нашому спеціалісту, видному вченому — зась?

— Але це Кашпіровський уповноважив вас про нього поклопотатися?

— Ні, ми самі проявили ініціативу. Ми ж слідкуємо за подіями навколо, приходимо на допомогу навіть тоді, коли нас не кличуть.

Скажімо, США знову загрожують Багдаду війною. Ми виступили з різким засудженням тиску на суверенну країну. Це сподобалось послу Іраку в Москві.

Проти передачі Курил японцям протестували. На підтримку сербів. Тільки б встигати відгукуватись на події, що відбуваються на світі. І видумувати нічого не треба. Варто мені вийти на вулицю, відразу навколо збирається багато народу, і теми для розмов знаходяться. В мене з будь-якого приводу особиста думка.

«За инженерные кадры» — щотижнева газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 95. політехнічний інститут, кімната 0220. Телефон: 4-74-17.

Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 5 (506) | П'ЯТНИЦЯ, 12 лютого 1993 року. | Телефони редакції: 4-74-17, 22-68.

ОСТРІВЕЦЬ НАТХНЕННЯ

РЕПОРТАЖ

У нинішні часи коли, скажемо прямо, труд перестав бути для багатьох справою доблесті і честі, те, що робиться в обчислювальному центрі ФРА, можна назвати острівцем натхненної праці.

По суті, центру ще нема, він тільки створюється, але в його становлення вкладається стільки енергії, творчості, що не може не викликати захоплення.

В одному з приміщень нового корпусу факультету роботи йдуть, можна сказати, паралельно з навчальним процесом: за столами з комп'ютерами працюють студенти і викладачі, а поряд біля вікон люди в робочих халатах паяють, зварюють, прокладають дроти, труби.

Але це не запрошені зі сторони майстри, а свої ж факультетські працівники-інженери - електрики Валентин Андрійович Крючков, Андрій Геннадійович Балаханов, начальник техбюро Григорій Васильович Ковшов, оператор ЕОМ В'ячеслав Юрійович. Казений.

Приваблює не стільки їх професіоналізм (хоч за фахом вони не слюсарі, не механіки, чи монтажники), скільки трудовий настрій, натхнення. Кожен прагне взяти на себе найскладнішу опорацію. І робиться все легко, весело, з дружнім гумором.

Декан факультету Геннадій Михайлович Полторак з цього приводу каже, що його настрій піднімається, коли дивиться на роботу цих людей.

Ще б пак! На очах порожні приміщення перетворюються в добре оснащені учбово - виробничі аудиторії, в сучасний обчислювальний центр з новітньою електронною технікою. Споруджуються перегородки для класів, спеціальних кімнат, підсобок.

А тепер — детальніше про майбутній обчилювальний центр, що створюється силами факультету радіотехнічної апаратури. В ньому розміщується три учбових класи: УКНЦ із зоною технічного обслуговування і два класи персональних ЕОМ, для яких уже придбано в Гонконзі, на Тайвані, інших країнах досконалу обчислювальну техніку.

Всього в центрі буде обладнано 50 робочих місць.

На п'яти типах машин тут працюватимуть на різних етапах і першокурсники, і дипломники, а також наукові співробітники.

Майбутні інженери, бакалаври, магістри матимуть можливість оволодіти, як мінімум, трьома мовами програмування і на додаток до диплому одержати посвідчення оператора ЕОМ, що в нинішніх умовах зайнятості і працевлаштування є далеко на зайвим набутком.

Батька назвали Зорею, ніби наперед вгадавши, що це ім'я дивовижно пасуватиме і до її імені і до покликання — Наталя Зорянівна Грозна займається мистецтвом: вона — душа інститутських музеїв, один з їхніх творців, постійних екскурсоводів, викладач кафедри історії та теорії культури.

„Говорить політехнічний"

Таким словами студентка II-го курсу ФА Оксана Загороднюк започаткувала цими днями інститутське радіомовлення.

Тепер під час великої перерви у нас можна буде почути по радіо різні повідомлення, оголошення. А на майбутнє працівники клубу задумали готувати інформаційні випуски про життя вузу.

Перші передачі засвідчили, що вибір диктора виявився вдалим — учасниця художньої самодіяльності Оксана Загороднюк досить впевнено почуває себе біля мікрофону.

Переходи, переходи...

Якщо б комусь захотілось зробити екскурсію по нашому інституту з відвіданням усіх корпусів і добудов, то йому довелось би витратити півдня і пройти коридорами і переходами не один кілометр, адже вуз займає мало не цілий мікрорайон Вишеньки.

Щоб зробити зручнішими такі «подорожі» від одного корпусу до другого, будівельники спорудили цілу систему переходів. Багато їх з'єднують нульовий корпус з першим і управлінським, перший — з другим. Три переходи ведуть до лабораторій, лекційних залів, розміщених в добудовах в інженерно - будівельному факультеті.

Цими днями здано в експлуатацію ще один — десятий перехід, який веде від нульового корпусу до новозбудованого приміщення факультету радіоелектронного апаратобудування.

РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

З ПРИВОДУ ДЕПУТАТСЬКОЇ ЕТИКИ І СОВІСТІ

Не можна збагнути, як так вийшло, що Закон «Про статус народного депутата» не привернув загальної уваги. Чи то ми всі дуже були заклопотані постійним падінням рівня життя, чи зміною прем'єра, яка опинилась в центрі полемічних пристрастей, чи, може, взагалі зневірились і перестали читати довгі офіціози Верховної Ради, які не обіцяють нічого доброго? — так чи інакше Закон «Про статус народного депутата» пройшов непоміченим і некоментованим.

Читаючи ж його сьогодні, ніяк не позбудешся думки, що наші народні обранці, облишивши галас навколо тяжкого економічного становища свого бідного народу, вирішили нарешті не словами, а ділом продемонструвати свою «турботу» про цей народ, і почали з себе.

Не треба ніякого коментаря до тих статей Закону, де йдеться про права (вірніше, про привілеї), якими наділили себе народні депутати України — досить тільки процитувати їх. Що ми й робимо.

«Депутат для потреб депутатської діяльності має право на позачергове придбання транспортних засобів, засобів зв'язку, копіювально - розмножувальної, обчислювальної та іншої оргтехніки, безплатне використання копіювально - розмножувальної та обчислювальної техніки підприємств і організацій, розташованих на території виборчого округу».

«Верховна Рада України забезпечує працевлаштування народного депутата України після закінчення строку повноважень. Верховна Рада України зберігає за колишнім депутатом заробітну плату народного депутата України на період його працевлаштування, але не більше одного року, а у разі навчання чи перекваліфікації — на строк до двох років. При неможливості працевлаштування після зазначеного вище терміну за колишнім депутатом зберігається 50 процентів діючої заробітної плати народного депутата України до досягнення ним пенсійного віку».

Впродовж п'яти років після закінчення строку депутатства колишнього депутата «не може бути з ініціативи власника підприємства, організації, установи або уповноваженого ним органу звільнено з роботи, з дійсної військової служби, служби в органах МВС, СБУ — з ініціативи командування, виключено з колгоспу та іншого кооперативу, навчального закладу у порядку дисциплінарного стягнення, понижено у посаді чи звинувачений без попередньої згоди Верховної Ради України».

« Депутатам надається відпустка в міжсесійний період тривалістю 36 робочих днів, якщо законодавством не передбачена відпустка більшої тривалості, з виплатою допомоги на оздоровлення у розмірі посадового окладу або одномісячного заробітку.

Працюючі члени сім'ї народного депутата України, залученого на постійну роботу у виборні органи Верховної Ради України, якщо вони від'їжджають з ним до Києва, за їх бажанням звільняються з попереднього місця роботи і повертаються назад у порядку переводу. Їм подається допомога у працевлаштуванні відповідно до професії чи спеціальності. На період працевлаштування, але на строк не більше трьох місяців, за ними зберігається середня зарплата за рахунок Верховної Ради України.

Витрати, пов'язані з переїздом депутата на роботу у Верховну Раду і повернення на попереднє місце роботи, відшкодовуються за нормами чинного законодавства для категорії працівників, запрошених на роботу».

«Життя і здоров'я депутата підлягає обов'язковому страхуванню за рахунок коштів Верховної Ради на суму 10-річного грошового утримання депутата».

«При досягненні пенсійного віку колишньому депутату призначається пенсія, яка становить 80 процентів місячного окладу, встановленого на той час для працюючого народного депутата. За ним зберігається медичне обслуговування, забезпечення путівками для лікування, що було встановлено на той час для народних депутатів України».

«Депутат на території України користується правом безплатного проїзду на всіх залізничних, автомобільних, повітряних, водних внутрішніх шляхах і на всіх видах міського пасажирського транспорту (за винятком таксі).

Поза чергою йому надається місце у спальному або м'якому вагоні поїзда, в каюті I або II класу пароплава, на річкових суднах усіх категорій, в салоні літака»

* * *

У статті шостій Закону «Про статус народного депутата» маємо параграф: «Неприпустимим є використання депутатом свого статусу всупереч законним інтересам суспільства, громадян, держави».

Важко позбутися думки, що голосуючи за свої привілеї, наші народні депутати зразу ж познущалися над цим свіженьким Законом, перетворюючи його, за звичними правилами розвинутого соціалізму, в дишло, себто, куди повернеш, туди і вийшло.

ІНСТИТУТСЬКІ ПОЛІГЛОТИ

Він не впадає в очі: скромна, проста людина. Запам'ятовується хіба-що паличкою, на яку спирається. Вілен Вікторович Білий — інвалід Великої Вітчизняної війни.

Це — ззовні. А взагалі про нього знають не тільки у Вінниці, а й далеко за межами України, бо викладач кафедри іноземних мов, доктор філологічних наук професор ВПІ В. В. Білий володіє рідкісним даром, знає німецьку, французьку, англійську, португальську, шведську, італійську, болгарську, японську і, звичайно, українську та російську мови. А ще кількома може порозумітися.

— Звідки такий потяг до мов, — питаємо у Вілена Вікторовича.

— Знаєте, — каже він, — у багатьох людей постійно присутнє почуття незадоволення собою, бажання безперервного самовдосконалення. Мабуть, і я належу до цієї категорії. Оволодіння новою мовою приносить моральне задоволення, радість здобутої перемоги. Це, як у альпіністів, які, подолавши одну висоту, вже готуються до штурму чергової.

Слова ці мовлені не для годиться. Незважаючи на поважний вік, професор Білий запланував собі до 2000 року оволодіти ще десятком мов, у тому числі, арабською і хінді.

Отож — поліглот. Але він не один такий в інституті. Не набагато менше мов знає і учениця 10-го класу приватної школи, що на енергетичному факультеті — Вікторія Віленівна Біла (як ви вже здогадались — дочка Вілена Вікторовича.

Щось, напевно, таки передалось їй від батька. Вже в 4 роки Вікторія оволоділа англійською, в 6-му класі іспанською, у 8-му — японською. Знає також німецьку, французьку, італійську, шведську.

І це в такому віці! Причому, як і батько, продовжує самовдосконалення.

Отож, в сім'ї йде своєрідне змагання двох поліглотів — хто швидше доб'ється успіху в оволодінні тією чи іншою мовою. Вони по черзі читають підручники, іноземну періодику, художню літературу, діляться враженнями.

Однак, є тут і привід для смутку. У Вінниці, мабуть, не так вже й багато знавців іноземних мов. Їх знання могли б прислужитись для перекладу паперів, розмов під час офіційних візитів зарубіжних представників. Могли б, але не слугують тому, що ми звикли шукати таланти десь, а не у себе.

У зв'язку з безперервним підвищенням цін на все, в тому числі й друковану продукцію, важко стало з придбанням іноземної літератури, з передплатою на зарубіжні видання навіть професорам. А без постійної мовної практики самовдосконалення не просто досягти.

Недавно Вілен Вікторович отримав запрошення в Ірландію на симпозіум з проблем історії лінгвістики. За браком валюти, довелось відмовитись від поїздки.

Які ж ми все-таки бідні, якщо наші професори, поліглоти, талановита молодь не можуть навіть заявити про себе на повний голос!

Л. ЛЕОНІДОВ.

З своєрідним присмаком

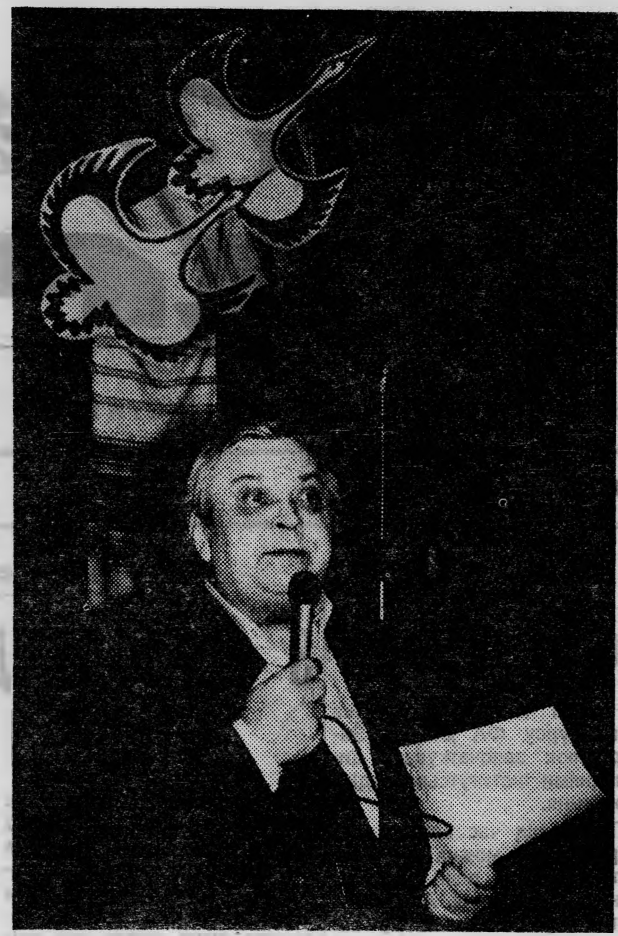

Знайшовши вигідну точку для фотозйомки, сиджу в актовому залі і слухаю поета - гумориста Василя Мусійовича Коряка. Із задоволенням придивляюсь до цієї цікавої і талановитої людини, викладача фізики в Вінницькому педагогічному інституті, який на запрошення викладачів з кафедри КТІК завітав до наших студентів.

Мені вже доводилось читати його віршоване бачення світу з своєрідним українським присмаком і тому свою увагу, як фотограф, зосередив на його міміку, жести, інтонацію, а також на реакцію студентської аудиторії.

В залі час від часу вибухає сміх і поряд зі мною два студенти обурюються, що цей шум заважає їм читати пригодницькі повісті, смачно ілюстровані малюнками голих дівок і вбивць - суперменів.

Ось як вони відгукнулися про своїх товаришів по навчанню:

— Сміються, як колгоспні коні.

— Інтелект на рівні дитячого садка і школи.

— Бач, як ці вірші їх сексуально збуджують — вони справжньої естради ще не бачили...

— Де їм! Батьки тільки на сніданок гроші дають, а «тусовку» знають тільки з газет.

Вибачте, мої сусіди по кріслах в актовому залі, пожувати щось смачне — ніби й нічого, але не для мене — сторонньої людини. Тож, щоб заглушити, принаймні для себе, це плямкання, хочу сказати що Василь Мусійович подав до захисту дисертацію з проблем фізики і підготував до друку першу свою збірку гуморесок під назвою «Рай і пекло».

С. ЛІСОВИЙ.
Фото автора.

„Необтяжені шлюбними вузами"...

Розширення сфери застосування української мови надає особливого значення питанням культури мовлення. В час, коли до української мови звертаються й ті, хто майже не користувався нею зі шкільних років, і ті, хто взагалі недавно її вивчає, зрозуміла чимала кількість помилок, вживання ненормованої лексики, застарілих штампів, невиправданих кальок з російської мови та подібне. Але те, що ще можна вибачити в усному мовленні, не можна допускати в мові документів, діловодства, оголошень, розпоряджень.

Ці замітки є наслідком спостереження саме за мовою нашого діловодства та оголошень. На жаль, мовних огріхів тут вистачає. Наприклад, на деяких табличках написано: «деканат факультета» замість правильного «факультету». Багато хто вказує «час прийому по особистим питанням» хоча за нормами літературної мови треба «з особистих питань». Взагалі, в різних документах явно надуживаються вирази з прийменником «по»: «по сумісництву», «по хворобі», «по власному бажанню» і т. ін., хоча правильніше й природніше буде «за сумісництвом», «через хворобу», «за власним бажанням».

Дуже широко вживається слово «учбовий», проте це лише калька з російської, бо по-українськи буде «навчання», а не «учба». Тому краще писати «навчальний відділ», «навчальний план».

Як і за часів соціалізму продовжується різного роду «прийняття»: «прийняти участь», «прийняти рішення чи резолюцію», «прийняти міри» можна зустріти в багатьох розпорядженнях і наказах. А слід писати «взяти участь», «схвалити (ухвалити) резолюцію», «вжити заходів» і т. ін. Так само багато «здають» і «перездають»: іспити, заліки, контрольні, а треба все це «складати» чи «перескладати».

Дуже часто можна прочитати вирази з неіснуючим в українській мові дієприкметником «слідуючий»: «слідуюча виплата», «в слідуючому складі», «в слідуючих розділах». Тут в різних випадках потрібно казати «наступна виплата», «в такому складі», «в подальших розділах». До речі, слід вживати «ввести до складу комісії».

Часом можна подумати, що дехто зненацька вдається до арифметичних вправ: «рахуємо, що цю постанову треба відмінити». Але йдеться не про лічбу, бо малося на увазі «вважаємо».

Окремо слід сказати про офіційний інститутський бланк. На ньому з'явився герб нашої держави, але чомусь текст подано трьома мовами. Невже в Росії не зможуть прочитати назву нашого закладу в оригіналі?

Але найприкріше — в адресі, яка подана трьома мовами так: «Хмельницьке шосе», «Хмельницкое шоссе», «KhmeLnitskoe Shosse». То що, назви вулиць у нас створюються російською мовою, а потім їх по - українськи перекладають, але в світ, звичайно, не випускають? Між іншим, в Законі про мови (ст. 38) сказано: «Відтворення українських топонімів іншими мовами здійснюється у транскрипції». Тому має бути «KhmeLnitske», та й по-російськи правильніше тут писати «Хмельницке» шосе.

Отже, треба всім нам бути уважнішими з мовою, не лінуватися зайвий раз зазирнути до словника. Не завадило б також, аби кафедра української мови чи кафедра історії та теорії культури організували кабінет української мови, де б можна було одержати кваліфіковану консультацію, переглянути словники. А роботи тут вистачить, адже ми порушили незначну частину проблеми, тоді як тут неозорий край систематизації спеціальної термінології.

Можливо, в нашій газеті варто подавати деякі поради щодо вживання ряду слів і термінів. Бо неувага до слова може призвести до курйозів, як от в одному з оголошень, яке запрошує всіх, хто «необтяжений шлюбними вузами», а поруч хтось пропонує свої «услуги» в перекладі з російської...

Г. БАГДАСАР'ЯН,
член товариства «Просвіта».

Міністр з Гани—у ВПІ

5—6 лютого у Вінниці відбувався Конгрес студентів Гани. У нашому інституті з цієї далекої країни навчаються одинадцять студентів. Декан факультету Володимир Іванович Нагул про них найкращої думки. Всі вони дисципліновані, скромні, працьовиті — дається взнаки система довузівської підготовки: після школи навчаються централізовано в спеціальних коледжах.

З одинадцяти четверо, а саме — Клеменс Акпелу, Інносент Махама, Джастіс Ндубак, Емануель Аддо явно виходять на дипломи з відзнакою.

В інституті побував тимчасовий повірений в справах Гани в СНД Алатей Барбінтон. Він мав тривалу розмову з ректором Б. І. Мокіним, побував в інститутському музеї, залишив там свій відгук. Системою навчання і студентським побутом залишився задоволеним. Алатей Барбінтон, як з'ясувалось, є не тільки тимчасовим повіреним, себто, дипломатом, а ще й Міністром освіти Гани. Отже, слід сподіватися, що ці відвідини будуть не тільки візитом пошани, а й матимуть певні економічні наслідки. Скажімо, міністр стурбований умовами навчання тих студентів, які знаходяться сьогодні в «гарячих» точках СНД — Молдові, Душанбе, Баку тощо і вирішує питання про те, щоб перевести їх до вузів України, де суспільно-політична обстановка стабільна. Цілком можливо, що доучуватися всі вони переїдуть до Вінницького політехнічного. Втім, це ще буде вирішуватись у Міністерстві освіти в Києві.

Конгрес студентів Гани пройшов з великим успіхом. На ньому були близько двохсот студентів з усіх кінців СНД, в тому числі, 54 з Вінниці (43 навчаються в медінституті). Вирішено багато злободенних питань, а прийом гостей був щирим, доброзичливим і товариським.

ОГОЛОШЕННЯ

Факультативний курс

У ВЕСНЯНОМУ СЕМЕСТРІ ЧИТАЄ
ДОКТОР ТЕХНІЧНИХ НАУК, ПРОФЕСОР

Стахов О. М.

ТЕМА:
«Золотий перетин в сучасній науці».

1. Магія чисел і геометричних тіл.
2. Естетика математики.
3. Золотий перетин і числа Фібоначчі.
4. Гіперболічні функції Фібоначчі.
5. Числа Фібоначчі і ботаніка.
5. Числа Фібоначчі і теорія вимірювання.
7. «Фібоначієві» системи зчислення.

Лекції читаються в Білому залі головного корпусу кожного вівторка другого тижня (23.02, 2.03, 16.03, 30.03, 13.04, 27.04, 11.05; 25.05 1993 р.).

Початок лекцій о 14.25.

Запрошуються аспіранти, наукові співробітники і студенти всіх спеціальностей.

Кафедра прикладної математики і обчислювальних систем.

ЛІКНЕП УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Нещодавно на книжкових полицях з'явився скромний словник «Уникайте русизмів в українській мові», укладений депутатом Верховної Ради України, головою Київського крайового Товариства «Просвіта» Юрієм Гнаткевичем. В ньому наводяться типові русизми, які вживаються народними депутатами в ході роботи сесій. З нашого погляду, це дуже корисний посібник і для науковців Вінницького політехнічного, адже їхня мова в переважній більшості теж засмічена подібними кальками. Отже, як пишеться-говориться і як треба писати й говорити.

Русизми	Слід казати
безприривно	безперервно
безчисленні	незліченні
бувший	колишній
бумага	папір
в сім годин	о сьомій годині
в двох словах	двома словами
відмінити	скасувати
відзив	відгук
віддихати	відпочивати
відложити	відкласти
вмішуватися в...	втручатися в...
визивати заперечення	викласти заперечення
виключення	виняток
виключити (мікрофон)	вимкнути (мікрофон)
виписка (з протоколу)	витяг (з протоколу)
висказуватися за...	висловлюватися за...
вичеркнути	викреслити
да	так
і так дальше	і так далі
не дивлячись на...	не зважаючи на...
додержуватися	дотримуватися
добавочний	додатковий
допускати	припускати
з достоїнством	з гідністю
другий, другим разом	інший, іншим разом
дякую Вас	дякую Вам
жати (на кнопки)	тиснути на кнопки
єдинодушно	одностайно
задача	завдання
заключення	висновок
зложити повноваження	скласти повноваження
іменно ця обставина	саме ця обставина
і так	отже, таким чином
мені кажеться, що...	мені здається, що...
касатися	стосуватися
в кінці кінців	зрештою, врешті-решт
командировка	відрядження
кормити, кормушка	годувати, годівниця
по крайній мірі	принаймні, щонайменше
крупне питання	значне питання
крупний вчений	видатний (великий) вчений
лишати слова	позбавляти слова
лишній раз	зайвий раз
любий, в любому випадку	будь-який, перший-ліпший, в будь-якому разі
в значній мірі	значною мірою
міроприємство	захід
мішати	заважати
мова йде про...	йдеться про...
навик, навики	навичка, навички
нагрузка, нагружати	навантажувати
надобність	потреба
надоїдати	набридати, обридати
два роки назад	два роки тому
накінець	нарешті
накопити, накопичення	нагромадити, нагромадження
налог	податок
система налогів	система оподаткування
нанести шкоди	завдати, заподіяти шкоди
наоборот	навпаки
направлений на...	спрямований на...
настоювати на...	наполягати на...
дві неділі, протягом неділі	два тижні, протягом тижня
непригодний	непридатний
ніякий	жоден (варіант не влаштовує)
нуждатися	терпіти нужду, потребувати
обжалувати	оскаржити
облегчити	полегшити

«За инженерные кадры» — щотижнева газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 95. політехнічний інститут, кімната 0220. Телефон: 4-74-17.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

Тираж 1000.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 6 (507) | П'ЯТНИЦЯ, 19 лютого 1993 року. | Телефони редакції: 4-74-17, 22-68.

ІНФОРМАЦІЙНА ПАНОРАМА

НАБЛИЖАЄТЬСЯ ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ,

що впродовж багатьох років вважався неофіційним святом чоловіків. Можливо, таким він і залишиться — час покаже. Ну, а щодо офіційного відзначення, то тут справа делікатніша і складніша.

Річ у тому, що Президент і уряд нової незалежної України, прийнявши штандарти і клейноди уряду в екзилі Української Народної Республіки, визнали себе її правонаступниками. Тим часом, ця республіка була ліквідована 1918 року червоногвардійськими загонами Муравйова. Отже, святкувати День Радянської Армії означає — шанувати того, хто позбавив Україну державності. І не логічно, і безпринципно. Тим паче, що зовсім недавно, 29 січня, Україна віддала належне тим трьомстам київським студентам, які майже без зброї, без будь-якої армійської виучки стали грудьми перед загонами Муравйова на станції Крути Чернігівської області, загинули всі до єдиного і були всенародно поховані, як герої, в Києві на Аскольдових висотах.

Таким чином, 23 лютого віднині не є святом України. Святом залишається тільки 9 травня — День Перемоги.

* * *

НЕ БЕЗ СТАРАНЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ,

яким профспілки добряче допікають за політику обкрадання народу, в багатьох колективах була організована кампанія оновлення заяв щодо порядку збирання членських внесків. Це, по суті, перереєстрація членів профспілки.

І ось вона завершена.

Наші втрати — 23 чоловіка, тобто, близько одного процента. Вийшли з профспілкових рядів, в основному, пенсіонери.

Отже, можна вважати, що люди профспілкою дорожать, вважаючи її за острівець надії серед бурхливого моря нестабільності. І це при тому, що наші тредюніони не безгрішні, не позбулися дорешти синдрому «приводного ременя комунізму», але вони не стоять на місці, потихеньку вичавлюють з себе хворобу рабської покори і тотального «послушанія».

* * *

ЯК ВІДОМО, ІНСТИТУТ НЕ МАЄ СВОГО БАГАТОПРОФІЛЬНОГО МЕДИЧНОГО ЗАКЛАДУ

— він з'явиться по закінченню будівництва шостого гуртожитку, яке щойно розпочалось. Тим часом, коло медичних послуг за місцем роботи розширюється. Ось і зараз з ініціативи профкому прийнято рішення про утримання за рахунок вузу клінічного лаборанта в здоровпункті (гуртожиток № 1, телефон 03—внутрішній), що дозволить економити час на оформлення довідок для отримання путівок в санаторії, на дієтичне харчування, до санаторію-профілакторію. Досить прийти в здоровпункт з медичною карткою, здати аналізи і безкоштовно(!) отримати потрібний документ, бо зараз за нього скрізь уже вимагають грошей.

До речі, при здоровпункті продовжує працювати стоматологічний кабінет (лікування і видалення зубів). Запис у профкомі, телефон 23-45.

ЯКІ Б ТАМ НЕ СКЛАДАЛИСЯ УМОВИ ЖИТТЯ, ПОЛІТИЧНІ, СУСПІЛЬНІ, ЕКОНОМІЧНІ, СТУДЕНТ ЗАВЖДИ ЗАЛИШАЄТЬСЯ СТУДЕНТОМ, ДЛЯ ЯКОГО СТИПЕНДІЯ — НЕ ОСТАННІЙ ДАР БОЖИЙ (ЯКЩО ЗАБУТИ, ЩО ЦЕЙ ДАР, І САМІ БОГИ, ЯКІ ЙОГО ДАЮТЬ. ЦІЛКОМ ЗЕМНІ).

Так ось, недавно ректоратом (на якому і засідають інститутські «боги»), затверджено положення про порядок призначення, встановлення і виплату стипендій у нашому інституті.

В цьому документі кілька десятків параграфів і всі прокоментувати нам, звісно, не вдасться, але найголовніші і самі розміри стипендій — назвемо. Отже, кому і за що призначається стипендія?

Стипендія призначається встигаючим студентам, зарахованим (переведеним) до навчального закладу на загальних підставах.

До числа встигаючих належать студенти, які не мають академічної заборгованості за результатами підсумкового контролю.

Студентам першого курсу інституту до першого підсумкового контролю призначається стипендія у мінімальному розмірі.

За особливі успіхи в навчанні та науково-технічній творчості встановлюються персональні (іменні) стипендії та стипендії Ученої Ради інституту. Розмір іменної стипендії складає 2,5 розміри мінімальної заробітної плати, а стипендії Ученої Ради — 2,0.

Для кожного факультету встановлюється по одній іменній стипенції і по дві стипендії Ученої Ради.

Розміри стипендій:

Середній бал успішності	Коефіцієнт встановл. стипендії по відношенню до мінім. зарплати
3,00 — 3,99	0,8
4,00 — 4,24	1,0
4,25 — 4,49	1,15
4,50 — 4,74	1,30
4,75 — 4,99	1,40
5,00	1,5

Більш детальну інформацію про стипендії, пільги на їх одержання можна дістати в ректораті, профкомах, у юрисконсульта, в планово-фінансовому відділ, бухгалтерії, в деканатах і на кафедрах.

ЗА ДЕСЯТЬ ПРОЦЕНТІВ ВАРТОСТІ

профком надає путівки на харчування в дієтичному залі їдальні — 648 карбованців за 24 дні. Отже, і дешево, і корисно. Обмежень на путівки практично нема.

* * *

В 500 І БІЛЬШЕ РАЗІВ ПОДОРОЖЧАЛИ ПУТІВКИ

санаторно-курортного призначення. Але профком поки-що одержує їх стільки ж, як і в попередні роки, вишукуючи по області те, що «горить» в інших організаціях. Так що можете звертатися до профкому. Сплачувати доведеться тільки 10 відсотків вартості, а малозабезпеченим профком за рахунок матеріальної допомоги компенсує частину і цих десяти відсотків.

* * *

ТРИВАЄ ПІДГОТОВКА НОВОГО ВАРІАНТУ

колективного договору — йде обговорення в профспілкових організаціях. З проектом можна познайомитися в профкомі — дорожнеча не дозволяє його розмножувати так, як раніше.

Профком просить подавати свої пропозиції з питань соціально-культурного розвитку колективу.

* * *

ПРОЕКТ КОШТОРИСУ НА 1993-й РІК ПЕРЕДБАЧАЄ

таку структуру використання коштів: 10,4% — вищим профорганам; 54,4% — цеховим профорганізаціям; 35,2% — в централізований фонд профорганізації інституту. На жаль, розписати все це в карбованцях неможливо в зв'язку з інфляційними процесами. В усякому разі конкретні затрати на ті чи інші статті пропонується залишити на рівні минулого року.

РОЗГЛЯНУТО І ЗАТВЕРДЖЕНО ЗВІТ

про використання профспілкових коштів у минулому році. Внески склали 1096420 карбованців. З них 10,4 процента перераховано вищим профорганам області (всі інші організації, до речі, сплачують 30%). На культурно-виховну і роботу з дітьми затрачено 377665 карбованців; на спортивно-оздоровчу (участь збірних команд викладачів у республіканській спартакіаді здоров'я) — 38981 карбованець; на матеріальну допомогу — 241374 крб.; на господарські потреби профкому — 3840 крб.; на преміювання профактиву, людей, які на громадських засадах виконували ту чи іншу роботу (наприклад, допомога в спорудженні житлового будинку) — 82459 крб.

Слід відзначити, що 54% внесків залишається і використовується безпосередньо в цехових профорганізаціях.

* * *

Шириться фронт робіт на спорудженні нового гуртожитку по вулиці Артоболевського. На знімку закладається фундамент.

НА ТЕРЕНІ КУЛЬТУРНО-ХУДОЖНЬОГО ЦЕНТРУ МЕТЕОРОМ СЯЙНУЛО

ім'я молодого таланту Юрія Савчука, який вніс помітний склад у створення в нашому інституті кабінету українознавства. Тепер Юрій Костянтинович перебуває в Києві, навчається в аспірантурі, але практичної роботи в сфері культури не припиняє. Щойно в газетах з'явилось повідомлення, що приватне Вінницьке видавництво «Континент» готує до друку його книгу «Герби Поділля».

* * *

ПРЕДСТАВНИК ПРЕЗИДЕНТА НА ВІННИЧЧИНІ М. А. ДІДИК

видав розпорядження про хід виконання рішення облвиконкому «Про програму розвитку української мови та інших національних мов в області на період до 2000 року». Намічається до 20 лютого проаналізувати організаційну і практичну роботу в цьому напрямку і розробити реальний план дій по виконанню кожного пункту програми.

Йдеться, насамперед, про те, щоб усі службові особи обов'язково оволоділи державною мовою, щоб нею велася вся документація, діловодство, сесії, наради, засідання, збори, щоб українськими були всі без винятку вивіски, печатки, штампи, офіційні документи.

В нашому інституті з 1 січня нинішнього року ця робота уже здійснена. Але недоліки, звичайно, є.

Щойно відбулися засідання первинного осередку Товариства «Просвіта», яке відзначило, що темпи виконання Закону поки-що незадовільні. Доцільно було б створити координаційний центр з розробки україномовної технічної термінології та машинного термінологічного центру, розглянути доцільність перегляду контракту про підготовку в ВПІ іноземних фахівців не російською, а державною мовою, звернути пильнішу увагу на культуру мови в ділових паперах, Інститутських підрозділів, організувати для цього цикл занять «Культура української мови та ділове мовлення».

* * *

ТІЛЬКИ В СІЧНІ НА ОДНУ АБОНЕМЕНТНУ ПЛАТУ

за телефони інститут витратив 380 тисяч карбованців. Це багато, а було б півмільйона, якби не зняли вісімдесяти апаратів міжміського зв'язку.

З переходом на внутрішню АТС з'явилася можливість контролювати кількість і тривалість міжміських переговорів на всіх телефонах. Правда, контроль дає невтішну картину — як і в часи застою, коли за копійки балакали, скільки кому заманеться, продовжуємо так само, але тепер уже за несамовиті гроші.

Тому ректорат вирішив завести на кожному телефоні спеціальний журнал обліку розмови провадити на рівні прогматичного лаконізму і тільки по ділу.

Ну, а хто такий порядок не визнає, то, будь ласка, говоріть, але за рахунок власного гаманця.

ХРОНІКА ШТУЧНОГО „СУПУТНИКА“ ВПІ

Пам'ятаєте кінофільм «Хроніка пікіруючого бомбардувальника?» А це буде хроніка з життя нашого санаторію - профілакторію «Супутник».

А почнемо з його злету.

Жовтень 1992 року. Колектив відзначив 10-ти річчя від дня відкриття профілакторію. На урочистостях, які відбулися з цього приводу в актовому залі інституту, було сказано багато добрих слів про лікарів, медсестер, інших працівників за їх сумлінну працю, проінформовано скільки оздоровлено студентів, викладачів, співробітників вузу, про дальше удосконалення методів лікування, про те велике багатство, яким є для інституту санаторій - профілакторій «Супутник». І всі висловлювали думку, що його треба берегти, дбати про нього.

Січень 1993 року. У зв'язку з підвищенням цін на продукти вартість харчування на одного відпочиваючого зросла до 600 карбованців на день, а путівки — до 20 тисяч. Хоч студентам, викладачам, іншим працівникам надаються значні пільги, бажаючих оздоровитись помітно поменшало.

З'явилися серйозні проблеми з ліками і вітамінами, вартість яких зросла в 100 і навіть 1000 разів.

Кінець січня. Виникли труднощі з доставкою продуктів з бази до їдальні профілакторію. Дефіцит бензину. Якщо раніше автомашини виділялися двічі на тиждень, що теж мало, то тепер і цього нема. Вже були випадки зриву своєчасного приготування страв.

Колектив чудом виходить зі складного становища. Відсутність деяких медикаментів компенсується більш широким використанням фізеотерапевтичного лікування, фітотерапії, лікування нетрадиційними методами.

Винахідливо працює колектив їдальні.

Одним словом, працівники санаторію - профілакторія і в цих важких умовах не тільки не втрачають завойований авторитет, а й всіма силами і засобами прагнуть примножити його.

Але...

Лютий 1993 року. Ситуація. продовжує погіршуватись. Розперезалися нечисті на руки люди. В кімнатах, холах, коридорах почали в масовому порядку зникати дзеркала, репродуктори, електропраски і електролампочки. Щоб не сидіти по вечорах в своїх кімнатах в темряві, відпочиваючі приносять з собою лампочки, а вранці викручують їх.

А цими днями якась злодійська рука під час обіду, коли нікого не було на 3-му поверсі, відрізала 20 метрів доріжки в коридорі, викинула через вікно на двір і підібрала.

Так недовго і до нитки розтягнути профілакторій...

На цьому обірвемо цю далеко не радісну хроніку і дамо слово головному лікарю **П. П. Кобі.**

Шановні студенти, працівники ВПІ!

У цей важкий час звертаюся до вас з проханням: збережіть свій санаторій-профілакторій! Допоможіть, чим можете, не давайте його розграбувати! Хто простягає руку до його майна, хто створює перешкоди для нормальної роботи —той підрубує сук, на якому сидить, позбавляє можливості оздоровитись самому і іншим.

Будьмо розсудливими!

ЛЮДИ НАШОГО ІНСТИТУТУ

ПОЧАВ З ВИБАЧЕННЯ

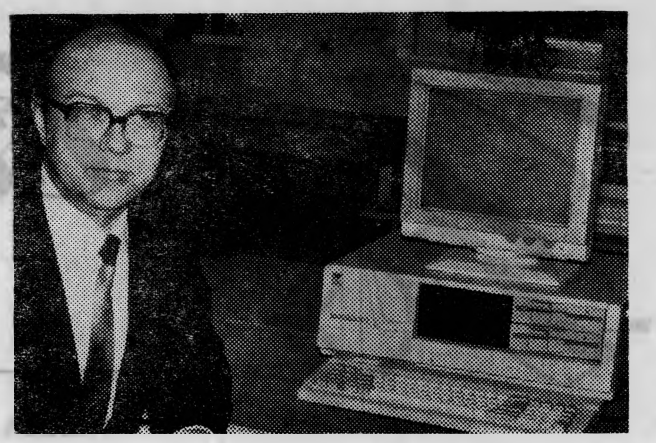

Чи думав колись Валерій Андрійович Следнев — росіянин за походженням, — що не тільки досконало володітиме українською мовою, а стане свого роду законодавцем, одним із співавторів українізації комп'ютерів у нашому інституті? Не впевнені, бо вчився в російській школі, вдома спілкувався теж російською, навіть у Київському політехнічному інституті вчився на російській.

В такій ситуації і корінні українці не завжди віддавали перевагу мові предків. Тим приємнішим є приклад Валерія Андрійовича. І не тільки тому, що живе і працює в нашій державі і має враховувати її закони. Він каже так:

— Ще в школі на лічених за розкладом уроках української мови я закохався в чудові твори Котляревського і Шевченка, Лесі Українки і Григорія Сковороди, з насолодою слухав учительку, яка читала уривки з них.

Можливо, що ці епізодичні зустрічі з співучою мовою українського народу так би і залишилися, епізодами, коли б не близькі стосунки з колегами по роботі, зокрема, з такими знавцями і пропагандистами української мови, як колишній декан радіотехнічного факультету Ю. В. Крушевський, завкафедрою В. А. Кофанов. Під їх впливом Валерій Андрійович почав цікавитись словниками, художньою літературою українських авторів. Незабаром в його домашній бібліотеці з'явились «Кайдашева сім'я» Нечуя - Левицького, «Чотири броди» Михайла Стельмаха, твори Олеся Гончара, Остапа Вишні, Павла Загребельного. А «Енеїда» Котляревського стала настільною книгою викладача. «При поганому настрої, — каже він, — перечитую її і заспокоююсь».

Частим гостем став він в інститутській бібліотеці, працівники якої вже добре знали, що цей відвідувач попросить українське енциклопедичне видання академіка Глушкова, яке тут в одному екземплярі.

Було б, тим часом, неправдою стверджувати, що В. А. Следнев, взявшись за вивчення української і спілкування на ній, дав «відставку» рідній російській. Це не так, це не дитячі іграшки, які набридають і відставляються. Кожна мова — черівна квітка в розкішному букеті людської мудрості і її вивчення дає радість пізнання. Тому Валерій Андрійович ніколи не говорить про перевагу тої чи іншої, про свою українізацію.

Але, водночас, розуміючи просту істину: живеш в тій, чи іншій державі — знай її мову, почав готуватись до викладання свого предмету українською.

І ось на початку 1991-92 навчального року студенти україномовного потоку, що прийшли на його лекцію з алгоритмізації і програмування, почули від свого викладача незвичайну заяву, що віднині читатиме матеріал тільки українською. І попросив вибачення, якщо допустить якісь неточності.

Група з радістю прийняла цю новину і щиро допомогла викладачеві провести заняття.

Якийсь час Валерій Андрійович ще писав словничок до лекцій, але поступово потреба в ньому відпала. І тепер він не тільки на належному рівні читає матеріал, приймає заліки, курсові роботи, державні екзамени, а й створив уже кілька десятків програм для українізації комп'ютерів.

Л. ЛЕОНІДОВ.

На знімку: В. А. Следнев.

ЧОГО БРАКУЄ...

Переступивши поріг квартири, одержую інформацію, що є на світі Кравчук, черги, скажені ціни і я, якому багато чого бракує. Напевне, знову пропав вечір. Лягаю на тахту, стараюся абстрагуватись. Нічого не виходить, тільки одна думка пробивається виразно й чітко: «Чого не купив «Чумацької».

І. МІЩЕНКО.

РЕПЛІКА

СЛУШНА ПЕРЕСТОРОГА

Деканат інженерно - будівельного факультету. 10 лютого. 10.00. Всі двері — навстіж: в коридор, до кабінетів декана, його заступника. І ніде живої душі — заходь, бери, що заманеться, ніхто ні гу-гу.

Надія тільки на грізні слова вивіски в передній кімнаті: «В верхней одежде не входить!».

Отож, давайте поміркуємо, пофілософствуємо над цим красномовним зразком епістолярної творчості.

Якщо цією вивіскою працівники деканату мали на меті нагадати відвідувачам про елементарну культуру, себто, про те, що до керівників не слід заходити, як їздовий до гноярки — в кожусі, і в шапці-ушанці з опущеними навушниками, а у випрасованому костюмі, при модному галстуці і накрахмаленому комірі, то необхідно: по-перше, щоб ті керівники були там, а по-друге, якщо з тої чи іншої причини вони відсутні і треба чекати, то має у тому «передпокої» бути теж елементарна культура прийому відвідувачів, себто, вішалка, аби ту «верхнюю одежду» можна було зняти, і ще — хоча б стілець чи лавка, щоб було на що сісти,, а не стояти, як Пізанська вежа, хилячись то до однієї, то до другої стіни.

Якщо ж цією вивіскою деканатці просто радять не ризикувати своєю «верхнею одеждою», оскільки звідси все можна винести — друкарську машинку, канцелярське начиння, документи, що розкидані на столах, — то залишається тільки дякувати за слушну пораду.

І третій варіант: якщо нікого нема в деканаті, то говори до лампочки, спілкуйся з вивісками, об'явами — все ж веселіше буде чекати.

І. МОРОЗОВ.

ЛІКНЕП УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

РУСИЗМИ	СЛІД КАЗАТИ
обнищання	забожіння народу
об'явити (перерву)	оголосити (перерву)
об'ява	оголошення
одобрити (пропозицію)	схвалити (пропозицію)
оказати допомогу	надати допомогу
опреділити	визначити
опровергати	спростовувати
охвачувати	охоплювати
перечислити	перелічити, перерахувати
підготовити	підготувати
підчеркнути	підкреслити, наголосити
підняти питання	порушити питання.
до цих пір	досі
повістка денна	порядок денний
повод	привід
по всякому поводу	з усякого приводу
подавляюща більшість	переважна більшість
по-другому	докладно, по-іншому, інакше
положення (в суспільстві)	становище.
поступати (про пропозиції, записки),	надходити
Ви правий (не правий)	Ви маєте рацію
постороонній	сторонній
нічого не получається	нічого не виходить
похожий на...	схожий на, подібний до...
празник	свято
предложення	пропозиція
приглашати	запрошувати
при обговоренні	під час обговорення
при допомозі	з допомогою
слід признати, що...	слід визнати, що...
признак того, що...	ознака того, що...
примінити, примінення	застосувати, застосування
принуждати	змушувати, силувати
розпочинати (обговорення, роботу)	приступати (до обговорення роботи)
прослойка	прошарок
протирічити	суперечити
на протязі року	протягом року
розпис (засідань, занять)	розклад (засідань, занять)
рядом	поряд
саме по собі	саме собою
самий активний	найактивніший
сахар	цукор
сахарний завод	цукровий завод

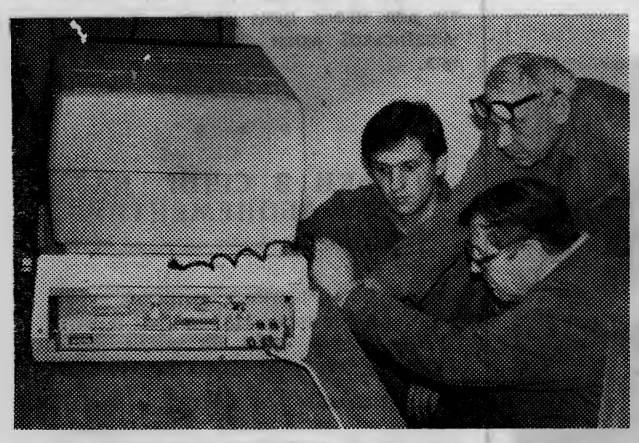

В репортажі «Острівець натхнення», опублікованому у минулому номері багатотиражки, розповідалось, як створюється обчислювальний центр на факультеті радіотехнічної апаратури. Сьогодні ми доповнюємо цю публікацію знімками тих, хто докладає особливо багато зусиль для створення центру.

Вгорі: (зліва направо) інженери А. Г. Балаханов, В. А. Крючков, начальник техбюро Г. В. Ковшов. Праворуч — начальник ОЦ В. П. Зубов.

Фото С. ЛІСОВОГО.

Лампадка

Прочитав в «Інженерних кадрах» вашу замітку «Воєнний роман» і захотілось сказати, що в мене теж є пам'ятне фото.

З війни вернувся я калікою: в голові — осколки і рана кровоточить; кістки правої руки роздроблені, не може бути мови про гіпс, весь час виходять звідти осколки костей і металу. Мама останні копійки вимітає з хати, щоб робили мені щотижневі перев'язки. Безнадія!

Лікар дав матері пораду: «Твоєму синові зосталося менше року — хай би він краще на ці гроші з дівчатами повеселився».

Мама стала чорна, як земля і я дізнався. від чого. Жаль стало себе. Купив горілки, випив. Безтямна злість сповила душу: «За що ти, доле, так скривдила мене?»

Почав несамовито битися головою і скаліченою рукою в стіни. Мамі серце підказало, що дома негаразд — прибігла з поля. Побачила багато крові, впала на коліна, підповзла до мене, обхопила мої ноги, гладить їх: «Синочку мій, синочку...»

Отямився, став уже маму заспокоювати: «Треба одружуватись. Хочу, щоб після мене залишився син чи дочка».

Одружився. Але не з тією,, яку матір дуже хотіла, яка теж була в снах моїх і мріях, а з тією, що переховувала мене від поліцаїв і гестапо, коли сорок першого року втікав з концтабору. Поклав їй на душу важкий хрест - зізнався, що жити мені не більше року і якщо вона хоче, то може ризикнути. І вона «ризикнула».

Той лікар. що так налякав мене з мамою давно уже вмер. Його діти, які після війни стали лікарями, теж повмирали, а ми з жінкою все живемо й живемо...

— А та, що була найдорожчою?

— Довго ні за кого не виходила. Мабуть, не хотіла при мені, живому. Потім пішла за вдівця. Три роки тому її не стало.

...Замовк мій співрозмовник, а в мені запала дивна тиша, ніби ліс перед літньою грозою. «Дзвеніть, дзвони, дзвеніть!»

P. S. Щось негаразд з нашою мораллю, якщо любі дідугани показують дорогу іконку, перед якою горить лампадка вічної скорботи, не своїм дітям і внукам, а мені — чужій людині.

С. ЛІСОВИЙ.

«За инженерные кадры» — щотижнева газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 95. політехнічний інститут, кімната 0220. Телефон: 4-74-17.

Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 7 (508) | П'ЯТНИЦЯ, 5 березня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

ІНФОРМАЦІЙНА ПАНОРАМА

ДОБРЕ БУЛО ПРИ СОЦІАЛІЗМІ — ПРИЙДЕШ У ЖІНОЧУ РАДУ І ТОБІ ТУТ ЖЕ ВИДАДУТЬ:

скільки де жінок працює, хто — героїчно, а хто так собі, хто передовий, а хто — не дуже. Тепер же треба все добувати самому — за тиждень не зведеш кінців з кінцями.

Тому обійдемось без арифметики. Жінок у колективі багато і всі вони, за загальним визнанням, — краща наша половина, а тому з превеликим задоволенням вітаємо їх з Міжнародним жіночим днем, а також з тим, що їхнє свято, слава богу, не відмінене.

Сьогодні з цієї нагоди в інституському клубі відбудуться цікаві урочистості з поздоровленнями, піснями, танцями. А в кожному підрозділі і на факультетах жінок вшановуватимуть за окремими програмами і сценаріями.

ГАЗЕТА «ЗА ІНЖЕНЕРНІ КАДРИ» ЗМУШЕНА ЗНЯТИ ЗІ СВОЇХ РЕКВІЗИТІВ СЛОВО «ЩОТИЖНЕВА».

З попереднього номера вона уже виходить раз на два тижні.

Причина — ринок. Кожен тираж (1500 екземплярів) обходиться в 14 тисяч карбованців. І нема ніяких надій, що це — межа.

Щоб охопити якомога більше подій, газета, як бачите, докорінно міняє обличчя — вона все більше стає чисто інформативною. Цілком можливо, що 1993-й буде роком прощання інституту з «Інженерними кадрами».

Боротися з диким монополізмом поліграфії можна лише одним способом — придбати власну друкарню. Якщо питання розв'яжеться позитивно, все стане на свої місця. Втім, іншого виходу й нема. Тим паче, при намірах ректорату видавати власні наукові вісники.

СПЕЦІАЛІСТІВ З ПОГЛИБЛЕНИМ ВИВЧЕННЯМ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ДЛЯ РОБОТИ ЗА КОРДОНОМ ПОЧНЕ ГОТУВАТИ В НОВОМУ НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ КАФЕДРА ЕЛЕКТРОСТАНЦІЙ ФАКУЛЬТЕТУ ЕЛЕКТРОТЕХНІКИ ТА ЕНЕРГЕТИКИ

Потреба в цьому очевидна, адже багато енергетиків області працює нині і продовжує запрошуватись на спорудження енергопідприємств і систем в різні країни світу і знання іноземної мови (головним чином, англійської) стало нагальним.

Відчули це, насамперед, керівники асоціації «Вінницяенерго», зокрема, її президент П. К. Пісклярів, який і став ініціатором організації у ВПІ навчання згаданих спеціалістів.

Тепер на підприємствах асоціації йде відбір майбутніх абітурієнтів, які навчатимуться повністю за рахунок «Вінницяенерго». Інститут отримуватиме за підготовку кожного фахівця по 100 і більше тисяч карбованців щороку.

Програмою навчання передбачено за 5 років дати професію бакалавра-перекладача і ще протягом року — диплом інженера енергетика.

А почнуть майбутні фахівці «іноземці» з підготовчих курсів, які незабаром відкриються на факультеті електротехніки та енергетики.

В. КУТІН,
декан ФПК.

СТУДЕНТ 4-ГО КУРСУ ФАКУЛЬТЕТУ БУДІВНИЦТВА ЮРІЙ КІНДЗЕРСЬКИЙ

під керівництвом кандидата технічних наук А. М. Власенка освоїв виготовлення оздоблювальної плитки з чудовими естетичними властивостями. Вона відрізняється колоритною фактурою, насиченою гамою кольорів і простотою виготовлення. Цей будівельний виріб можна буде використати для оформлення інтер'єрів громадських будинків. Метод пресування, що застосовується під час виготовлення плитки, значно скорочує її вартість.

Виготовлено першу партію цієї незвичайної плитки.

В. СМОЛЯК,
старший викладач кафедри АІЗБ

150 СТУДЕНТІВ ФАКУЛЬТЕТУ БУДІВНИЦТВА, ТОБТО, КОЖНИЙ ЧЕТВЕРТИЙ,

а на першому курсі кожний другий, навчається за направленням підприємств. Ці студенти отримують стипендію від своїх організацій і мають гарантоване місце роботи. Обов'язковим є оволодіння однією з будівельних робітничих професій: мулярамонтажника або штукатура-маляра.

На замовлення організацій для студентів, які будуть по закінченню вузу працювати на промислових комплексах, в навчальний процес впроваджено спецкурси «Проектування, будівництво та експлуатація газового господарства», «Основи шляхового будівництва» та «Основи ринкової економіки». Лекції читають 5 професорів та 30 доцентів

Особливо сумлінно готуються стати інженерами-будівельниками студенти 1-го курсу Дзіміна М., 2-го курсу — Мигидюк Р., Шрамко Р., Шиян В., 3-го — Лемпій М., Мандебура Ю., 4-го — Гарматюк О., Собчук І., Бабій

Г. РАТУШНЯК,
декан ФБ.

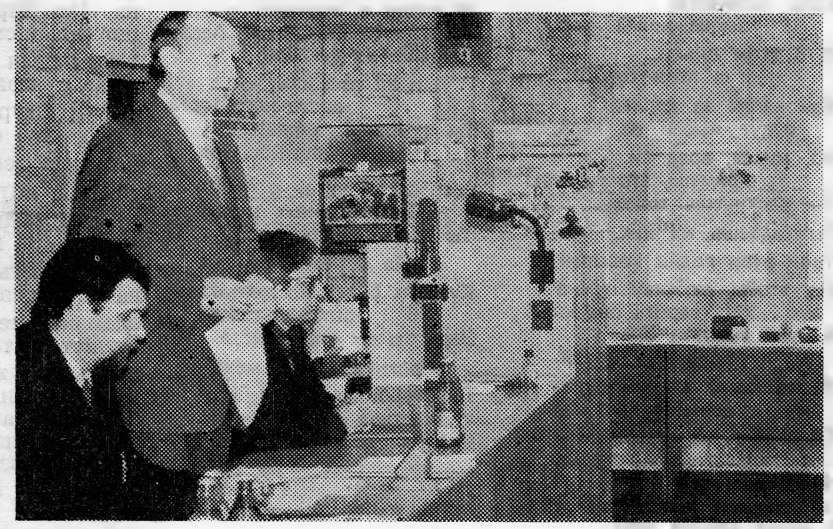

БІЛЬШЕ, ЯК З ТРИДЦЯТИ ІНСТИТУТІВ, НАУКОВИХ І ВИРОБНИЧИХ ОБ'ЄДНАНЬ, ЗАВОДІВ УКРАЇНИ, РОСІЇ, МОЛДОВИ НАДІСЛАЛИ ЗАЯВКИ

на участь в роботі науково-практичної конференції «Гідроапаратура і гідроприводи сільськогосподарських машин», яка працювала в нашому інституті 22—25 лютого.

Її учасники заслухали понад 40 доповідей, які ілюструвалися плакатами, слайдами, відеоматеріалом. Була розгорнута виставка гідроапаратури.

На знімках: під час конференції.

Фото С. ЛІСОВОГО.

НА ЗАСІДАННІ УЧЕНОЇ РАДИ ІНСТИТУТУ 26 ЛЮТОГО

розглянуто цілу низку питань, зокрема, про результати роботи факультетів з вечірниками та заочниками — з 1 вересня 1993-го року система вечірнього навчання ліквідовується — всі вечірники старших курсів стануть заочниками.

Проаналізовано також стан охорони праці в ВПІ за 1992-й рік, роботу факультетів по укладенню договорів на підготовку спеціалістів, розглянуто підсумки фінансово-господарської діяльності ВПІ за минулий рік, внесено деякі зміни до графіку навчальних планів, призначено іменні стипендії та стипендії ради інституту тощо.

* * *

ПЕРШІ РЕАЛЬНІ КРОКИ НА НИВІ НАВЧАННЯ РОБИТЬ ІНСТИТУТСЬКИЙ КАБІНЕТ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Методист кабінету Ігор Лановий — історик за освітою і майстер на всі руки за покликанням, виготовив спеціальну установку для демонстрації слайдів з історії України. Готується також експозиція про народну війну з насильницькою, репресивною політикою більшовизму в подільському селі, яку офіційна історіографія називала не інакше, як бандитизмом. В центрі експозиції — дослідження І. Ланового про ватажка опору Якова Гальчевського-Войнаровського.

ЗА ПРИКЛАДОМ НАШОГО ІНСТИТУТУ ПОЧАЛИ РЕОРГАНІЗАЦІЮ ГРОМАДСЬКОГО ХАРЧУВАННЯ

у Вінницькому медичному інституті, де також перевели їдальню на бюджет вузу і вирішили збудувати власне овочесховище.

За рахунок посилення господарської діяльності, роботи на допоміжних сільськогосподарських ділянках медики планують значно збільшити заготівлі овочів і фруктів, інших продуктів харчування і завдяки цьому знизити вартість обідів в їдальні. І, як хтось сказав там, «Обскакати політех».

Поживемо — побачимо, адже і у нас керівники та господарники не сидять, склавши руки.

ЗАВОЙОВУЄ АВТОРИТЕТ НА РИНКУ ПРАЦІ НОВА СИСТЕМА НАВЧАННЯ «БАКАЛАВР — ІНЖЕНЕР—МАГІСТР»

Як повідомив на засіданні ректорату 19 лютого декан факультету інтеграції навчання з виробництвом А. А. Храбан, керівники найпотужніших промислових підприємств України з задоволенням ідуть на забезпечення роботою наших студентів на період майбутніх практичних семестрів. Вирішальну роль відіграє та обставина, що студенти мають робочі професії і працюватимуть не тижні, а кілька місяців.

Налагоджено ділові контакти з промисловцями 18 областей України. Підписано угоди майже на всі 936 потрібних місць. Робота триває. Щоб мати змогу для маневрування в бурхливому морі ринкової нестабільності, деканат прагне укласти згоди не на 936, а на 1200—1500 місць.

В СПІВАВТОРСТВІ З АНГЛІЙСЬКИМ ВЧЕНИМ ДЖОНСОНОМ, ТА ІНШИМИ ПРОФЕСОР ВПІ В. А. ОГОРОДНИК

видав книгу «Теорія кування і штампування». Вона стане навчальним посібником для студентів машинобудівних спеціальностей.

Обсяг видання — 55 друкованих аркушів. Московські поліграфісти видрукували книгу на високоякісному крейдованому папері.

ВІРИТИ ЧИ НЕ ВІРИТИ В БОГА — СПРАВА ОСОБИСТА,

але коли до нас приїздять такі проповідники релігії, як євангелістський пастор Джордж Давидюк, то на зустріч треба йти неодмінно. Для чого?

Ну, хоча б для того, щоб осягнути потужну силу усного слова, відчути, як хмеліє від нього і переймається добром серце.

Дві тих години, що 15 лютого були потрачені нашими студентами, викладачами і співробітниками на зустріч з пастором, стали не просто зустріччю, а подією. Не треба вдаватись до розповіді про чудовий музичний супровід, про пісні зі змістом щирої набожності — героєм того дня було Слово з уст Таланту, Слово, яке владарювало в залі і робило цей зал то незвично тихим, то реготливо-веселим. то задумливо - зворушеним.

На початку розповіді в клубі сиділи якщо не всі атеїсти, то люди, в переважній більшості, байдужі до релігії і Христа, а наприкінці її щонайменше дві третини присутніх вже молилися — дехто навіть зі сльозами зворушення на очах. Диво та й годі!?

У Джорджа Давидюка треба навчатись майстерності говорити і переконувати.

На фото: євангелістський пастор Джорж Давидюк на сцені інститутського клубу.

НЕЗАБАРОМ ІНОЗЕМНІ СТУДЕНТИ ВІДДАВАТИМУТЬ ПЕРЕВАГУ ПРОЖИВАННЮ В ГУРТОЖИТКУ № 4,

а не на приватних квартирах. Це тому, що тут створюється повний комфорт. На 9-му поверху вже завершено капітальний ремонт. Виблискують чистотою підлоги, двері, вікна. Поновлено санвузли, електрообладнання.

На черзі — капітальний ремонт 7-го і 8-го поверхів, які також призначені для проживання в них іностудентів.

ЧОТИРИ КОМАНДИ З БАДМІНТОНУ — ВПІ, ВДПІ, ВО «КРИСТАЛ» І СПТУ-19

взяли участь у фінальних змаганнях обласних молодіжних ігор.

В індивідуальному заліку переможцем серед жінок стала студентка III курсу ФІТКІ Галина Дерібо. У хлопців успішно виступив наш студент Андрій Переяславський з групи 2-АТ-91, який посів друге місце.

М. ІВАНОВ,
головний суддя змагань, зав. кафедрою ТАМ.

Колектив деканату по роботі з іноземними студентами висловлює щире співчуття старшому інспектору Івану Миколайовичу Голубєву з приводу смерті його матері Марії Степанівни.

ДІЙШЛА ЧЕРГА І ДО ДАХІВ, —

так сказали нам у відділі головного інженера. Справа в тому, що дахи з м'яким покриттям економічно невигідні — їх доводиться часто ремонтувати, міняти, вони підмокають.

З кращого боку показує себе шатрова конструкція. Саме така замінила торік м'яку покрівлю на корпусі № 1. А тепер йде реконструкція дахів на корпусі № 2, учбово-виробничих майстернях.

В перспективі — нові дахи на гуртожитку № 2, інститутській їдальні.

РІШЕННЯМ РЕКТОРАТУ В 900 РАЗІВ ПІДНЯТО ШТРАФ

на книги, не повернуті абонентами до інститутської бібліотеки. Не завадило б зробити його ще більшим, адже вартість книг, порівняно з травневим номіналом 1992-го року зросла тільки в дев'ять разів і абоненту, особливо з дальнього зарубіжжя, де література відзначається дуже високою ціною, вигідно «губити» книги, щоб не купувати їх дома за скажені гроші.

ІМЕННІ СТИПЕНДІЇ В РОЗМІРІ 11500 КАРБОВАНЦІВ НА МІСЯЦЬ

призначено студентам: Сергію Цирульнику (гр. 2 РТ-90, ФРЕ), Олександру Ковальову (гр. 2 АТ-90, ФА), Юрію Матусю (гр. 3 ПЦБ-89, ФБ), Павлу Фуксману (гр. ОМКСМ-89, ФІТКІ), Сергію Гаврилюку (гр. 2 ТМ-88, ФТМБ), Тетяні Первушиній (гр. 2 ЕСС-88, ФЕЕ), Юрію Ходзінському (гр. І АГГ-88, ФТМТ), Олексію Савицькому (гр. 3 РК-89, ФРА).

ІМЕННІ СТИПЕНДІЇ РАДИ ІНСТИТУТУ В РОЗМІРІ 9200 КАРБОВАНЦІВ НА МІСЯЦЬ

призначено студентам: Андрію Мисловському (гр. 2 НПП-90, ФРЕ), Сергію Байбаку (гр. 3 ПЦБ-89, ФБ), Олександру Гурковському (гр. 5 ПЦБ-89, ФБ), Олександру Маламуду (гр. 2 ОМКСМ-88, ФІТКІ), Оксані Виходцевій (гр. 8 ОМКСМ-88, ФГМБ), Ігорю Омельченку (гр. ІНПП-90, ФРЕ), Поліні Лангерман (гр.3 ТМ-88, ФТМБ), Володимиру Червонолику (гр. ТО-89, ФТМБ), Олесі Сажко (гр. 2 ЕСМ-89, ФЕЕ), Володимиру Дем'яну (гр. 1 ЕСС 90, ФЕЕ), Сергію Петьку (гр. 3 АТ-89, ФА), Павлу Федорчуку (гр 3 АТ-89, ФА), Віталію Шкабой (гр. 2 ААГ-89, ФТМТ), Віктору Онофрійчуку (гр. 1 ААГ-88, ФТМТ), Віталію Селецькому (гр. 3 РК-88, ФРА), Сергію Штовбі (гр. 1 КІТ-88, ФРА), Юрію Дранчуку (гр. 2 КІТ-88, ФРА).

У НАШОМУ ІНСТИТУТІ ПОБУВАЛИ ПИСЬМЕННИКИ — ФАНТАСТИ ІГОР ФЕДОРОВ І В'ЯЧЕСЛАВ ГОРДЕЄВ.

В актовому залі зібрались ті, хто ніколи не пропускає нагоди більше дізнатись про Всесвіт, незвичайні явища природи, космос, поміркувати про незвідане.

На знімку: письменники І. Федоров і В. Гордеєв.

СТУДЕНТСЬКА МУЗА

РУБРИКУ ВЕДЕ М. П. СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ, ЧЛЕН СПІЛКИ ПИСЬМЕННИКІВ, КАНДИДАТ ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК

ОЛЕГ УСАТЮК

Радуйся,
фосфорный янтарь!
Пепел «Беломора»
На алтарь,
Радуйся,
пристальный конвой —
Свидетель разговоров.
Я твой.
Утро не копейка,
Утро не пятак.
Нет ни слов,
ни старых козырей.
Время для тебя.
Твоих советов сидеть.
и ждать.
И быть с утра.
Дареным богам не смотрят
в бровь.
Краденым коням не портят
кровь.
Радуйся!
Из-за берегов
Немого атамана
Движется любовь.
Странница,
будь моей звездой
Яда да дурмана.
Изволь.

* * *

Ты окончила ночь
Как дипломный проект.
Твое утро как новый этап.
Ты не веришь ни в Бога,
ни в черта и это
Есть логически
выдавленный раб.
И в этом смысл,
и в этом судьба, —
Как капля за каплей
будут мысли из льда,
Но, милая, вряд ли,
ты примешь это за знак!
Ты раскинешь таблицы,
Ты гадаешь на них.
Твои руки полны козырей.
Но чтобы любить, нужно
верить без книг,
А чтоб выжить—быть
«любовью» царей.
И читающих стансы будет
больше, чем полк.
Ты цедишь их сквозь пальцы,
ты знаешь в них толк.
Но, милая, вряд ли,
ты примешь это за знак.
В конце концов тебе
все известно,
В конце концов это твой
хлеб,
Ты «профи», ты смотришь
в день сотни версий,
Но уверилась,
что истины нет.
И плевать на выход,
лишь бы влиться в струю.
Вероятность любви будет
равной нулю.
Но, милая, вряд ли, ты
примешь это за знак!

* * *

Ты делаешь то, —
чего не понять
Гордым сынам Ислама.
Ты бросаешь в ночь серебро,
Ты слушаешь звон
И ловишь свой кайф.
Не правда ли, странно,
Что есть еще кто-то,
Кто принимает весь этот
спектакль всерьез?
Но новое утро.
А ты так устал.
И как не устать в период
тотального «фарца»,
Где главный твой козырь —
беспечность,
Ты помнишь о нем,
Лелеешь его и бережешься
случайного сглаза.
И гордо в рванине, —
«Изысканный Лев»,
Плюешь на декабрь,
и на тонкость,
восточного торга.
Ты помнишь куплеты,
названия книг,
Где что-то читал о умах
избалованных мыслью.
Ты знал Мастеров.
Но отрекся от них,
Кующих булат, но мечтающих
выковать злато.
Ведь ты — «пацифист»
и равнодушен к мечам.
Ты сторонишься тех, кто
выше Корана чтит
восточный базар,

* * *

Пурга метет, январь
не помнит слов.
К чему ответ,
когда вопросы сняты?
В повестке дня уже не «сто
на брата»,
Уже и дам здесь
не «бросает в кровь».
Здесь нет любви,
здесь перстенек пропит,
Нет денег,
в мыслях — турки, «баксы»...
И падает чернильной кляксой
К ее ногам ответный
хризолит.
А у нее бока одеты в шелк.
А у нее... но ты заметил
вряд ли,
Как некий ангел
с сумасшедшим взглядом
К ней сквозь пургу
хваленую зашел.

За плечима в Олега Усатюка — два роки армії і сім студентських семестрів на факультеті енергетики. Сьогоднішні клопоти: навчання, сім'я, творчість. І досвід, і клопоти — солідні.

Пише вірші і прозу. Проза, як на мене, вдається йому навіть більше: інтелектуально гостра, фантасмагорична, епатажна. Про вірші сам каже, що більшість із них — тексти для голосу та гітари, а назагал — явище рок-культури. Вочевидь, так воно і є — з усіма плюсами (експресивна інтонація, імідж благородного супермена, сміливий гротеск) та мінусами (невибагливість форми, деяка спрощеність почуттів, елементи легкої «фені» у стилістиці та наліт суперменського ж таки цинізму). Плюси в Олега допоки переважають. Чи усвідомлює наявність мінусів? Чи розуміє загальну тенденцію розвитку сьогоднішньої російськомовної рок-культури на Україні до набуття рис культури колоніальної?

Відповідей на ці запитання шукатимем у завтрашніх його творах. Сьогодні важливо підтримати нашою увагою найкращі поривання Усатюкової душі й ту міру художнього Усатюкового бачення, завдяки якій йому оце вдається спостерегти, «как некий ангел с сумасшедшим взглядом к ней (а можна було б і з великої літери»: «К Ней»! — М. С.) сквозь пургу хваленую зашел»...

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

Лікнеп української мови

Русизми	Слід казати
Склонятися до...	схилятися до...
слідувати прикладу	наслідувати приклад
слухи	чутки
случай, случайно	випадок, випадково
собирати, собраніе	збирати, збори
співпадати	збігатися
совершенствувати	вдосконалювати
согласитися	погоджуватися
спасти, спасати	врятувати, рятувати
справка	довідка
срок, строчний	строк, термін, терміновий
спори про...	суперечки про...
столкнутися	зіткнутися
з однієї сторони	з одного боку
з другої сторони	з іншого боку
стосовно	щодо
стремитися стремління	прагнути, прагнення, намагання
говорячи по существу	кажучи по суті
так як	оскільки, бо
тайно, тайна	таємно, таємниця
тормозити	гальмувати
поставити точку	поставити крапку
требувати	вимагати
прошу до уваги	прошу уваги
умісно сказати	доречно сказати
уродливі форми	потворні форми
нанести урон	завдати збитків
ми повинні уяснити що...	ми повинні усвідомити, що...
хлопок	бавовна
центробіжні сили	відцентрові сили
являється, являються	є.

За инженерные кадры» — газета колективу Вінницького політехнічного інституту обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон:22—68.

Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 8 (509) | П'ЯТНИЦЯ, 19 березня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

ІНФОРМАЦІЙНА ПАНОРАМА

10 БЕРЕЗНЯ В ІНСТИТУТІ ЗАПОЧАТКОВАНО ДЕНЬ ШЕВЧЕНКІВСЬКИХ ЧИТАНЬ.

Треба відверто сказати — щорічне відзначення пам'яті нашого генія набило оскому традиційною невинахідливістю, повторенням давно відомих істин, читанням нудних доповідей. Цього разу спробували просто розповідати про те, що для кого в житті означав і означає великий Кобзар.

Як переконує Т. Б. Буяльська, це було цікаво і нестандартно. А далі буде ще цікавіше.

Вирішено чотири рази на рік влаштовувати шевченківські читання підумовною назвою «Від Тараса Шевченка до Ліни Костенко», щоб широко знайомити студентів з усією палітрою української поезії. Одним з центральних заходів цього циклу стане поїздка до Канева в день перепоховання поета на Чернечій горі: якщо інші народи намагаються мати свою святу Мекку, то чому б не мати її і нам? Тим паче, що навіть за нинішніх злиднів начальник відділу постачання В. М. Матвійчук обіцяє не пожаліти для такої справи бензину й автобуса.

16 БЕРЕЗНЯ В СТІНАХ ІНСТИТУТУ ПРОВОДИЛАСЬ ОБЛАСНА СТУДЕНТСЬКА НАУКОВО-ТЕХНІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Відбулась широка, зацікавлена розмова, необтяжена умовностями солідного етикету. Рівень авторитетів тут однаковий, видатних імен ще нема, говорити про все можна було прямим текстом. Заслухано кілька сот доповідей, кілька сот різних думок. Рішень не приймали ніяких, а користь одна: спілкування загострює розум, настроює на пошук.

ЦЯ ПОДІЯ ДЛЯ ІНСТИТУТУ БУДЕ ІСТОРИЧНОЮ —

— наша бібліотека переходить на електронне обслуговування.

Керівник сектору автоматизації науково-технічної бібліотеки Валентина Леонтіївна Яремчук дуже неохоче (щоб не зурочити, мабуть) прогнозує термін «перерізання врочистої стрічки»:

— Десь у квітні почне обслуговувати читачів з допомогою комп'ютера зал державних стандартів, а на кінець року сподіваємось запустити й електронний каталог бібліотеки з надходжень 1993-го року.

Навіть з такої відповіді видно, що за діло нарешті взялися люди, які стараються мало балакати і багато робити. Досить сказати, що міжнародну систему «Айсіс», рекомендовану ЮНЕСКО, вибрали і придбали тільки на початку минулого року. Сама ж система — це лише каркас, в якому треба було звести стіни, а потім занести туди ще й меблі. Стіни «зводив» сектор автоматизації, а це — Валентина Яремчук, Тетяна Афанасьєва та Курбан Ходжаніязов (наукове керівництво Ю. А. Буреннікова). В «службі умеблювання» зайняті спеціально навчені бібліотекарі Л. Желюк, М. Соломченко Т. Бойко, Л. Гунченко, Г. Дубова, С. Левчук, О. Гуцол, яким теж доводиться трудитись в поті чола, щоб підготувати й занести до електронного каталога реквізити тисяч томів.

Хочеться відзначити, що вся службова інформація видаватиметься українською мовою. І — що найцікавіше: переклад забезпечив каракалпак Курбан Ходжаніязов, консультантами в якого виступають інженери В. Трапезников і Г. Багдасарян.

— А ще, — просить додати В. Л. Яремчук, — система не народилася б і навіть не розпочалася б без ініціативи і активної повсякденної допомоги ректора Б. І. Мокіна та директора бібліотеки Г. В. Чаловської.

БАГАТО МОЖЕ ТОЙ, ХТО БАГАТО ПРАЦЮЄ.

Ці слова сповна відносяться до студента 4-го курсу факультету технології машинобудування Ігоря Гулька. Втім, його можна називати і студентом факультету радіоапаратобудування, де він вчиться ще й на заочному відділенні, здобуваючи професію конструктора. До речі, на стаціонарі в Ігоря якісний показник навчання 4,86, а на заочному відділенні — 4,33.

Приємно, що Ігор Гулько в інституті не єдиний. Таким же способом здобуває зразу дві професії — машинобудівника і інженера-будівельника — студент Олександр Резенко.

КОРЕСПОНДЕНТ НАТИСНУВ НА СПУСК ФОТОАПАРАТА ЯКРАЗ ТІЄЇ МИТІ,

коли старший науковий співробітник кафедри ТАМ В. Т. Дядькович стояв на фоні вивіски «Представник фірми «Флуідпрогрес». Що ж це за фірма і яке вона має відношення до науково-теоретичної конференції «Гідроапаратура і гідроприводи сільгоспмашин», що відбувалася в нашому Інституті?

— Найпряміше, — відповів Віктор Трохимович. — Ця угорська фірма займається гідравлікою і пневматикою. Скоро уже рік, як ми уклали з нею договір про співробітництво. «Флуідпрогрес» влаштувала виставку своїх приладів, куди були запрошені представники багатьох вінницьких заводів. Були пропозиції виготовляти в нас для Угорщини насосні станції і гідравлічні візки. Зараз ведуться переговори про постачання з Угорщини для Херсонського комбайнового заводу спеціального мотор-колеса, котре заміняє і кардан, і коробку передач, і диференціал заднього мосту.

— Отже, ви, як представник фірми, недарма хліб їсте?

— Ні про який хліб ще нема мови. Зарплату мені ніхто не платить. Все залежатиме від того, як піде справа, чи почнуть реалізовуватись добрі наміри. Поки ж що усе в стадії пошуків. Але сподіваємось, що вони будуть успішними.

ОСТАННІМ ЧАСОМ СЕРЕД СТУДЕНТІВ І ПЕДАГОГІВ

широко дебатується питання про можливість переходу інституту на п'ятиденну форму навчання, тобто, без занять в суботу. Мотиви при цьому висуваються різні — переконливі і не дуже. Однак, проблема, як то мовиться, гаряча.

12 березня на засіданні ректо[illegible] розмова з цього приводу теж була грунтовною і всебічною. Мусимо розчарувати всіх, хто уже мріяв про два вихідних — **п'ятиденки не буде.** Надто багато небажаних ускладень і втрат приніс би цей перехід навчальному процесові і виховній роботі.

АКАДЕМІЯ ГІРНИЧИХ НАУК УКРАЇНИ ОБРАЛА СВОЇМ ЧЛЕНОМ-КОРЕСПОНДЕНТОМ

завідуючого кафедрою охорони праці та навколишнього середовища ВПІ, кандидата технічних наук, професора Миколу Андрійовича Клименка.

Цілком заслужена відзнака. Микола Андрійович 21 рік працював на вугільних шахтах, пройшовши шлях від механіка гірничого цеху до технічного директора промислово-вугільного об'єднання «Укрзахідвугілля». Ним сформульовані і розроблені наукові напрямки з електробезпеки при роботах в електричних мережах, а також з практики діяльності початкуючих керівників. В 1965-му році під його керівництвом вперше в колишньому СРСР впроваджено напругу в 660 В замість 380 В в електромережах вугільних шахт. Одночасно впроваджувались керуючі обчислювальні системи та новітні автоматичні комплекси. Економічний ефект цих та інших розробок перевищує 2 мільйони карбованців.

Результати наукової та інженерної діяльності професора відомі науковій громадськості і спеціалістам завдяки великій кількості публікацій, двом авторським свідоцтвам на винаходи, монографії, трьом навчальним посібникам.

17 років професор М. А. Клименко плідно займається підготовкою інженерних кадрів, з 88-го — керує кафедрою в нашому інституті. За цей час тут споруджено потужний обчислювальний центр, два дисплейні класи, учбово - методичний кабінет, значно підвищилась кваліфікація викладачів, що мають наукові ступені і вчені звання (з 26,6 до 75 процентів).

То ж, бажаємо вам подальших творчих успіхів, шановний член-корес[illegible]

* * *

БАГАТО ЦІКАВОГО РОЗПОВІВ ЗВІТ ПРО ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ ВПІ ЗА 1992-Й РІК,

з яким виступила на засіданні ученої ради головний бухгалтер Зинаїда Мефодіївна Зчатнова.

Як відомо, кожна каса — це наче вулик, до якого одні приносять, а інші виносять. Головною статтею прибутку нашого, інститутського «вулика» після бюджетних асигнувань виявилися власні кошти, які інститут зекономив і тримає в банку. Процент, нарахований на них, склав один мільйон триста тисяч карбованців.

«Бджілками - трудівницями» названо в звіті науку, яка принесла нам 950 тисяч карбованців прибутку, молодих спеціалістів, за навчання яких підприємствами перераховано 902 тисячі карбованців, СКТБ «Модуль» (850 тисяч), мешканців гуртожитків (407 тисяч).

Серед тих, хто поповнює касу інституту, слід назвати також підготовчі курси, ФПК Міненерго.

Саме завдяки цим та іншим прибуткам ВПІ дістав можливість виділити торік майже п'ять мільйонів карбованців на оплату студентських путівок на лікування і відпочинок в таборі біля Степашок, на премії і допомогу студентам та працівникам, на придбання обладнання.

Це, так би мовити, благородні витрати, але до нашого фінансового добра присмокталось і чимало трутнів, які завдають відчутних збитків. Так, крадіжки матеріальних цінностей зросли з 46 тисяч карбованців на початку року до 467,1 тисяч за весь рік. Найбільше їх сталося на кафедрах ПМ та ОС, БКПФ, в гуртожитку № 4.

У ВІДПОВІДНОСТІ З НАКАЗОМ МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ УКРАЇНИ призначено нові оклади для професорсько-викладацького складу

Найменування посад	Тариф	Оклад в крб.
Ректор	28	47470
Проректор:		
— професор або доктор наук	27	44990
— доцент або кандидат наук	26	42570
— який не має вченого звання і вченого ступеня	23	35560
Завідуючий кафедрою — професор:		
— доктор наук	26	42570
— який не має вченого ступеня доктора наук	25	40275
Професор:		
— доктор наук	25	40275
— який не має вченого ступеня доктора наук	24	37600
Доцент:		
— кандидат наук	23	35560
— який не має вченого ступеня кандидата наук	21	31190
Старший викладач:		
— кандидат наук	21	31190
— який не має вченого ступеня кандидата наук	19	26325
Викладач асистент:		
— кандидат наук	19	26325
— який не має вченого ступеня кандидата наук	16	19780
Викладач-стажист	**15**	**17985**

Особам із числа професорсько-викладацького складу, призначеним на посади професорів чи доцентів, які не мають відповідного вченого звання, строком до двох років оклади встановлюються в таких розмірах:

— Професорам	23	35560
— Доцентам	21	31190

ТРОХИ БІЛЬШЕ РОКУ МИНУЛО ВІДТОДІ, КОЛИ В НАШІЙ БАГАТОТИРАЖЦІ

вперше згадувалося ім'я студентки факультету автоматики дівчини-красуні, «Супер-леді-91» Наталії Плішевської.

Строк зовсім короткий, а скільки змін сталося в її житті! І найголовніша та, що Наталка змінила прізвище, стала Наталією Олександрівною Ворошко, тобто, дружиною давнього шкільного друга, а тепер однокурсника, навіть з однієї групи, Олександра Ворошка. З чим і поздоровляємо подружжя!

А ще принагідно вітаємо нашу студентку з другою приємною подією знову ж на ниві, так би мовити, чарівності і краси — щойно вона повернулася з Києва, де взяла участь у фіналі конкурсу «Красуня України». Журі визнало її однією з найпривабливіших і включило в число 24 зірок

України. За кілька місяців до цього Наталія стала переможцем конкурсу «Королева студентства», що відбувся в Одесі.

Дівчина одержала запрошення на роботу в агенство моделей і манекенниць «Амата». Її фотографію вміщено в спеціальному випуску газети «Молодь України» — «Краса врятує світ».

На знімку: Наталія з чоловіком Олександром Ворошком.

Фото С. ЛІСОВОГО.

* * *

ПЕРШІ ДИПЛОМИ ВЖЕ НА ПЕРШОМУ КУРСІ ЩОЙНО ОДЕРЖАЛИ

117 студентів факультету електротехніки і енергетики. В них записано, що ці студенти оволоділи спеціальністю електромонтажника. Отже, на свою першу практику вони прийдуть не сірими новачками, яких здебільшого використовують на допоміжних роботах, а знаючими майстрами.

Досягнуто це завдяки створенню на факультеті навчальних електромонтажних майстерень, які за рівнем оснащення можна прирівняти до експериментальних цехів.

Кожне робоче місце обладнане електроприладами, живленням різної напруги, необхідним інструментом і матеріалом. На стінах — стенди, інше унаочнення. Крім викладачів, заняття провадять спеціалісти-практики.

Будучи зацікавленими в підготовці таких універсальних інженерів, підприємства «Вінницяенерго» надають факультету відчутну фінансову підтримку. Ними вже перераховано інституту понад 2 мільйони карбованців, за рахунок яких придбано обладнання для створення нової лабораторії.

* * *

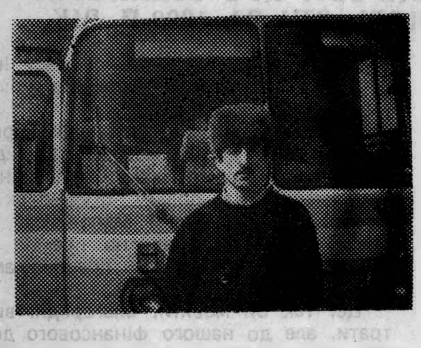

АВТОГОСПОДАРСТВО ІНСТИТУТУ ПОПОВНИЛОСЬ КОМФОРТАБЕЛЬНИМ АВТОБУСОМ ЛАЗ-699 НА 41 МІСЦЕ.

Отже, матимемо більше можливостей для організації туристських подорожей, виїздів на відпочинок, обслуговування дітей, учасників інститутських конференцій тощо.

Новий автобус довірено одному з кращих водіїв афганцю В. С. Лошко.

На сьогодні у нас уже є 40 транспортних засобів — цілий автопарк.

КОРОТКО

Завтра, 20 березня Вінницький драмтеатр — в розпорядженні студентів, педагогів і співробітників інституту. Спеціально для нас артисти муздраму виступлять з виставою «Домашнє вогнище».

* * *

Сто тисяч карбованців рішенням ректорату виділив Інститут в фонд «Червоного хреста» для подання допомоги дітям-сиротам, інвалідам, старим самотнім людям.

* * *

Успішно пройшов у вузі день донора. Найактивніше здавали кров студенти будівельного, автоматики і енергетичного факультетів. Кожен з них одержить розмір мінімальної стипендії — 4600 карбованців.

В ГАЗЕТІ «КИЕВСКИЕ ВЕДОМОСТИ» 27 ЛЮТОГО З'ЯВИЛАСЬ ЗАМІТКА

«Вдова художника подарувала інститутові колекцію і буде одержувати за це стипендію трійочника». Автор Юрій Вікторов (псевдонім Юрія Пархомчука, кореспондента «Подолії» — республіканської газети при обласній держадміністрації).

Йдеться про те, що вдова видатного живописця Ф. З. Коновалюка Тамара Іванівна подарувала інститутові значну колекцію картин, а ректорат призначив їй пожиттєво розмір допомоги встановленого в Україні мінімального заробітку — 4600 карбованців. Думалось, що, прийнявши на збереження картини, яким ніде не знаходилося притулку, інститут зробив добре діло. Думалось також, що, виділивши зі своїх далеко не ротштільдівських фондів трішечки грошей для Тамари Іванівни, інститут теж робить добре діло. Такої ж думки, очевидно, була переважна більшість газет України, які надрукували це повідомлення.

В Пархомчука — інша позиція. За ним виходить, що все було нормально тоді, коли картин не мали де подіти, а Тамарі Іванівні ніхто не платив ні копійки. От уже логіка! Втім, проти кожного Пушкіна завше знайдеться свій Дантес, проти кожного добра — свій Пархомчук.

Прикро, коли молода людина з божою іскрою таланту користується цим талантом в ім'я зла. Молоде лоша, правда, відчувши, що може стояти на ногах, теж хвицає всіх підряд, навіть рідну матір. Але ж лоша — без розуму...

* * *

В СТАТТІ «ХРОНІКА ШТУЧНОГО СУПУТНИКА» ВПІ»

(газета «За інженерні кадри» за 10.02.93 р.) йшла мова про труднощі з своєчасною доставкою продуктів для їдальні санаторію-профілакторію «Супутник».

Завідуючий гаражем В. М. Кириченко попросив редакцію дати деякі пояснення через газету.

За всіх труднощів з бензином автогосподарству вдається 7 разів щомісяця виділяти машину для потреб профілакторію, про що свідчать шляхові документи, підписані завгоспом цього закладу.

Затримки траплялися лише у випадках відсутності пального на запровочних пунктах. Що ж до техніки, водіїв, то вони ніколи не підводили.

У зв'язку з постановою уряду про першочергове матеріальне забезпечення весняної сівби, обстановка з пальним ще більш ускладнилась і треба тільки дякувати енергії і діловитості постачальників, які знаходять все-таки бензин. Його і надалі надаватимуть у першу чергу для доставки продуктів до їдальні профілакторію.

НАМ ПОДЗВОНИЛА КОМЕНДАНТ УЧБОВОГО КОРПУСУ № 3 НІНА ФЕДОРІВНА ВАСИЛЕНКО.

і з жалем в голосі повідала, що Власенко вже знімає свою виставку і мало хто в інституті побачить його чудові портрети.

Хто такий Власенко і які він виставив твори, ми довідались, побувавши на будівельному факультеті.

Прямо у вестибюлі на одній з стін побачили невелику галерею портретів жінок, чоловіків, дітей. Гарні обличчя, задумливі погляди. Кожен портрет по своєму цікавий.

Виявляється, малював їх наш знайомий, про якого багатотиражка не раз писала. Це — кандидат технічних наук, старший викладач кафедри будівельних конструкцій і фундаментів Анатолій Миколайович Власенко.

Але ж згадували його як механіка, спеціаліста-зварювальника, а не живописця.

Отож і виходить, що нема водорозділу між фізикою і лірикою. Анатолій Миколайович давно захоплюється малюванням, багато своїх творів подарував колегам по роботі, а напередодні 8 березня вирішив порадувати жінок — зібрав найкращі портрети і виставив для огляду.

Таким чином, можемо сказати, що на будівельному факультеті з'явився своєрідний філіал художнього музею КХЦ, а виставка творів А. М. Власенка — його презентація.

* * *

ХРОНІКА

Управління атестації науково-педагогічних працівників Міносвіти України затвердило у вчених званнях професорів **Квєтного Романа Наумовича** та **Рвачова Михайла Олексійовича**; доцентів—**Половинчука Валерія Павловича, Дрончака Володимира Олександровича, Терещенко Олександру Петрівну, Воровську Таїсію Михайлівну.**

* * *

Наказом ректора проректором з науково - дослідної роботи нашого інституту призначено кандидата технічних наук, доцента Юхимчука Сергія Васильовича.

* * *

Переїхав на роботу до Кіровоградського педагогічного інституту доктор фізико - математичних наук, професор **Юрій Іванович Волков.** Замість нього тимчасово виконувати обов'язки (до офіційного обрання) завідуючого кафедрою вищої математики доручено доктору фізико-математичних наук, професору **Олександру Андрійовичу Панкову.**

* * *

Раду з впровадження української мови та культури рішенням ректорату створено при проректорі Ю. А. Буреннікові. До її складу увійшли М. Данильчук, М. Стрельбицький, М. Коваль, І. Волошенюк, В. Савуляк, В. Байло, Г. Корчинський, В. Федотов, В. Кухарчук.

Рада вироблятиме стратегію поступового впровадження в інститутське життя української мови і культури, але не матиме функцій контролю. Контроль, як і раніше, здійснюватимуть відповідні службові особи.

* * *

КОМАНДНА ПЕРШІСТЬ ВУЗІВ МІСТА З ШАХІВ

відбулася у міському шаховому клубі. В них взяли участь шахисти медичного, педагогічного, сільськогосподарського і дві команди політехнічного інститутів.

Це були дні, позначені великою перевагою спортсменів політеху. В результаті наполегливих поєдинків перше і друге місця здобули, відповідно, команди ВПІ-1 та ВПІ-2. На третьому — шахисти з медичного інституту. Кількість набраних очок: 16, 13 і 9. Цифри говорять самі за себе.

В особистому заліку кращими з числа наших шахистів були С. Мацко, В. Слободянюк, П. Лангерман, С. Мадьярова (усі з команди ВПІ-1).

В змаганнях взяли також участь студент О. Вайншток, старший викладач кафедри НГ і МГ С. І. Кармановський, асистент кафедри АіВТ Г. Е. Тютюников та інші.

В. СТРОНСЬКИЙ,
старший науковий співробітник кафедри МЕ.

На знімку, грають старший викладач кафедри НГ і МГ С. І. Кармановський та студент гр. 1-КІТ-88 О. Вайншток.

* * *

ЧИМ ПРИВАБИЛА ЦЮ ДІВЧИНУ АКРОБАТИКА, ВАЖКО СКАЗАТИ.

Просто одного дня, ще, навчаючись в школі, Наталія Заболотна спробувала себе в цьому виді спорту. Сподобалось і вирішила оволодіти його премудрощами. Знайшла й належну підтримку фахівця.

Нелегко поєднувати навчання в технічному вузі з систематичними заняттями в спортзалі, але Наталія зуміла це зробити, про що свідчать, як результати екзаменів, які вона склала на ФІТКІ, так і досить солідний послужний список в акробатиці.

Уже будучи студенткою ВПІ, дівчина виконала нормативи майстра спорту. Цьому передували високі результати, зафіксовані на багатьох змаганнях різного рангу, в тому числі, на міжнародних.

А ось які її досягнення в минулому році:

Чемпіонат профспілок — 1 місце,
Кубок України — 2 місце,
Першість СНД серед юнаків і дівчат в Краснодарі — 3 місце,
Чемпіонат України, який недавно відбувся — 2 місце.

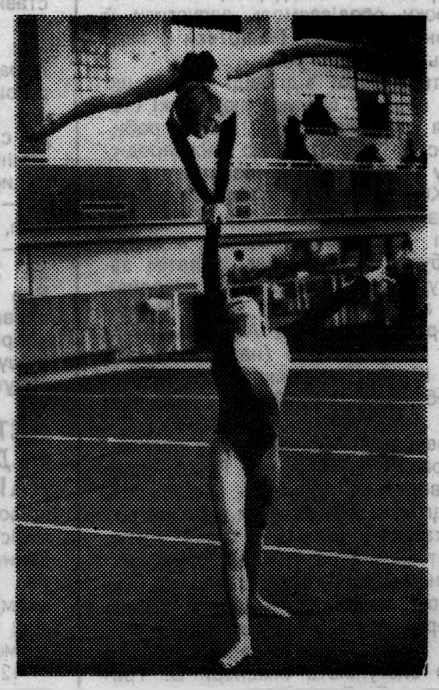

А. РУДЯ
викладач кафедри фізвиховання.

За инженерные кадры» — газета коллективу Вінницького політехнічного інституту обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон: 22—68.

Тираж 1000.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 9 (510) | П'ЯТНИЦЯ, 2 квітня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

ІНФОРМАЦІЙНА ПАНОРАМА

УЧЕНА РАДА ВПІ, ЩО ВІДБУЛАСЯ 26 БЕРЕЗНЯ,

розглянула результати акредитаційного самоаналізу і готовність інституту до атестації. Звітували декани всіх без винятку факультетів.

Окремо в порядку денному стояв звіт факультету інтеграції навчального процесу з виробництвом, з яким виступив декан А. А. Храбан.

Як уже повідомлялося раніше, система «бакалавр - інженер - магістр» впевнено завойовує авторитет на ринку праці — студентів, котрі уже після першого курсу мають робітничу професію, приймають на виробничу практику з більшою охотою, ніж інтелігентів - білоручок. Звичайно, труднощі, проблеми є, але в основному роботу факультету визнано активною і діяльною.

Про розвиток малих підприємств, заснованих при ВПІ, доповідав заступник проректора з науково-дослідної роботи С. Л. Яблочников.

Учена рада розглянула цілу низку різних питань і з кожного прийняла відповідне рішення.

ДВІ НОВІ СПЕЦІАЛЬНОСТІ ВІДКРИТІ НА ФАКУЛЬТЕТІ РАДІОЕЛЕКТРОНІКИ.

23.07 — радіозв'язок, радіомовлення і телебачення та 20.04 — електронні прилади і пристрої.

Потреба в них очевидна, адже в кожному обласному центрі є радіотелевізійні передавальні станції та радіотрансляційні мережі. Зросла кількість радіостанцій в автопарках, колгоспах, радгоспах, недержавних телевізійних організацій.

Фахівці спеціальності 20.04 потрібні будуть виробничому об'єднанню «Жовтень», яке з 1994 року планує почати випуск кольорових кінескопів та інших електронно-промислових приладів.

Випускники цієї професії зможуть також працювати на підприємствах електронної промисловості Києва, Сум, Ровенщини.

В перспективі відкриття ще одної спеціальності — «Оргтехніка та зв'язок». Студенти, які її оберуть, вивчатимуть комп'ютери, мережі ЕОМ, торгівельне і банківське обладнання, апарати факсимільного зв'язку, системи електронної пошти, копіювальні апарати, культуру ділового мовлення.

ОСЬ УЖЕ 15 РОКІВ ПИШЕ ВІРШІ ПРО МИНУЛУ ВІЙНУ

доцент ВПІ Борис Земляков.

Колишній бойовий офіцер знає про неї не з книжок або чиїхось розповідей, а з власної участі в боях. Тому його поетичні рядки особливо хвилюють, викликають глибокі роздуми.

Недавно в гарнізонному Будинку офіцерів колишній воїн 241 Вінницької стрілецької дивізії, голова Ради її ветеранів Б. Земляков взяв участь в зустрічі фронтових побратимів з трудящими міста, присвяченій 49-роковинам визволення від німецько-фашистських окупантів.

Під час художньої частини він прочитав кілька своїх віршів, а також під акомпанемент фортепіано виконав улюблену пісню на музику композитора Сабадаша «Ромашка».

ПРОРЕКТОРОМ З НАУКОВО - ДОСЛІДНОЇ РОБОТИ

призначено Сергія Васильовича Юхимчука.

Народився 26 серпня 1955 року в

селі Баранівка Прикордонного району Приморського краю в сім'ї військовослужбовця. Українець. У Вінниці з 1962 року. Закінчив з золотою медаллю Вінницьку середню школу № 2 в 1972 році. 1977 року закінчив факультет автоматики та обчислювальної техніки Вінницького політехнічного інституту. Отримав диплом з відзнакою.

Працював інженером кафедри АСУ. Після служби в армії — асистент кафедри вищої математики, з грудня 1980 по грудень 1983 року — аспірант кафедри АСУ. Кандидатську дисертацію захистив у травні 1984 року. Був асистентом, старшим викладачем, доцентом цієї ж кафедри. З грудня 1989-го по грудень 1992-го року — докторант кафедри електричних мереж і систем.

Сфера наукових інтересів — теорія автоматичного керування та діагностування систем керування. Автор 52 наукових праць, серед яких — навчальний посібник та 9 авторських свідоцтв на винаходи.

З 1991-го року — вчений секретар спеціалізованої вченої ради по захисту кандидатських дисертацій.

МЕТОДИЧНА РАДА ІНСТИТУТУ ПРИЙНЯЛА І РЕКОМЕНДУВАЛА

до друку короткий російсько-український словник основних термінів з курсу фізики для слухачів підготовчих відділень, укладений кандидатом технічних наук доцентом Є. Л. Страшевським. В словнику 2800 основних термінологічних понять з усіх розділів сучасної фізики.

Кафедра будівельних конструкцій рекомендує до друку практичний російсько-український словник термінологічних словосполучень з курсу «Метрологія, контроль якості та випробування в будівництві», укладений кандидатом технічних наук, доцентом Д. В. Данишем (1300 термінів).

А першою словниковою ластівкою в інституті був короткий російсько-український термінологічний словник з фізики для студентів усіх спеціальностей на 1600 слів. Підготували і видали його ще позаторік доценти І. Г. Мельник та О. В. Хрущак. Минулого року вийшов словничок на 200 термінів, що використовуються в нових нормативних документах з питань атестації кадрів, укладений доцентом В. В. Колодним.

Є в цьому сімействі і російсько-український та українсько-російський словник для полегшення користування навчальною літературою з дисциплін «Квантова механіка» і «Статистична фізика та фізика твердого тіла»—укладач кандидат фізико-математичних наук О. І. Жмурко.

Отже, крига рушила. Правда, ніхто ще не береться за конструкцію потужного «криголама». Обходимось поки-що кораблями малого тоннажу. Втім, добре і це.

І СМІШНО, І СУМНО СТАЄ, КОЛИ ЗНАЙОМИШСЯ З ВАРТІСТЮ САНАТОРНИХ ПУТІВОК,

які одержав студентський профком на весняно - літній сезон. Приміром, щоб підлікуватись в санаторії «Куяльник» треба заплатити 19215 карбованців. Це — найдешевша путівка. А ось санаторій «Дністер» в Моршині вимагає покласти 56 тисяч 20 карбованців.

Правда, левову частину витрат бере на себе профспілкова організація — 90 процентів, і бажаючим підлікуватись досить буде внести в касу від двох до шести тисяч карбованців.

Вибір досить широкий — Ялта, Трускавець, Одеса, Миргород, Моршин. Тим часом, заяв надійшло не дуже багато. Мабуть, і з пільгами не кожному студенту по зубах такі поїздки за здоров'ям.

«ЕЛЕКТРОННОГРАФІЧНЕ ВИВЧЕННЯ ПРИРОДИ ХІМІЧНОГО ЗВ'ЯЗКУ І ФАЗОВИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ»—

така тема докторської дисертації, яку цими днями захистив у Харківському університеті професор кафедри фізики Олександр Григорович Бунтар.

Сподіваємось на успіх захисту і поздоровляємо Олександра Григоровича з цією приємною подією!

О. Г. Бунтар стане 27 доктором наук ВПІ. В ряду вчених з таким високим званням він би числився 28-м, коли б не вибуття з інституту доктора фізико - математичних наук Ю. І. Волкова.

ІМ'Я ВІННИЦЬКОГО ЖИВОПИСЦЯ АРКАДІЯ ГРИГОРОВИЧА ПАВЛЮКА

добре відоме в нашому інституті з виставок його творів, влаштованих в художньому музеї КХЦ.

Спілкуючись з студентами, викладачами, митець знайшов для себе матеріал для нових робіт — написав цілий ряд портретів, зокрема, першого ректора ВПІ Романа Юрійовича Кігеля, студентки Тані Дончак та інших.

Разом з іншими творами художник представив їх на своїй персональній виставці, присвяченій 49-й роковинам від дня визволення Вінниці, яка розгорнута в облмуздрамтеатрі.

НЕ ПЕРЕВЕЛИСЬ У НАС УМІЛІ ОРГАНІЗАТОРИ МАСОВОК, ІГОР, КОНЦЕРТІВ.

тому вечори, присвячені міжнародному жіночому дню 8 березня з успіхом пройшли на всіх факультетах. Були випущені святкові стінні газети, монтажі, організовані виступи аматорів художньої самодіяльності.

У цьому безперечна заслуга, насамперед, активістів громадського життя. Досятьох кращих з них студентський профком нагородив преміями в розмірі 1000 карбованців кожна.

РАДА ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ І ПРАЦІ ПОВІДОМЛЯЄ,

що до 10 квітня необхідно пройти перереєстрацію за місцем проживання в ЖЕКах або квартальних комітетах.

— інвалідам війни,

— учасникам війни,

— ветеранам праці, нагородженим медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні»,

— колишнім мешканцям блокадного Ленінграда.

Для перереєстрації треба мати з собою посвідчення і паспорт.

ВІДБУЛОСЯ ЧЕРГОВЕ ЗАСІДАННЯ ІНТЕРКЛУБУ «ГОЛУБА ПЛАНЕТА ЗЕМЛЯ» — ЗУСТРІЧ З УКРАЇНСЬКОЮ ПІСНЕЮ.

В клубі гуртожитку № 5 іноземні студенти мали можливість познайомитися з творчістю українського фольклорно-етнографічного ансамблю «Щедрик».

Ведучі вечора І. Р. Мельник і студент Мустафа з Лівана розповіли про концертну діяльність цього колективу, його зарубіжні поїздки.

Присутні з цікавістю прослухали українські пісні у виконанні ансамблю, а потім самі виступили перед гостями. Так, студент з Ліберії Закіос на англійській мові виконав пісню про любов, студент з Іорданії Беляль зіграв на арабському музичному інструменті.

Про цей цікавий вечір члени клубу розповіли в спеціальному інформаційному випуску стінної газети

Л. БАЧЕК,
викладач кафедри української і російської мов.

НА КАФЕДРІ КТІК ПЕРЕД СТУДЕНТАМИ ВИСТУПИВ.

викладач математики Анатолій Михайлович Секретарьов, але вже в іпостасі барда. Звучали містечкові пісні -роздуми про наше сьогодення — фасади й інтер'єри людських душ. Допомагав йому вести концерт пан Стрельбицький, знайомлячи молодь з Секретарьовим, як перекладачем з англійської та російської мов на українську, журналістом, збирачем легенд, фольклору, походження назв на Поділлі.

Анатолій Михайлович — особистість неординарна і від себе хочу додати: хто зумів завоювати його прихильність, той має насолоду від цікавого спілкування з ним. Якщо він знаходить і розгадує якусь «дрібничку» з історії нашого краю, то розповіає про це з захопленням щасливої людини. В цей момент Анатолій Михайлович чимось нагадує бувалого козака з картини Рєпіна, де запорожці пишуть лист турецькому султану.

Фото **С. Лісового.**

УРОКИ КУЛІБАБЧУКА

Мені, як співробітнику лабораторії соціологічних досліджень, часто доводиться спілкуватися з студентською молоддю. Розмовляємо, звичайно, не тільки на ту тему, яка цікавить по роботі, а про все — побут, навчання, сімейні клопоти, про викладачів. Не раз чув, як хвалять доцента Володимира Васильовича Кулібабчука з кафедри теорії соціально-політичних відносин. Дуже цікаво проводить семінарські заняття.

Щоб студент захоплювався семінарськими заняттями!?— це щось незвичайне. Що він там їм розповідає і як розповідає?

Вирішив сам побачити і почути. Шукаю потрібну аудиторію на інженерно-будівельному факультеті. Біля одних дверей — група студентів з конспектами про щось жваво сперечається. Мимоволі прислухавшись, почув, що мова не про політику і ціни, а про наступний урок Кулібабчука — отже, я втрапив за адресою.

Перше здивування — в журналі обліку числилось 13 чоловік і всі 13 прийшли. А це ж група 6 ПЦБ, четвертий курс! Чи багато в нашому інституті прикладів таких відвідин?

— Від чого і від кого залежить — ходите чи не ходите ви на заняття?

— Як правило, від викладача, — була одностайна відповідь.

— А чого ж група така нечисленна?!

З'ясувалось, що на першому курсі в групі було 25 осіб. Відрахували, переважно тих, хто погано навчався. Отже, залишились тільки, ті, хто справді хоче здобути вищу інженерну освіту...

Та вернімося до головної суті нашої замітки: чим бере доцент В. В. Кулібабчук, як веде він заняття, які новинки застосовує?

Як відомо, у вузах вкоренилася застаріла система проведення семінарських занять: викладач задає запитання і той, хто хоче, виходить відповідати. Ця уявна добровільність є насправді наслідком такої собі ліберальної поблажливості — викладач закриває очі на те, що студент заздалегідь готує відповідь на одне-єдине запитання, впевнено її відбарабанить, одержить п'ятірку. І все — діло зроблене, а знань, по суті, нема.

А як же у Володимира Васильовича?

На занятті розглядали державно - політичний устрій України. Складність у тому, що тема зовсім нова, та й держава наша молода, парламент ще тільки шукає оптимальні шляхи її розбудови. Викладач на початку уроку сказав про це відверто, просив ділитися і своїми думками з цього приводу. Потім за бажанням вийшли три студенти, сіли за стіл викладача. Завдання цієї трійки — віддавати себе на «розтерзання» аудиторії. Її бомбардують питаннями з усіх боків, зав'язується дискусія, відверта, часом, гостра, з суперечками. Якщо трійка опиняється в цейтноті і не знає, що відповісти, питання переадресовується самій аудиторії — «Хто може?»

Коли ж відповіді не знаходить і вся група, втручається викладач і розставляє всі крапки над «і».

Заняття проходить в такій розкованій, доброзичливій атмосфері, що деякі «найсміливіші» не соромляться інколи прощупати і рівень знань самого доцента. Це, до речі, важить багато — тільки високий рівень ерудиції дозволяє вести семінар в такому ось ключі.

Що характерно — жодного байдужого обличчя, виняткова активність кожного Ніхто не боїться,. що його запитання може виявитись недоречним, не дуже оковирним, а відповідь не дуже точною. Головне в тому, що всі думають. Такі уроки закарбовуються в пам'яті, залишають слід. Якщо говорити нестандартними словами, то проходять вони не тільки цікаво, а навіть радісно. Недарма професіональні і особисті якості доцента В. В. Кулібабчука студенти оцінюють балом 4,83.

Ну, а на закінчення скажу, що так само високо оцінюються і семінарські заняття, які проводить з слухачами й асистент кафедри інформатики і соціології О. С. Безверхий.

На фото: доцент В. В. Кулібабчук.

М. СИНЕЛЬНИК,
співробітник лабораторії соціологічних досліджень.

ВІННИЦЮ ПРОДАЮТЬ ЗА БЕЗЦІНЬ...

СЛОВА ПРОСИТЬ НАШ ДЕПУТАТ У МІСЬКІЙ РАДІ, ДОЦЕНТ М. М. ДАНИЛЬЧУК

Минуло десять місяців з того часу, як на 9-й сесії міськради ми «обрали мера». Можна уже підбити й деякі підсумки його діяльності, бо певні зміни справді відбулися. Де й взявся асфальт, якого впродовж семи попередніх місяців місто не одержувало, поливали вулиці трамваї, одержували подарунки та фінансову допомогу малозабезпечені, інваліди (не всі, звичайно), актори, були пожертви на різні благодійні справи з особистого фонду голови виконкому, яким він розпоряджається на власний розсуд. Авторитарний стиль правління поліпшив виконавську дисципліну, а фонд дозволив більш оперативно вирішувати проблеми фінансування окремих заходів. Пан Дворкіс багато робив і робить задля власного іміджу: в пресі часто виступає, на радіо, телебаченні запопадливі журналісти беруть у нього інтерв'ю. Ось уже й вулицями міста котять тролейбуси з написами на боках, що вони куплені за рахунок фонду голови виконкому. І не можуть збагнути «уважаемые винничане», за чий кошт створюється ота слава, звідки така щедрість в наш злиденний час?

А все це, шановний читачу, за наші з вами гроші. І механізм викачування їх доволі простий.

Фонд поповнюється за рахунок відрахувань державних підприємств, а це гроші, зароблені їхніми колективами, Щедрі пожертви дають у фонд комерційні підприємства. За браком місця пошлюся на «33-й канал» № 11 та «Вінницьку газету» № 33 від 23.03.93 року, де подані переліки підприємств, які перераховували кошти в «фонд мера». Дуже зворушлива турбота бізнесменів про добробут і благоустрій міста, але чи така вона уже безкорислива, як її пропагують?

Ви, мабуть, помітили, що останнім часом у центрі міста вздовж вулиць Леніна, Коцюбинського ростуть, мов гриби після теплого дощу, павільйони? Ділянки під їх забудову щедро виділив міськвиконком. Дарма, що це суперечить генеральному плану забудови і настане час, коли їх доведеться зносити (яким коштом?!). Зате які ділянки! Найкращі, найзручніші місця і в інших кутках Вінниці відведені для звивання комерційних «гнізд».

Але підемо далі. Багато об'єктів комунальної власності міста передано в оренду, як колективам працівників (втім, не про них мова — що з них узяти?), так і приватним юридичним та фізичним особам за плату просто символічну. Наприклад, готельний комплекс «Жовтневий» балансовою вартістю понад 6 мільйонів здано в оренду за 8300 (вісім тисяч триста — розшифровуємо, щоб ви не подумали, що сталася описка) карбованців на місяць, 140 готельних номерів вертають до міського бюджету половинну вартість одного - єдиного номера. Як же можна назвати цю оренду?

Кафе «Вишня» по вулиці Космонавтів орендується за 5,7 тисячі карбованців на місяць. Обидві угоди терміном на 5 років з 1 січня 1993 р., обома передбачено право викупу. Кооператори інтенсивно шукають, що б іще заорендувати, намагаються витіснити колективи, котрі орендують власні підприємства, застосовуючи подекуди навіть засоби рекету. Всього здано в оренду об'єктів балансовою вартістю понад 36 мільйонів, орендна плата за які складає близько трьохсот тисяч на місяць.

Рішенням виконкому № 139 від 25.02.93 р. фірмі «Ма-КІ ЛТД» продано будинок № 35 по вул. Леніна без конкурсу і попередньої оцінки за залишковою вартістю (див. «Вінницьку газету» № 34 від 25.03. 93 р.). До речі, цей будинок 28.09. 92 р. був переданий тій же фірмі в оренду на 5 років, причому рішенням виконкому № 514 фірма звільнялась від орендної плати, тому що будинок потребує ремонту.

Чи законні ці рішення?

Так, за винятком, можливо, останнього. Такі закони і такі рішення. Чи треба йти за ними сліпо, не дбаючи про господарську вигоду? Чому нас, затиснутих у державні структури, грабують за ринковими законами, а ми нашу власність віддаємо за нормами? Адже можна право користування престижними ділянками землі, право на оренду і комунальне майно продавати за ринковими правилами і з аукціонів. Тільки так можна встановити реальну ринкову вартість цих об'єктів. І такий досвід уже є у Львові, Хмельницькому, але він не для Вінниці, точніше, не для нашого мера. Якби і в нас так, то як же поповнювався б фонд, яким так любо і приємно розпоряджатись?

Хоча цивілізована приватизація у місті ще не розпочалася — нема програми, переліку об'єктів тощо — дика вже йде.

То ж чи не занадто дорого обходиться Вінниці імідж мера-благодійника?

М. ДАНИЛЬЧУК,
депутат міськради.

ПІСЛЯ ФІНЛЯНДІЇ

Щойно повернувся з Фінляндії професор О. П. Ротштейн, який перебував на спеціальних міжнародних курсах «Людський фактор в розвинутому виробництві». Курси влаштовувались на базі технічного університету в Тампере спільними зусиллями Фінляндії, Швеції, Данії, Норвегії та Ісландії. Для читання лекцій були запрошені спеціалісти з Америки, Англії, Австралії. З лекцією про моделювання людино - машинних засобів виступив і О. П. Ротштейн.

— Як же втрапив на це авторитетне зібрання професор з Вінниці?

— Елементарно, — відповідає Олександр Петрович. — Вчені слідкують за публікаціями в міжнародних журналах,, звернули увагу на мої наукові статті і запросили в Тампере. До речі, вища школа Фінляндії високо цінує рівень нашої підготовки з фундаментальних дисциплін — математики, фізики, програмування. У них тут — явно тонке місце. Зате вони підсміюються над «оперативністю» впровадження наших наукових розробок, не можуть збагнути, чому багато прекрасних ідей, які могли б працювати на прогрес, помирають під сукном. Вся їхня система навчання спрямована на розвиток здорового глузду, швидке прийняття рішень. Навчальний процес організований зразково — давно уже забулися про дошку і крейду, ніхто не тратить зусиль на конспектування — конспект, віддрукований на лазерному принтері, можеш одержати по закінченню лекції, а під час уроку вся увага — на запам'ятовування. Нема такого поняття, як вільне відвідування лекцій. Фінни не розуміють, що це таке: якщо вчишся, то уже вчишся, а якщо ні, — то—ні. Є поняття дисципліни і порядку, але нема про це ніяких розмов. Це щось таке, що самоіснує. У вузі і на виробництві дуже багато уваги — темі охорони праці. Це — елемент утвердження істини, що життя і здоров'я людини — найперше і найцінніше багатство держави.

Впадає в очі гуманітарна «підкованість» студентів. Вели з нашим професором такі розмови про Тарковського і Ахматову, які не часто почуєш і серед гуманітаріїв. Стоїть нічим непримітна молода людина, а коли почне говорити, то мимоволі переймаєшся повагою до неї — яка ерудиція, яке почуття гідності? І це не виняток, а норма.

— Що вас там, Олександре Петровичу, найбільше вразило?

— Що? Ідеальна чистота і охайність. Вулиці не те, що підметені — вилизані. Був на заводі з виробництва папероробних машин — підприємство не зовсім сприятливе для чистоти, але там навіть порошинки ніде, все блищить і сяє. І не збагнеш, як можна домогтись такого. В автобусах, електричках — умеблювання, як в шикарному офісі. Ніхто не залишає «автографів» на столах, партах, стінах. Я жив у студентському гуртожитку. Маленька, дуже зручна кімнатка, в якій усе є. На кожному поверсі — кухня, холодильники, комп'ютери, відеотехніка, — не приковані, не прив'язані, ніхто їх не стереже і ніхто не краде. В місті мало не на кожному кроці, — велосипеди. Теж не прив'язані й не приковані. І не чути, щоб хтось гукав: «Караул! Украли!» В гардеробі при виході з гуртожитку висять рядочки парасольок — нічиї, якщо дощ — бери.

— Скільки це коштує?

— Ніскільки. Можете навіть узяти на згадку.

Отакий рівень. Тим часом, фінни ніколи не «воювали» за світле майбутнє. Вони просто працюють і хоча природні ресурси країни небагаті, а земля майже всуціль кам'яниста, живуть добре.

О. П. Ротштейн був гостем дому професора, завідувача кафедри Марку Міттела. У нього — двоповерховий особняк з трьома ваннами, легковик БМВ, річна платня 70 тисяч доларів. Стільки ж одержує і висококваліфікований робітник. Отже, різниця в рівнях життя різних верств населення незначна. Ще характерна деталь. Фінляндія — європейська країна. Мало хто у ній не знає англійської.

ПРОСЯТЬ ІНВАЛІДИ І ПЕНСІОНЕРИ

Мабуть, сьогодні нікого не треба переконувати, що інваліди й пенсіонери опинилися зараз в найскрутнішому становищі: їхні заощадження до копійки з'їдені інфляцією, а пенсія така, що кінців з кінцями не зведеш.

Минулого року для цієї категорії громадян зробили поступку — на землях радгоспу «Південнобузький», розташованих вздовж об'їзної дороги, виділили чотири гектари поля, щоб дати кожному пенсіонеру по 2—5 соток під картоплю.

Діло добре. Але не встигли ми сказати ще й «спасибі», як ця земля впала в око начальникам з облкомунгоспу і вони вирішили, що пенсіонерів з їхніми недугами та милицями можна відправити саджати бараболю куди-небудь далі од Вінниці (тим паче, що трохи не кожен має практику — пройшов під час війни половину Європи пішки) а тут, вздовж об'їзної, треба зводити дачі. Таким чином, городи в нас відібрали.

Якби залишилось здоров'я для атак, то ми ще якось могли б повоювати за себе, але ж здоров'я нема. Сила є хіба-що для того, щоб написати скаргу. Колективний лист, у якому понад 200 підписів, відправили на ім'я М. А. Дідика, але він його не читав — відповідь надійшла з управління земельних ресурсів облдержадміністрації (лист від 6. 01. 93 р. за № 36-17-185) та з Вінницької районної держадміністрації (7. 01. 93 р. № К-535). Відповідь така, що аби її вивчала навіть група спеціально підготовлених дешифрувальників, то й вона не зрозуміла б, чи дадуть нам землю під городи, чи ні.

Оскільки наш перший лист (вхідний № 27-05474 -1 від 7. 12. 92 р.) до М. А. Дідика не втрапив, то звертаємося до редакції інститутської газети — може в друкованому вигляді скарга дійде до кого-небудь з тих, хто вирішує долю колективних пенсіонерських городів і нас цього року не залишать без картоплі.

За дорученням авторів листа пенсіонер

В. ДЕМЕШКО.

За инженерные кадры» — газета колективу Вінницького політехнічного інституту обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон:22—68. Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 10 (510) | П'ЯТНИЦЯ, 16 квітня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

ІНФОРМАЦІЙНА

ЯКОСЬ НЕЗВИЧНО ДЛЯ НАС, ВИХОВАНИХ СОЦІАЛІЗМОМ, ПОЧИНАТИ ГАЗЕТНИЙ НОМЕР

зі слова про Великдень. Та позаяк газета — дзеркало того часу, в якому існує, то мусимо триматись реалій сьогодення.

Отже, післязавтра свято Пасхи (в народі кажуть — Паски і це асоціюється з красивою запахущою хлібиною, яку матері випікали з білого борошна, додаючи туди багато здоби і яєць, саджаючи в полив'яну ринку). Ну, а ще асоціація — з крашанками, зваренними в цибуляному лушпинні та мальованими писанками, якими цокаються хлопчики — чия міцніша?

А «Христос воскрес» було якимсь наче несерйозним, з ненашої, архаїчної лексики, про яку не згадували читанки і букварі.

Часи міняються. Хто хоче — вільно йде до церкви, в школі ще — диво, але вже можна побачити батюшку. Післязавтра ви можете піти на всенощну службу, а вдосвіта освятити хліб та крашанки і ніхто не покличе вас за це на партком чи товариський суд.

Отже, з Великоднем вас! Христос воскрес!

НА СТЕНДАХ І ПОЛИЦЯХ ГАЛУЗЕВОЇ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ ЛАБОРАТОРІЇ «ГІДРОАГРЕГАТ»

можна побачити багато різних див, яких нема більше ніде в світі, бо це технічні новинки. Маленький, як кулачок, гідромотор, який приводить в дію робочі органи жатки. Такого ж розміру поплавковий пристрій АПП-01, який автоматично зупиняє трактора, як тільки лопне який-небудь масляний шланг, щоб рідина не виливалась на землю. Крихітні запобіжні клапани, котрі «пильнують» за нормативними величинами тиску.

Ці та багато інших винаходів — плід праці обдарованого колективу ентузіастів. Недарма учасники недавньої науково-теоретичної конференції «Гідроапаратура та гідроприводи сільгоспмашин» відзначали винятково високий рівень роботи і оснащеності лабораторії.

— Тут на кожному метрі лежать великі гроші, — кинув хтось жартома.

— А й справді, як у вас з грішми? — запитали ми в заступника завідуючого лабораторією О. М. Переяславського.

— М'яко кажучи, сутужно.

— Нема замовників?

— Ні, їх хоч відбавляй. Але всі вони, як правило, не мають чим платити.

Той же гідромотор, одним з авторів якого є сам Переяславський, виготовлено лабораторією в п'яти екземплярах на замовлення Харківського комбайнового заводу для випробування у виробничих умовах. 10 моторчиків трохи раніше відправили з тією ж метою в Бердянськ. 500 аварійних поплавкових пристроїв АПП-01 конструкції В. Дядьковича виготовлено і успішно апробовано на Ямпільському приладобудівному заводі. Але що буде далі — один господь знає. Промислове виробництво завмирає, дихає на ладан і науці за таких умов теж дихати все важче і важче.

То що: ще й дня не було, а вже вечір? Вірити не хочеться. Та люди й не вірять: на кульманах нові креслення, хоч і грошей нема і перспективи неясні.

ГРУПОЮ СТУДЕНТІВ IV КУРСУ ФІТКІ

під керівництвом доцента кафедри обчислювальної техніки В. Лужецького розроблено пакет прикладних програм для автоматизованого контролю знань студентів.

Система має унікальні можливості для оцінки відповідей при складанні заліків та іспитів не тільки з дисциплін комп'ютерної інженерії, а й з багатьох інших дисциплін та спеціальностей, зокрема, суспільних наук.

Над розробкою системи багато потрудилися студенти 4-го курсу з спеціальності «Комп'ютерна інженерія» Павло Фуксман і Олексій Крокос.

12 БЕРЕЗНЯ В ІНСТИТУТІ ЗАВЕРШИЛОСЬ ПРОВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ЕКЗАМЕНУ

із спеціальності на всіх формах навчання. Головна мета заходу — комплексна перевірка рівня теоретичної підготовки, здатності студентів-випускників до самостійної роботи, їх уміння аналізувати та вирішувати інженерні завдання, приймати практичні рішення, самостійно працювати з науковою літературою та обчислювальною технікою. Значне місце займало також виявлення знань проблем організації сучасного виробництва, ринкових відносин, охорони праці та навколишнього середовища, менеджменту.

Оцінку «відмінно» отримали 310 студентів (21,6%), добре — 653 (45,6%), «задовільно» — 468 (32,7%). Є одна двійка.

Ректор видав спеціального наказа, в якому аналізуються плюси й мінуси, виявлені під час екзамену, і намічаються заходи для усунення недоліків в майбутньому.

В НАПРУЖЕНОМУ РИТМІ ПРАЦЮЄ ВИРОБНИЧО-ЕКСПЛУАТАЦІЙНИЙ ВІДДІЛ

інститутського обчислювального центру. Розповідає начальник відділу В. Є. Удовик.

— Поява нових факультетів, спеціальностей, а також те, що нині навчальний рік розбито не на два, а на три семестри, додає нам роботи. Скажімо, в комплексі «Успішність» стало аж 43 програми. Вносить зміни навчальний відділ, треба написати ще 6 програм, які передбачають порівняльність показників успішності з попередньою сесією, задумали вести облік успішності окремо по кожному студенту.

Немало клопотів було також з задачею «Викладач очима студента», яку доводилося переробляти у відповідності з структурними змінами факультетів, а також у зв'язку з використанням мереж ЕОМ. Інформація за анкетами студентів вводилась через дисплеї ЕОМ ЄС-1055, 1045, а обробка велася персональними комп'ютерами, друкування результатів — знову на ЄС 1055, 1045.

Цього року на прохання лабораторії соціологічних досліджень розроблено 5 нових програм різних параметрів. Триває робота за задачами «Абітурієнт», «Облік випуску навчальних і методичних посібників професорсько - викладацьким складом ВПІ».

Хочу назвати тих людей, які душу вкладають у свою роботу. Це провідний інженер-програміст С. Дячкова, інженери-програмісти Л. Седлецька, Л. Капицька, Н. Шановська, З. Самар, І. Бурденюк.

Кількість навчальних і методичних посібників, виданих професорсько - викладацьким складом ВПІ в 1989—1992 рр.

Факультет	Всього	російською мовою.	українською мовою
ДРІС	11	11	—
ФЕТЕ	24	16	8
ФТМБ	23	7	16
ФА	29	14	15
ФІТКІ	15	11	4
ФРЕ	22	14	8
ФБ	36	9	27
ФРА	12	6	6
ФТМТ	20	15	5
ФФЕП	46	16	30
ОЦКК	2	1	1
По інституту	240	120	120

МАЙСТРАМИ ІНТЕР'ЄРІВ НАЗИВАЮТЬ В ІНСТИТУТІ

членів студентського перспективного конструкторського бюро «Зодчий», очолюваного архітекторами кафедри АІЗВ будівельного факультету Віктором Михайловичем Волощенком і Валентиною Петрівною Некрасовою.

На їх рахунку — оздоблення студентських клубів, художнього музею, КХЦ, їдальні, бібліотеки, вестибюлів тощо.

Нині СПКБ «Зодчий» працює над розробкою проектно-кошторисної документації інтер'єру кабінету цивільної оборони ВПІ.

ДО КОМЕРЦІЙНИХ ТЕЛЕКАНАЛІВ «СЕЛБАНГО» ТА «ІШТАР».

які дивляться телеглядачі Вінниці, додався ще один «АЙСІ—ТІВІ» 26-й, заснований спільною українсько-американською кампанією.

Викладачів і студентів «АЙСІ—ТІВІ» може зацікавити тим, що в основному передачі ведуться англійською мовою, а кінофільми дублюються українською.

Отже, тим, хто вивчає ці мови, є можливість попрактикуватись.

ОГОЛОШЕННЯ

Науковий центр медичних мікрокомп'ютерних систем запрошує на роботу провідного інженера з матеріальною відповідальністю. Інженер повинен мати знання медичної техніки.

Звертатися в кімнату 0158.

КОРОТКО

В інституті побільшало на одного журналіста. Членом цієї творчої спілки став Григорій Захарович Поливаний, викладач кафедри іноземних мов. Свого часу він був працівником багатотиражної газети «За інженерні кадри», а перейшовши на викладацьку роботу, не полишив журналістської діяльності — заснував власну газету «Вірні друзі», редагує також щомісячник обласного Товариства охорони природи « Природа і люди».

* * *

Цього року їдальня політехнічного інституту має шанс сама себе забезпечити дешевими овочами і картоплею. За домовленістю з колгоспом села Майдан Вінницького району нам виділяється 5 гектарів землі під посадку овочів і 10 — під картоплю.

Студентам доведеться, очевидно, трохи попрацювати. Але це — на користь. Якщо з харчами в непрогнозованій атмосфері ринкової економіки буде сутужно, то нас триматиме (хай не в доброму тілі, зате на ногах) пюре з капустою і квашеними помідорами.

* * *

31 березня відбувся суд за позовом доцента Ю. С. Ільницького, котрому загрожує звільнення з роботи за прогули. Суд знайшов аргументи його самозахисту недостатніми і справи до розгляду не прийняв.

ПЕРШУ В СВОЄМУ ЖИТТІ ПЕРСОНАЛЬНУ ВИСТАВКУ ВЛАШТУВАВ НА КХЦ

майстер народної творчості, різб'яр по дереву Іван Павлович Гонько.

Це, без перебільшення, виставка шедеврів, де дерево стало мелодією української духовності. У мові не набереться слів, щоб передати ними тонку філігрань Гонькової роботи. От уже справді дивина — однією і тією ж стамескою можна видовбати примітивне гніздо для замка і картину, од якої дух забиває.

Гонькові різці і стамески співають. Хай це портрет великого Тараса, хай витійкувата гра художньої уяви, реалізована у ціле панно квітів, маків, листя, хай віконний карниз, рама дзеркала, чи футляр годинника — на всьому печать небуденності і таланту.

Кажуть, що англійців з Кембріджського графства, які були гостями нашого інституту, несила було одірвати від виставки Івана Гонька. Зачаровані його роботами, переходили від експоната до експоната, верталися назад знову і знову прицінюючись — як, звідки все народилось? Забуваючи про традиційну національну стриманість, хвалили відверто й безоглядно:

— Як жаль, що у нас такого вже давно немає!

Добре, що у світі непевних орієнтирів і цінностей нашої доби, нетлінним залишається хоча б справжнє мистецтво!

ЦЕ ВЖЕ СТАЛО НЕЗДОРОВОЮ МОДОЮ — СТУДЕНТИ ДУЖЕ ЧАСТО

розмовляють «сленгом», у якому мало не кожне речення «прикрашене» термінами ненормованої лексики, себто, нецензурщини. Торік одного такого Цицерона за «красномовство» у спілкуванні з викладачем попросили з інституту.

Як не прикро, але це покарання, мабуть, буде не останнім. Розпуста мови часто-густо переходить у розпусту поведінки. Скажімо, на кафедрі теорії та історії культури третьокурсники однієї з груп ААГ-90 зламали стільницю парти. Так собі, знічев'я — котрийсь із студентів демонстрував міцність руки — вивчає прийоми джиу-джітсу.

Під час перерв в аудиторіях пускає коріння нова розвага, інтелектуальна висота якої — на рівні перетягування каната — гра в карти.

Ректорат попереджає, що все це несумісне з поведінкою студента вищого навчального закладу. «Герої» подібних сюжетів будуть розплачуватись за свою поведінку відчисленням з інституту.

ПАНОРАМА

УЖЕ ДРУГИЙ РІК ПРОФЕСОР НАШОГО ІНСТИТУТУ М. П. БАЙДА ОЧОЛЮЄ

обласне Товариство імені Реріхів. Не художник і не філософ — доктор технічних наук і раптом таке поєднання! Чим це пояснити?

— Якщо людина присвятила своє життя технічним наукам, — відповідає Микола Прокопович, — то це не означає, що вона повинна вбити у собі природне тяжіння до того широкого спектру знань, що його нагромадило людство. Навпаки! Гадаю, що людство трудилося не тільки для того, щоб самовиразитись, а й для того, щоб ці знання були проаналізовані і на їхній основі виростали набутки нової доби.

Я справді не художник і не філософ. Більше того, коли прослухав перші лекції про Агні — Йогу (Вчення Живої Етики) Реріхів, то мені здалося, що сам сімдесят процентів містики. Але потім прочитав залпом всі 14 томів Олени Іванівни Реріх і захопився. Її вчення — і не релігія, і не наука, і не філософія. Водночас, як не парадоксально, це і релігія, і наука, і філософія, тільки примирені між собою. Вчення нічого не заперечує, воно синтезує набутки філософії і релігії, науки й мистецтва, базується на розширеному, витонченому розумінні матерії видимого та невидимого тонкого й надтонкого світів. Згідно космічного закону карми (закон причин і наслідків) кожна людина з'являється на цьому світі за обставин, зумовлених результатами її діяльності у попередніх втіленнях.

Втім, я уже переходжу до тонкощів, які можуть бути не дуже зрозумілими в короткому викладі. Але повірте, що Анґі-Йога може допомогти кожному з нас осягнути себе, свою працю, своє призначення на землі. Якщо вам це цікаво, будь ласка, приходьте до нас. В аудиторії 0351 (КХЦ) кожної другої середи працює філософська секція, де ми все це вивчаємо. Нас поки що небагато, але уже достатньо для палких дискусій і цікавих роздумів. Прийти може кожен, хто захоче, незважаючи на рівень знань. У нас тут і вчені, і вчителі, і медики, і робітники, і навіть учні профтехучилищ.

Наступне заняття, до речі, 28 квітня о 18.45.

НОВІ НАДХОДЖЕННЯ В БІБЛІОТЕКУ

1.51. Горнштейн П. И., Полонский В. Б., Якир М. С., Задачи с параметрами Г69.— К.: РИА «Текст», МП «ОКО». 1992. — 290 с.

2.51 Математика сегодня-92: Науч. — мет. сб. Вып. 7. — К.: Вища шк., 1992. М31.

3.519. 2(06) Теорія ймовірностей та математична статистика: Міжв'д. ТЗЗ наук. зб. Вип. 47-Київ: Либідь, 1992. — 159 с.

4.537. 3(075) Пека Г. П., Стріха В. І. Поверхневі та контактні явища П24 у напівпровідниках: Підручник. — К.: Либ'дь, 1992. — 240 с.

5.518 Обчислювальна та прикладна математика: Міжв'д. наук. зб. Вип. 76—0 — 26 — Київ: Либідь, 1992.— 119 с.

6.51 Нелинейные граничные задачи: Межвед. сб. науч. тр. Вып. 4. — Киев: Н49 Наук. думка, 1992.

7.517 Математические методы и физико механические поля: Межвед. сб. М34 науч. тр. Вып. 35. — Киев: Наук. думка, 1992.

8.502,3 (03) Реймерс Н. Ф. Охрана окружающей среды: Слов. — спр. — М.;, Р35 Просвещение, 1992. — 320 с.

9.539 (06) Проблемы трения и изнашивания: Респ. межвед. н. — т. сб. П78. Вып. 42. — Киев: Техника, 1992.

10.517 (075) Ляшко І. І. та ін. Математичний аналіз: П'дручник: Ч. 1, 2. — Л99 1992. — Ч. І. — 495 с.

11. 502. 3. Сушко К. І. Час сподівань. — К.: Урожай, 1992. — 240 с. С91.

У ВІННИЦІ ДЛЯ НАЛАГОДЖЕННЯ ДІЛОВИХ СТОСУНКІВ

побувала делегація з берегів туманного Альбіону.

Правда, Англія — чималенька. Наші ж гості — з Кембріджського графства. Хлібом - сіллю стрічав їх і політехнічний інститут; розповідали про свої діла, можливості, пригощали чаєм.

Кембрідж — це цікаво і серйозно — саме звідси родом нинішній англійський прем'єр Мейджор. Якби Вінниця раптом вийшла на зв'язки такого рівня, то це для неї було б непогано — хоч ніхто нас надурняк годувати не буде, але щось з допомогою англійців могли б «варити», якесь взаємовигідне співробітництво започаткували б. Втім, говорять, що і без Мейджора вдалося підписати обнадійливі документи.

Не зайвим буде сказати, що Кембрідж — це ще й адреса знаменитого на весь світ університету, подружитися з яким для ВПІ дуже престижно. Тим більше, що уже є навіть маленька «зачіпка» — отой молодий чоловік, що під час зустрічі з англійцями потрапив в об'єктив нашого фотокореспондента (крайній ліворуч) і виконував роль перекладача, є нашим викладачем Олександром Івановичем Медведським, який свого часу проходив стажування англійською мовою саме у Кембріджі.

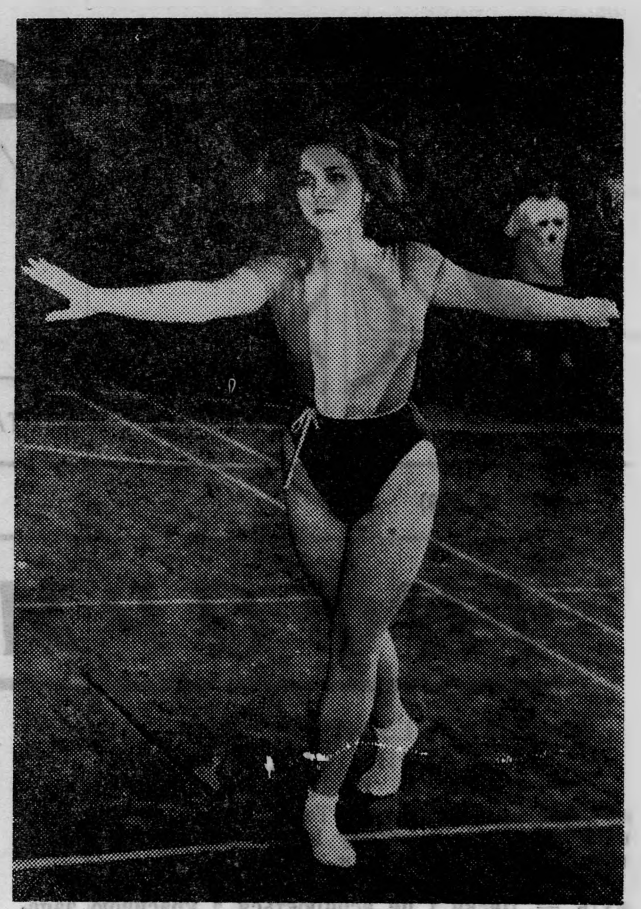

СЕСТРИНСЬКА ВІДДАНІСТЬ І ДРУЖБА ДАВНО ВІДОМІ

У стократ сильніші вони у сестер-близнят таких, зокрема, як студентки II курсу ФРА Олі та Елі Кашулкіних.

Ці дівчата схожі не тільки зовні, а й своїми уподобаннями, мріями, поглядами. І одяг у них спільний, і радіють чи сумують однаково. Одними стежками пішли сестри у велике життя. Ще навчаючись в 4-му класі СШ № 15, сестрички захопилися малюванням і поступили в Художню школу, яку успішно закінчили, ставши юними художницями.

Потім привабила математика, яка допомогла обом без іспитів (за підсумками співбесіди в математичному класі) поступити у наш інститут.

А тепер — нове захоплення — аеробіка. І знову Оля і Еля разом розвивають свої здібності. Недавно вони взяли участь у внутріінститутських змаганнях з цього виду спорту. Набрали по 9,5 балів, що дозволило увійти у першу п'ятірку кращих спортсменів.

І ще одна особливість близнят — взаємна повага. У них нема першої чи другої, лідера чи аутсайдера, рішення, наміри визрівають якось одночасно, інтуїтивно.

Особливо схожими вони були в дитинстві, коли батьки одягали їх однаково. Тепер сестричкам довелося урізноманітнити своє вбрання, щоб менше плутали їх. Однак, далеко не всім вдається з першого погляду уникнути помилки.

Сестрички дуже переживають одна за одну. Отже, тепер, під час екзаменів обидві хвилюються: одна біля стола екзаменатора, а друга за дверима аудиторії, зазираючи в шпаринку і чекаючи благополучного результату.

На знімку: **Оля і Еля Кашулкіни на заняттях з аеробіки.**

Фото **С. Лісового.**

На те вона й універсіада

Більше трьох років не провадились на Вінниччині комплексні студентські змагання з популярних видів спорту. Нарешті в цьому році міськспорткомітет та керівництво обласного спортивного клубу «Гарт» вирішили провести і Універсіаду вузів з 12 видів.

Задовго до її початку фахівці робили своєрідну розкладку сил та можливостей і прийшли до висновку, що найбільше шансів на перші місця матимуть, природно, вихованці факультету фізвиховання педінституту, у якого не буде серйозних конкурентів. За друге і третє призові місця боротьба точитиметься між командами медичного, політехнічного і педагогічного інститутів. Що стосується команди сільськогосподарського інституту, то вона не зможе втрутитись у розподіл престижних місць, оскільки ще дуже молода, як і її вуз.

Але вже перші старти, перші змагання повністю перекреслили ці прогнози. Про вдалий виступ шахистів нашого інституту, які посіли І та ІІ місця, наша газета вже повідомляла. Це добре починання підтримали команди з настільного тенісу, які також стали переможцями.

За традицією вагоме слово сказали і наші дзюдоїсти, які в наполегливій боротьбі посіли перше місце.

Поза конкурсом виступили і гандболісти ВПІ, яких з перемогою вітали всі болільники. Факультету фізвиховання довелось задовольнитися тільки третім місцем.

Напружена боротьба зав'язалася на баскетбольному майданчику. У вирішальному поєдинку основний час дав нічийний результат, і лише в додатковому воля гравців і майстерність тренера дозволили нашим хлопцям вирвати перемогу з перевагою над суперником в 6 очок.

Непогано виступили спортсмени політеху в плаванні — 2 місце).

Зрозуміло, що сухий перелік результатів не може в повній мірі відобразити ту запеклу боротьбу, яка точилась на спортивних майданчиках.

Не може він розповісти про наполегливість, згуртованість, про труднощі, які довелось долати студентам, членам команд, які поєднували навчання з тренуваннями.

Окремо слід сказати про наших тренерів: Л. О. Берестова, М. І. Петренко, В. Ю. Ходирева, В. В. Стронського, П. Т. Забеліна, Д. К. Поліша, І. А. Шемчака та інших, які вели до перемоги команди політехнічного.

До фінішу Універсіади залишилось провести два види програми: легку атлетику та футбол. Нині лідирує команда нашого вузу. Обійти її може факультет фізвиховання тільки в тому разі, якщо виступить в згаданих видах двома командами і виграє. Чекати залишилось недовго.

А на наших переможців в змаганнях баскетболістів, гандболістів, дзюдоїстів, спортсменів з настільного тенісу вже чекають виступи на І Універсіаді України.

Щасливих їм стартів!

В. ПОПИК,
голова спортивного клубу.

ОЛІМПІАДА З ФІЗИКИ ПРОВЕДЕНА НА ОДНОІМЕННІЙ КАФЕДРІ ФФЕП

Понад 30 майбутніх ньютонів і лобачевських «ламали» собі голови над восьми нестандартними задачами, запропонованими доцентом кафедри В. А. Стасенком, який впродовж багатьох років організовує такі огляди юних талантів.

Найбільшу кількість балів — 14 — набрав студент групи 2Е-91 Я. Шапран.

Олімпіади розвивають інтерес майбутніх інженерів до вивчення курсу загальної фізики, до аналітичного мислення. Чимало тих, хто брав у них участь, успішно виступали і на республіканських олімпіадах, посівши призові місця.

АНЕКДОТІВ ПРО СТУДЕНТСЬКИЙ АПЕТИТ НЕ ПЕРЕСЛУХАТИ

А якщо це апетит студента, котрий серйозно займається спортом?

Місячна стипендія згорає в полум'ї такого «багаття» за тиждень.

Зважаючи на ці резони, ректрат ВПІ на час тренувань виділив студентам-спортсменам для додаткового харчування про триста купонокарбованців щодня.

За инженерные кадры» — газета колективу Вінницького політехнічного інституту. обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон:22—68. Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 11 (511) | П'ЯТНИЦЯ, 30 квітня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

АБІТУРІЄНТ - 93

ПРАВИЛА ПРИЙОМУ

до Вінницького політехнічного інституту на 1993 рік

1. До Вінницького політехнічного інституту (ВПІ) приймаються громадяни, що мають повну середню освіту. Підготовка громадян зарубіжних країн здійснюється за міжнародними угодами, урядовими угодами з міжнародними та громадськими організаціями, а також на основі угод (контрактів), які складаються між ВПІ та фірмами, організаціями або приватними особами зарубіжних країн.

2. Всі вступники користуються рівними правами. Обмеження допускаються тільки за медичними показниками.

3. Прийом документів на денну форму навчання проводиться з 25 червня по 15 липня, вступні іспити — з 16 липня. Зарахування на денну форму навчання проводиться не пізніше 5 серпня, а на заочну форму — не пізніше 10 днів після закінчення вступних іспитів. Особи, які вступають на заочну форму навчання, подають заяви і документи до вступу, складають іспити в ті ж терміни, що і вступники на денне відділення.

Прийом на вечірнє відділення не проводиться.

4. До заяви про прийом до вузу вступники додають документ про середню освіту в оригіналі, медичну довідку за формою 086-У, виписку з трудової книжки (для осіб, які мають стаж роботи), 6 фотокарток розміром 3х4 та особисто пред'являють паспорт. Громадяни зарубіжних країн додають угоду (контракт) на підготовку з гарантією повної компенсації витрат на підготовку.

5. Випускникам технікумів та середніх професійно-технічних училищ надається право вступу до вузу безпосередньо після закінчення цих закладів.

6. Вступні іспити до ВПІ в 1993 році складаються з математики, фізики та української мови. Особам, які вивчали українську мову в середніх навчальних закладах менше 5 років, дозволяється складати іспит з російської мови. Іспит на знання мови проводиться у формі диктанту, який оцінюється за 10-бальною шкалою.

7. Іспити з математики та фізики складаються у письмовій формі протягом 240 хвилин. Білети письмових іспитів з математики та фізики включають по 10 питань теоретичного та практичного характеру кожний. Складність кожного питання — 1 бал. Максимальна кількість балів, яку може отримати абітурієнт, відповідаючи на 1 білет — 10 балів.

8. Знання абітурієнтів, які оцінені в 5 і менше балів, визнаються незадовільними, до подальшого складання іспитів та участі в конкурсі вони не допускаються.

9. Особи, які закінчили середню школу з медаллю, технікум з відзнакою або середнє профтехучилище на базі 8 класів з відзнакою, зараховуються до ВПІ за умови складання першого іспиту з фізики з оцінкою, не нижчою 9,5 балів.

10. Випускники математичних класів фізико - математичної середньої школи № 17, а також ліцейного фізико-математичного класу СШ № 34 м. Вінниці та математичних класів аналогічних шкіл обласних центрів областей, суміжних з Вінницькою, тобто Черкас, Кіровограда, Одеси, Чернівців, Києва, Житомира, Хмельницького, які провчились у цих класах перед випуском не менше трьох років, що стверджується довідкою школи, та не мають «трійок» в атестаті, зараховуються до вузу за результатами співбесіди без вступних іспитів.

Для зарахування випускників математичних шкіл по кожній спеціальності виділяється до 50% загальної кількості наявних місць.

Вступники цієї категорії, що подадуть заяви після заповнення вакансій з даної спеціальності і відмовляться від зарахування на спеціальності, на яких ще є вакансії, складають вступні іспити на загальних засадах.

Прийом заяв і документів від випускників математичних шкіл та співбесіди провадяться за затвердженим графіком до 1 липня включно, після 1 липня пільгові умови для них не діють.

11. Випускники технікумів та ПТУ, з якими укладені комплексні угоди, зараховуються на відповідні спеціальності ВПІ на умовах, визначених цими угодами.

12. Випускникам середніх шкіл 1993 року, які мають атестат без «трійок», при вступі до ВПІ за їх згодою зараховуються результати тестування з математики та української мови. При цьому результати тестування приймальною комісією ВПІ перераховуються в 10-бальну шкалу.

Третій іспит — з фізики (письмово) ця категорія абітурієнтів складає у ВПІ.

Головний корпус інституту.

13. Абітурієнти, які поступають на спеціальність 0701 в групу з поглибленим вивченням іноземної мови на рівні технічного перекладача, додатково складають іспит на знання англійської мови.

Абітурієнти, які за власні кошти або за кошти спонсорів, поступають на спеціальність 10.01 з поглибленим вивченням іноземної мови на рівні технічного перекладача на місця, що виділяються додатково до державного плану, проходять співбесіду і додатково складають іспит на знання англійської мови. Їх зарахування до вузу проводиться при умові позитивної оцінки співбесіди та іспиту.

14. Відповідно до закону України про пріоритетний розвиток села та Постанови Кабінету Міністрів України від 31 липня 1992 року № 408 «Про пільги для сільської молоді при прийомі до вищих навчальних закладів...» здійснюється цільовий прийом випускників сільських шкіл України за індивідуальними угодами за направленням колгоспів, радгоспів, інших організацій, розташованих у сільській місцевості, що обслуговують агропромисловий комплекс, у тому числі, цукрові заводи, на спеціальності: 0701 — 10 чол., 0708 — 10 чол., -10. 02 — 10 чол., 10.04 — 25 чол., 12.06 — 25 чол., 15.05 — 25 чол., 21.01 — 25 чол., 29.03 — 25 чол.

15. Цільовий прийом для районів, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок аварії на ЧАЕС, організується на основі угод між ВПІ і підприємствами, установами, організаціями. По кожній спеціальності для цільового прийому цієї категорії абітурієнтів виділяється до 10% плану прийому.

16. Вступні іспити в цільові групи складаються з усіх предметів українською мовою. Мова навчання в інституті для студентів цільових груп — українська.

Вступники, які не пройдуть за конкурсом до цільових груп, мають право брати участь у загальному конкурсі на ті ж спеціальності.

17. Особи, які без поважних причин не з'явились на вступні іспити або одержали незадовільну оцінку, до наступних іспитів не допускаються.

18. Особи, які успішно склали вступні іспити, зараховуються до вузу за конкурсом відповідно до кількості набраних балів.

Прохідні бали встановлюються двох рівнів: 1) на спеціальність, 2) на групу спеціальностей. Групи спеціальностей визначаються приймальною комісією. Абітурієнти, які поступали на спеціальність 0701 в групу з поглибленим вивченням іноземної мови і не пройшли за конкурсом, мають право брати участь в конкурсі на цю ж спеціальність без врахування оцінки, отриманої на іспиті з іноземної мови.

19. Поза конкурсом при умові успішного складання вступних іспитів зараховуються:

— діти-сироти, діти ,які залишилися без опіки батьків, інваліди I та II груп, яким не протипоказане навчання у ВПІ, військовослужбовці, звільнені в запас, які користуються урядовими пільгами, особи, що користуються пільгами, встановленими Законом України «Про статус і соціальний захист, громадян, які постраждали від Чорнобильської катастрофи» (I та II категорії) та Доповненням до нього.

20. Випускники підготовчого відділення беруть участь у загальному конкурсі з оцінками, які вони отримали на випускних іспитах. Ті з них, що проходять підготовку за контрактами з організаціями агропромислового комплексу, зараховуються на обрані спеціальності за умови отримання позитивних оцінок на випускних іспитах.

21. Випускники 6-місячних вечірніх та 8-місячних заочних підготовчих курсів при ВПІ за їх бажанням беруть участь у загальному конкурсі з оцінками, які вони отримали на випускних іспитах, котрі проводяться за участю членів приймальної та предметних комісій.

22. Випускникам заочної математичної школи при ВПІ, котрі провчились в ній не менше двох років, за рішенням кафедри вищої математики, при якій функціонує заочна математична школа, додається до суми набраних балів від 1 до 3 балів в залежності від показників навчання, при цьому 1 бал виставляється випускникам ЗМШ, які вчились переважно на «четвірки», 2 бали — тим, які вчились переважно на «п'ятірки», 3 бали — тим, які вчились лише на «п'ятірки».

23. Звільняються від вступних іспитів і зараховуються до ВПІ на спеціальності технічного профілю учасники міждержавних та державних олімпіад з математики, фізики та інформатики, що проводились в 1992/93 навчальному році Міносвіти України, та призери обласних олімпіад з цих же дисциплін.

24. Серед осіб, які успішно склали іспити на заочну форму навчання, в першу чергу зараховуються ті, що працюють за обраною спеціальністю не менше одного року, звільнені в запас із збройних сил, що прослужили не менше двох років, і випускники середніх спеціальних навчальних закладів та профтехучилищ, що мають дипломи за профілем обраної спеціальності. Абітурієнти, що не мають виробничого стажу, зараховуються останніми при наявності вільних місць.

25. Серед абітурієнтів, що наберуть напівпрохідні бали, перевага при зарахуванні надається особам: 1) які мають пільги III та IV категорії відповідно до закону: «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», 2) які мають середню освіту з обраної спеціальності, професійну орієнтацію та кращі оцінки в атестаті, 3) враховується стаж роботи до вступу в інститут.

26. Апеляції абітурієнтів розглядаються апеляційними комісіями в день оголошення результатів відповідного іспиту.

Голова приймальної комісії

Б. І. МОКІН,

Відповідальний секретар приймальної комісії.

В. В. ГРАБКО.

Примітки

1. Документи, що додаються до заяви (крім документа про освіту), повинні бути датовані 1993-м роком.

2. Разом з іншими документами вступники особисто пред'являють військовий документ.

3. На заочне відділення приймаються особи, для яких Вінницький політехнічний інститут є найближчим з обраної спеціальності і до місця проживання.

Адреса інституту: 286021, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, ВПІ. Телефон для довідок 4-74-87.

Приймальна комісія.

9-ГО ТРАВНЯ — ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

ЗАХИСТИ ЗАХИСНИКІВ!

Суперечливі почуття закрадаються в серце в дні відзначення Перемоги над фашистською Німеччиною. Перше це — гордість за тих, хто захистив Батьківщину і весь світ від коричневої чуми.

Здавалось, ніяка сила не в змозі простистояти до зубів озброєному знахабнілому, нещадному породженню кривавого нацизму. Земля здригалася від гуркоту його танкових армад, небо ставало чорним, помережене косяками «Юнкерсів», «Хейнкелів» та іншої погані. Не одна країна Європи схиляла свої прапори перед цим монстром.

І ось прості наші російські, українські, білоруські та інші люди, що жили в одному великому домі і дорожили ним, піднялися супроти загарбника. Спочатку гинули, як мухи, в нерівній борні. Але день-у-день міцніли ті, хто на їх місце ставав і чорна орда не витримала, відкотилася, розвіялась, як дим.

Уся земля від Волги до Одера щедро полита кров'ю багатьох народів і націй. Нашої — найбільше.

То ж, уклін їм, мертвим і живим, за героїзм, честь, відвойовану весну.

Сьогодні мало зосталося уже тих, кого пощадила косарка-війна. Ось декілька з них (див. фото) — працівники інституту: В. Говоров, М. Булгаков, Б. Земляков. Третій праворуч — гість інституту, член обласної Ради ветеранів війни Я. Шлапак.

Посивіли колишні воїни, гострі зморшки помережили їхні обличчя, непокоїть здоров'я. Та хіба тільки це?

І тут з'являється почуття протилежне першому—кривда за ветеранів: дуже важко стало нині жити їм. І матеріально, і морально. Суспільство наше уже більше піклується і шанує учасників нових воєн і конфліктів, причому, далеко не священних. Кілька разів на рік учасникам ВВВ, бувало, відпускали якісь продовольчі пайки, надавали пільги за комунальні і побутові послуги. Тепер цього вже нема. Натомісць прийшли грубість, неповага. Прямо на ринках розпродаються бойові нагороди, в магазинах учасники війни обливаються брудом і прокльонами за те, що користуються правом на обслуговування без черги.

Великдень весни

Серед тих нечислених свят, які залишились у наших календарях після епохи розвинутого соціалізму, значить ся і Першотравень... Раніше ми його відзначали, як Міжнародний день солідарності трудящих, як продовження гасла «Пролетарі всіх країн, єднайтесь!», маючи на увазі, що єднатися вони повинні навколо нас у боротьбі проти експлуататорів і ворогів трудящого народу. Розлогі першотравневі заклики ЦК КПРС, які готувались щороку до цього дня, вважалися важливим політичним документом. У ньому штаб Компартії прямо або завуальовано висловлював свої симпатії чи антипатії, послідовно підтримуючи ті режими, які тяжіли до Москви, будували наш соціалізм, або просто наводнювали свої газети компліментами на адресу керівних дідів КПРС, щоб доїти з них дотації на боротьбу зі своїми народами.

То ж і не дивно, що після краху соціалізму і СРСР гасло «Пролетарі всіх країн, єднайтесь!» можна перелицювати по-новому: «Пролетарі всіх країн, вибачте нам. Раби не могли навчити вас бути вільними і щасливими!»

Слава богу, що політичний Першотравень переростає поволеньки в барвисте свято тепла, неофіційний великдень весни. Гадаємо, що через пару літ, якщо люди захочуть зібратися на першотравневу демонстрацію, то понесуть на своїх прапорах не серп чи молот, не зірку чи хрест, не войовничі лозунги і гасла, а красиві портрети розквітлих яблунь, груш та вишень, оберемки квітів, і не кричатимуть у мегафони «У-р-р-а, вірному ленінцю ім'ярек!», а просто будуть співати й танцювати.

Правда, поки-що нам не до танців. Тяжкі тривоги заполонили наші серця. І, мабуть, надовго. Але людині властиво сподіватися на кращу майбутність. І травневе тепло, травнева краса ці мрії підігрівають.

1 СІЧНЯ НАСТУПНОГО РОКУ ІНСТИТУТ ВІДЗНАЧАТИМЕ

20-річчя від дня заснування. Як відомо, фундатором нашого вузу був професор Р. Ю. Кігель, який і понині, уже в пенсійному віці, займається помітною діяльністю по дальшій його розбудові. Наприкінці минулого року він заснував спеціальний «Політехніка-Фонд», покликаний сприяти становленню і розвитку ВПІ, залучаючи до цього грошові кошти і матеріальні цінності від державних, громадських, господарських та інших організацій і окремих громадян.

Ідея - новаторська, для реалізації досить складна, але тому, хто щось починає першим, завжди нелегко. Одначе, крига рушила. Щойно «Політехніка-Фонд» відрахувала на баланс інституту перші 2 мільйони 550 тисяч карбованців.

Але це тільки початок. Роман Юрійович вживає енергійних заходів, щоб нагромадити значні кошти, які б не розпорошувались на різні повсякденні потреби. В планах «Політехніка-Фонду»» — збудувати власне приміщення з видавничим центром, музеями інституту й історії вищої освіти, залом для засідань і міжнародних зустрічей, приміщеннями для архіву. Розраховують також взяти пайову участь в спорудженні спортивно - оздоровчого і культурного центрів, залучаючи до цієї справи не дорогі проектні організації, а студентів-випускників, оголосивши конкурс дипломних проектів, виконаних з таким розрахунком, щоб будувати об'єкти можна було частинами по мірі надходження коштів.

Плани, отже, не на один рік. Можна не впоратись і до кінця 20-го століття. Тим часом, Роман Юрійович переконаний, що, коли все піде так, як задумано, то стрічку на одному з цих об'єктів буде обов'язково перерізано до 25-ліття вузу.

12 ДОПОВІДЕЙ ЗРОБЛЕНО НА ОБЛАСНІЙ СТУДЕНТСЬКІЙ НАУКОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ВИХОВАНЦЯМИ КАФЕДРИ ІНОЗЕМНИХ МОВ.

НАЙКРАЩОЮ в підсекції англійської мови визнано доповідь Олекси Онищенка (група 2АТ-91, керівник - викладач Г. М. Багнюк). Її назва — «Стандарти і користувачі».

Цю тему Олекса обрав сам. Чудове володіння англійською мовою, ерудиція, вичерпні відповіді забезпечили йому перше місце.

В підсекції німецької мови сподобалась присутнім доповідь «Німецька мова очима молоді. Актуальність, наближена та віддалена перспектива», з якою виступила студентка групи ІМ-92 Наталія Кльоц (керівник-викладач Г. З. Побиваний).

За високе знання німецької мови, ерудицію у висвітленні питань, уміле використання навчальних засобів, за допомогою яких здійснювалась демонстрація ілюстративного матеріалу, відзначено ще одного вихованця Григорія Поливаного, студента групи ЕС-91 (заочне навчання) М. Штерна.

В. ЛЕБЕНОК,
науковий керівник секції іноземних мов.

«ВІН ЗЕМНУ КУЛЮ МАЛО НЕ ВСЮ ОБІЙШОВ»—

так називалась читацька конференція, присвячена 100-річчю з дня народження визначного російського поета Володимира Маяковського, яку провела кафедра російської і української мов.

Учасників привабила і сама тема, і оформлення аудиторії — виставка книг поета, фотоматеріали, стенд-карта його поїздок за рубіж, стінгазета, різні плакати.

Звучали вірші Маяковського і розповіді про нього.

З великою любов'ю говорили про російського майстра слова студенти з різних країн і континентів, які вчаться у ВПІ і взяли участь в конференції, зокрема, Сирдає Садіо з Гвінеї, Роса Оліверс з Чілі, Аль-Альванах Яссем з Близького Сходу та інші.

Своєрідним відкриттям стала інформація «Маяковський і Україна», з якою виступила завідуюча відділом громадсько - політичної і художньої літератури інститутської бібліотеки Т. В. Кондратюк.

Учасники читацької конференції щиро дякували її організаторам - викладачам кафедри В. Я. Корженко, І. Р. Мельник, Л. І. Олійник, Л. В. Горчинській, Г. В. Поліщук та іншим.

М. ХАРЬКОВ,
викладач.

ВСЕ БІЛЬШЕ ЗАПРОШЕНЬ ОДЕРЖУЮТЬ ВЧЕНІ ВПІ

на міжнародні конференції і семінари, стажування, читання лекцій, професорство у вищих технічних вузах зарубіжних країн.

Ось і недавно повернувся з Фінляндського міста Тампере професор О. П. Ротштейн, який перебував там на спеціальних міжнародних курсах «Людський фактор в розвинутому виробництві».

Наша багатотиражка ще тільки розповіла про цю поїздку, як надійшло нове запрошення тепер уже з Німеччини на ім'я професора кафедри вищої математики, доктора фізико - математичних наук О. Я. Панкова з пропозицією протягом трьох місяців читати в університеті імені Гумбольдта лекції з проблем нелінійного аналізу математичної фізики, — галузь, в якій він вважається провідним фахівцем.

Цікавого листа отримали днями доктор технічних і доктор хімічних наук, фахівець з світовим ім'ям в ливарній справі А. О. Жуков. В цьому листі говориться: «Індійський інститут технології ухвалив рішення запропонувати Вам привілейоване професорство на кафедрі ТАТА факультету металургійної інженерії. Учений секретар С. Чандер».

Запрошеному строком на рік професору Жукову надається чимало пільг, зокрема, безкоштовний переліт туди і назад, безкоштовне житло, а зарплата встановлена в розмірі 7300 рупій на місяць з доплатою, зверніть увагу, за... дорожнечу

КОРОТКО

Як оголошено на ректораті 16 квітня, віднині вівторок кожного тижня буде вважатися днем кафедри. В цей день на кафедрах з 10 до 17 години мають бути присутніми всі викладачі. Неявка вважатиметься прогулом з відповідним відрахуванням від заробітної плати.

* * *

До відома студентів — кафедрі історії й теорії культури дозволено оцінювати курс культурології не тільки за рівнем знань предмета — буде братися до уваги також рівень самокультури кожного слухача. Отже, треба не тільки розуміти, що таке культура, а й бути культурним.

* * *

Хоча ми поступово й відвикаємо від тотальної плановості, якою були перевантажені при соціалізмі, остаточно від плану відмовитись не можна. «Рудимент» минулого залишиться: ректорат вимагає від факультетів і кафедр мати планові намітки з науково - дослідних робіт (перспектива до 5 років), забезпечення навчального процесу, підвищення кваліфікації, розвитку матеріально - технічної бази, розробки методичного забезпечення навчального процесу, його комп'ютеризації.

* * *

19 квітня гостею нашого інституту була пані Елізабет Монсанте з Голландії. Вона прочитала лекцію про педагогічну систему Монтесорі, котра полягає в тому, що дітей з 3 до 18 років навчають не традиційним способом, а методом активної гри і розвитку самоініціативи.

Не все тут зрозуміле, багато сумнівів і запитань, однак в Голландії за цією системою вже навчається десять відсотків дітей.

ВИПРОБУВАННЯ ТРИВОГОЮ

Майже детективна історія трапилася в інституті перед Пасхою. Один з викладачів прибігає в редакцію нашої газети.

— Тривога! На хімічному заводі вибухнув цех і отруйна хлорна хмара пішла на місто, наближається до інституту.

— Звідки це вам відомо?

— Приймав заліки у студентів, увійшов колега: «Щойно по радіо двічі передали повідомлення про вибух на хімзаводі. Кидайте все — треба бігти до Пирогово на озеро, до води — тільки вода і врятує». Я розпустив студентів і прийшов оце до вас. Може, ви щось чули?

Нічого ми не чули. І, може, й не почуємо— скільки тій хмарі від хімзаводу до ВПІ? Може зараз нас тут і подушить?

Дзвонимо на обласне радіо — теж нічого не знають. По редакціях газет— перший раз чують. Паніка, на щастя, не стала масовою, але в деяких будинках хапали дітей і бігли з ними до річки. Наступних два дні радіо передавало повідомлення, що на хімзаводі нічого не зірвалось і вибухівки поки-що ніхто ні під що не закладав — мовляв, будьте, громадяни, спокійними і не втрачайте почуття помпезності.

Але звідки ж у цієї тривоги виросли ноги?

Виявляється, що в нашому інституті йшло командно - штабне навчання цивільної оборони, сигнал умовної хімічної тривоги справді прозвучав по відповідній системі внутрішнього зв'язку і якщо викликав паніку, то це свідчить про значні упущення в підготовці колективу на випадок справжньої тривоги. Ректор дав розпорядження новому керівникові служби цивільної оборони ВПІ Анастасію Івановичу Карпенку в найкоротший строк вжити заходів для швидкого усунення недоліків.

За инженерные кадры» — газета колективу Вінницького політехнічного інституту обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон: 22—68. Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 12 (512) | П'ЯТНИЦЯ, 14 травня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

Вінницький політехнічний інститут ОГОЛОШУЄ прийом студентів

НА ПЕРШИЙ КУРС 1993-94 НАВЧАЛЬНОГО РОКУ.

Спеціальності бакалаврської підготовки	Спеціальності інженерної підготовки
ФАКУЛЬТЕТ ЕЛЕКТРОТЕХНІКИ ТА ЕНЕРГЕТИКИ	
1. Електротехніка	1. Електричні станції. 2. Енергетичні системи та мережі. 3. Електропостачання. 4. Електропривід та автоматизація промислових установок і технологічних комплексів.
2. Теплоенергетика	5. Енергетика теплотехнології.
ФАКУЛЬТЕТ РАДІОЕЛЕКТРОНІКИ	
1. Радіотехніка та зв'язок	1. Радіотехніка. 2. Радіомовлення, радіозв'язок і телебачення.
2. Електроніка	3. Мікроелектроніка та напівпровідникові прилади. 4. Електронні прилади та пристрої.
ФАКУЛЬТЕТ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА КОМП'ЮТЕРНОЇ ІНЖЕНЕРІЇ	
1. Комп'ютерні інформаційні технології	1. Програмне забезпечення обчислювальної техніки та автоматизованих систем.
2. Комп'ютерна інженерія	2. Обчислювальні машини, комплекси, системи та мережі
ФАКУЛЬТЕТ АВТОМАТИКИ	
1. Автоматика	1. Автоматика та управління в технічних системах.
ФАКУЛЬТЕТ БУДІВНИЦТВА	
1. Будівництво	1. Промислове та цивільне будівництво. 2. Теплогазопостачання, вентиляція та охорона повітряного басейну.
ФАКУЛЬТЕТ ТЕХНОЛОГІЇ МАШИНОБУДУВАННЯ.	
1. Машинобудування	1. Технологія машинобудування. 2. Металорізальні верстати та інструменти.
ФАКУЛЬТЕТ ТРАНСПОРТНОГО МАШИНОБУДУВАННЯ ТА ТРИБОТЕХНІКИ	
1. Транспортне машинобудування	1. Автомобілі та автомобільне господарство.
2. Технологічне обладнання	2. Обладнання та технологія підвищення зносостійкості і відновлення деталей машин та апаратів.
ФАКУЛЬТЕТ ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ ТА ЕКОНОМІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ	
1. Менеджмент	1. Економіка та управління в машинобудуванні (одна група цієї спеціальності навчатиметься на 1 рік більше і буде отримувати додатковий фах перекладача з англійської мови). 2. Економіка та управління в будівництві.
ФАКУЛЬТЕТ РАДІОЕЛЕКТРОННОГО АПАРАТОБУДУВАННЯ	
1. Радіоелектронне апаратобудування	1. Конструювання та технологія електронних та обчислювальних засобів. 2. Конструювання та технологія радіоелектронних засобів.

ВІННИЦЬКИЙ політехнічний інститут — це навчальний заклад, що динамічно розвивається і за рівнем підготовки спеціалістів, навчальною, науковою та матеріальною базою ні в чому не поступається перед кращими вузами України, а багато в чому і випереджає їх. Ректором ВПІ є народний депутат України, академік Б. І. Мокін.

В 1991—1992-му навчальному році ВПІ перейшов на триступеневу структуру навчання (бакалавр — інженер — магістр) за планами й програмами університетського рівня. При розробці системи триступеневої підготовки були враховані і поєднані кращі здобутки навчального процесу вітчизняної та американо - канадської шкіл. Інститут успішно працює над тим, щоб його дипломи почали визнаватися в розвинених країнах без складання спеціального екзамена.

Перші чотири роки здійснюється підготовка бакалаврів з групи спеціальностей. Наприклад, бакалаврів будівництва, радіотехніки, комп'ютерної інженерії, менеджменту. А потім буде так: ті, кому вистачить бакалаврського ступеня, отримають дипломи і підуть на виробництво, а тим, хто хоче здобути кваліфікацію інженера, буде надана можливість навчатися на п'ятому курсі факультету інженерії. І лише близько четвертої частини найздібніших інженерів, які матимуть нахил до творчої роботи, піде на магістерський факультет з дворічним терміном навчання. Випускник цього факультету після захисту дисертації отримає другий вчений ступінь магістра з відповідної групи спеціальностей.

Новими в навчальних планах триступеневої підготовки є ще три аспекти: замість двосеместрового вводиться трисеместровий навчальний рік; стає обов'язковим отримання робітничої професії до закінчення першого курсу; обов'язковим також є один робочий семестр на 2, 3, 4-му курсах.

В інституті розроблена концепція гуманізації та гуманітаризації технічної освіти і сьогодні ВПІ — один з небагатьох технічних, та й не тільки технічних, вузів, де на досить високому рівні працюють над вихованням у студента здібностей сприймати загальнолюдські цінності.

ФАКУЛЬТЕТ ЕЛЕКТРОТЕХНІКИ ТА ЕНЕРГЕТИКИ

Заснований у 1969 році. Відтоді підготував понад 3000 кваліфікованих спеціалістів для нашої, а також — зарубіжних країн.

На факультеті сформувався висококваліфікований професорсько - викладацький колектив, у складі якого близько 60 викладачів, два академіки, два доктори наук, п'ять професорів, більше сорока доцентів, серед яких п'ятнадцять випускників цього ж факультету, котрі по закінченні ВПІ захистили кандидатські дисертації.

Факультет готує фахівців таких спеціальностей: електричні станції (10.01), електроенергетичні системи та мережі (10.02), електропостачання по галузях (10.04) енергетика теплотехнології (10.08). Починаючи з нинішнього року вводяться нові спеціальності — електропривід і автоматизація промислових установок і технологічних комплексів (21.05) та бакалавр електротехніки з поглибленим вивченням англійської мови. На останню спеціальність додатково до плану державного прийому приймаються абітурієнти, які навчатимуться за власні кошти або за кошти спонсорів. Після п'яти років навчання вони отримають диплом бакалавра електротехніки і технічного перекладача з англійської мови(а після шостого року навчання — диплом інженера однієї із спеціальностей 10.01, 10, 02, 10.04 і технічного перекладача. Випускники цієї спеціальності матимуть змогу працювати за кордоном.

У складі факультету працюють три кафедри, розташовані у новому корпусі площею понад 12000 кв. м. Особлива увага на факультеті приділяється комп'ютерній грамотності студентів, самостійній роботі над навчальним матеріалом, впровадженню в навчальний процес передових методів, тісній єдності з наукою.

Значна увага приділяється студентському побуту. Всі іногородні забезпечуються гуртожитком, в якому розташований санаторій - профілакторій, де кожен може підправити при потребі своє здоров'я. Важливе місце в студентському житті належить спорту, художній самодіяльності, цікавому дозвіллю, яким факультет надає серйозного значення і займає з цих позицій провідне місце у вузі.

ФАКУЛЬТЕТ РАДІОЕЛЕКТРОНІКИ

На факультеті здійснюється підготовка фахівців за спеціальностями: 23.01 — «Радіотехніка»; 23.07 — «Радіозв'язок, радіомовлення і телебачення»; 20.03 — «Мікроелектроніка та напівпровідникові прилади»; 20.04 — «Електронні прилади та пристрої».

Бакалаври та інженери спеціальності «Радіотехніка» готуються за експериментальним навчальним планом, як розробники схем радіоелектронної апаратури на базі сучасної мікромініатюрної елементної бази. Радіоінженери та бакалаври можуть працювати на підприємствах радіоелектронного профілю, науково-дослідних інститутах, а також інженерами з виробництва РЕА, в організаціях «Ремпобуттехніка», на підприємствах зв'язку та радіомовлення.

Підготовку спеціалістів здійснює кафедра радіотехніки — одна з найстаріших кафедр радіоелектронного профілю.

В 1993 році вперше у Вінницькому політехнічному інституті здійснюється прийом студентів на спеціальність 23.07 — «Радіозв'язок, радіомовлення і телебачення».

В рамках спеціальності 23.07 планується підготовка інженерів по спеціалізації «Оргтехніка та зв'язок». На Україні та колишньому СРСР підготовка таких фахівців не здійснювалась. Фахівці з цієї спеціальності зможуть працювати в торговельних і банківських організаціях, на виробничих підприємствах по розробці, виготовленню, ремонту та експлуатації засобів оргтехніки.

Кафедра мікроелектроніки готує висококваліфікованих спеціалістів з електронної техніки. Випускники спеціальності 20.03 — це конструктори - технологи по створенню найсучаснішої елементної бази — мікроелектронних напівпровідникових приладів, пристроїв функціональної мікроелектроніки, мікропроцесорів та мікроЕОМ.

В 1993 році на факультеті радіоелектроніки відкрито нову спеціальність — 20.04 — «Електронні прилади та пристрої». Фахівці цієї спеціальності займаються конструюванням та технологією виробництва чорно-білих та кольорових кінескопів, електронно - променевих трубок різного призначення, приладів квантової електроніки, приладів надвисоких частот.

Випускники цієї спеціальності будуть працювати на ВО «Жовтень» м. Вінниця, з-д газорозрядних приладів м. Рівне, з-д приладів НВЧ м. Київ, з-д кінескопів м. Львів.

Відкриття спеціальності 20.04 пов'язано з тим, що на ВО «Жовтень» з 1994 року планується випуск кольорових кінескопів, які сьогодні Україна отримує з Росії, Білорусії та інших країн. Тому потреба в фахівцях з спеціальності 20.04 зростає.

Навчально - лабораторну базу факультету складають: лабораторія фізик напівпровідникових приладів, лабораторія мікроелектроніки та мікросхемотехніки, лабораторія мікропроцесорів та мікроЕОМ, філіал кафедри мікроелектроніки на виробничому об'єднанні «Жовтень», філіал кафедри радіотехніки на ВО «Маяк», лабораторія основ телевізії та звукотехніки.

На факультеті працює свій обчислювальний центр, оснащений сучасною технікою.

ФАКУЛЬТЕТ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА КОМП'ЮТЕРНОЇ ІНЖЕНЕРІЇ

Готує бакалаврів, інженерів та магістрів у галузі комп'ютерної техніки з спеціальностей — комп'ютерні інформаційні технології; компютерна інженерія.

Курс бакалаврату дає фундаментальну підготовку з фізики, математики, технології програмування, організації і функціонування цифрових комп'ютерів, архітектури ЕОМ і систем, системного програмного забезпечення, основ теорії електричних кіл і сигналів, а також вивчають ряд дисциплін, передбачених навчальним планом спеціалізацій.

Студенти, котрі отримали ступінь бакалавра, за бажанням переводяться на курс інженерії, де строк навчання ще один рік. В курсах бакалаврату та інженерії вивчаються також основи маркетингу, менеджменту, підприємництва.

Частині кращих випускників буде надана можливість продовжити навчання в магістратурі.

Навчальні плани створені таким чином, що теоретичне навчання перемежовується з роботою на виробництві. Цей підхід дозволяє практично працювати на підприємствах уже з другого курсу, що дає обопільну користь і студенту і виробничому колективові: один з них набуває практичних навиків, а другий, тим часом, добре вивчає практиканта, складає ціну його діловим якостям і може активно сприяти зростанню його професійної майстерності.

На факультеті — сильний професорсько викладацький колектив. Більше 30 чоловік мають вчені ступені доктора або кандидата наук, 5 професорів.

На факультеті діє обчислювальний центр, обладнаний сучасною комп'ютерною технікою. Випускник одержує такі знання, що його з задоволенням приймають на

ПРИМІТКИ

1. Співбесіди на факультетах з випускниками фізматшкіл проводяться 28, 29, 30 червня з 10-ї до 14-ї години, зарахування — 1 липня.

2. Для абітурієнтів будуть організовані платні підготовчі курси:

— шеститижневі (вечірні) з 1 червня по 15 липня;

— двотижневі (денні) з 2 липня до 15 липня.

Довідку про роботу підготовчих курсів можна отримати по телефону 4-04-06.

3. Групи спеціальностей (до п. 18 Правил прийому):

а) Радіоелектронне апаратобудування, радіотехніка та зв'язок,, електроніка.

б) Комп'ютерна інженерія, комп'ютерні інформаційні технології, електротехніка, теплоенергетика, автоматика.

в) Машинобудування, транспортне машинобудування, технологічне обладнання, менеджмент (в машинобудуванні).

г) Будівництво, менеджмент (в будівництві).

роботу в усі сфери народного господарства.

ФАКУЛЬТЕТ АВТОМАТИКИ

Готує фахівців з перспективної спеціальності «Автоматика та управління в технічних системах». Центральне місце в підготовці випускників відведено широкому вивченню та використанню мікропроцесорів, сучасних комп'ютерів, засвоєнню переспективних мов програмування різних рівнів. Є власний обчислювальний центр з новітньою комп'ютерною технікою, сучасні навчальні та науково - дослідні лабораторії.

Підготовку спеціалістів здійснюють кафедра автоматики й інформаційно-вимірювальної техніки під керівництвом професора Р. Н. Квєтного та кафедра автоматизованих систем управління, яку очолює професор О. П. Ротштейн. На факультеті — 6 професорів, 42 доценти, з допомогою яких створені наукові школи різних напрямків, що дає змогу поєднувати навчання студентів з науково - дослідною роботою.

Випускників факультету, як правило, запрошують на роботу в науково - дослідні інститути, проектно-конструкторські, виробничі організації всіх галузей промисловості, у вищі навчальні заклади, спільні і малі підприємства, кооперативні та інженерні центри Вінниці і інших міст України.

ФАКУЛЬТЕТ БУДІВНИЦТВА

З початку заснування у 1975 році на факультеті підготовлено понад 2000 інженерів - будівельників, які працюють в науково - дослідних та проектних інститутах, на будівництві та експлуатації цивільних та промислових споруд. Підготовкою фахівців займаються 5 професорів та 30 доцентів, що працюють на кафедрах: архітектури та інженерного забезпечення будівництва; технології, організації, управління та економіки будівництва; будівельних конструкцій, підвалин та фундаментів; теоретичної та будівельної механіки. Серед викладачів — значний прошарок випускників факультету. Лабораторії кафедр обладнані сучасними приладами та обчислювальною технікою, устаткуванням для дослідження будівельних матеріалів та конструкцій. Ведеться значна робота з участю студентів по впровадженню наукових досліджень в будівельне виробництво.

Навчальний процес, як і в усьому вузі, організований за програмою технічного університету, що передбачає триступеневу систему підготовки з спеціальностей 29. 03 «Промислове та цивільне будівництво» і 29.07 «Теплогазопостачання, вентиляція і охорона повітряного басейну». Бакалавр будівництва одержує вищу фундаментальну підготовку на базі природничих, загальнотехнічних, загальногалузевих та гуманітарних дисциплін, достатню для займання посади низового інженерно - технічного персоналу, а саме — майстра в будівельно-монтажних організаціях та молодшого інженера в науково - дослідних та проектних установах.

Іеженер - будівельник набуває вищу освіту в галузі будівництва і зможе працювати виконробом в будівельно - монтажних організаціях, інженером - технологом з підготовки виробництва, інженером - конструктором в проектних організаціях, інженером та науковим співробітником в науково - дослідних організаціях.

Магістр будівництва зможе працювати провідним фахівцем в науково - дослідних та проектних установах, а також викладачем вищих навчальних закладів.

На факультеті ведеться підготовка аспірантів за спеціальностями: технологія та організація виробництва; проектування будівельних конструкцій; будівельні матеріали та вироби; будівельні та дорожні машини.

ФАКУЛЬТЕТ ТЕХНОЛОГІЇ МАШИНОБУДУВАННЯ

Найстаріший в вузі. Перший випуск інженерів-механіків цього факультету і був першим випуском нашого інституту (тоді ще філіалу КПІ).

За період його роботи по спеціальностях «Технологія машинобудування» та «Металорізальні верстати та інструменти» підготовлено 2183 фахівці з вищою освітою. Тільки по Вінницькій області директорами великих підприємств та їх заступниками працює 20 випускників, головними інженерами, конструкторами, технологами та іншими головними спеціалістами — 25 чоловік. 32 вихованці факультету захистили дисертації на звання доктора чи кандидата технічних наук.

Два роки тому факультет перейшов на підготовку спеціалістів за триступеневою формою навчання по університетських навчальних планах.

Всі бакалаври машинобудування матимуть змогу одержати диплом інженера-механіка після закінчення другого ступеня навчання на протязі 1 року за такими фахами: «Технологія машинобудування», «Технологія автоматизованого машинобудування», «Проектування засобів технологічного оснащення автоматизованого виробництва», «Металорізальні верстати та інструменти».

Всю роботу колективу викладачів та співробітників факультету спрямовано на підвищення якості підготовки спеціалістів, зміцнення зв'язків з виробництвом.

В складі факультету 3 кафедри: технологія і автоматизація машинобудування; металорізальні верстати та обладнання автоматизованого виробництва; філософії. Серед 50 викладачів кафедр 5 професорів та 29 кандидатів наук.

Практично всі технічні дисципліни викладаються з широким використанням інтенсивних методів, технічних засобів навчання та комп'ютерів — як персональних, так і колективного користування. Всі студенти факультету оволодівають програмуванням, машинною графікою та САПР.

На кафедрах ведеться також велика наукова робота, до якої широко залучаються і студенти.

Добрі умови створені в гуртожитку факультету, де є можливість не тільки жити та навчатися, але й відпочити в дискоклубі «Зодіак», зайнятись спортом. Факультетські спортсмени постійно беруть участь в усіх змаганнях не тільки інститутського, але й українського рівня.

Навіть за умов економічної кризи факультет має стабільні замовлення на випускників. До 2000 року під весь запланований випуск є реальні замовлення великих підприємств Вінниччини. Всі молоді фахівці випуску цього року вже працевлаштовані, при цьому не всі вакансії вдалось заповнити.

Ми охоче йдемо на індивідуальну підготовку інженерів-механіків за спеціалізаціями для потреб переробної та харчової промисловості. Традиційно підприємства цієї галузі замовляють в нас щорічно 15—20 випускників.

ФАКУЛЬТЕТ ТРАНСПОРТНОГО МАШИНОБУДУВАННЯ ТА ТРИБОТЕХНІКИ

Здійснює підготовку інженерів за спеціальностями 12.06 — «Обладнання і технологія підвищення зносостійкості і відновлення деталей машин та апаратів» і 15.02 — «Автомобіле- і тракторобудування».

Підготовку інженерів спеціальності 12.06 веде кафедра опору матеріалів та технології підвищення зносостійкості. Студенти одержують фундаментальну підготовку з загальноінженерних дисциплін і на її базі— спеціальну з сучасних технологій відновлення і підвищення зносостійкості деталей, необхідного технологічного обладнання, в тому числі на основі плазмових, лазерних, іонно - вакуумних та інших процесів. Випускники цієї спеціальності стають інженерами - механіками і працюють в цехах та відділах машино - будівних підприємств, на ремонтно-відновлювальних базах, в проектно - конструкторських та науково - дослідних організаціях. В сучасних умовах, виробництво запасних частин з-за дефіцитності металу і значного його подорожчання стало дуже проблематичним, ці фахівці будуть потрібні в будь-якій галузі народного господарства.

Випускники спеціальності 15.02 на базі загально-інженерної підготовки здобувають спеціальну з технології загального машинобудування, основ конструювання автомобілів і окремих їхніх вузлів, діагностики обладнання і засобів автоматизованого проектування. Вони також набувають кваліфікації інженера - механіка і можуть працювати в цехах і відділах автомобілебудівних і автомобілеремонтних заводів, в проектно - конструкторських і науково - дослідних організаціях з автотранспорту, в великих автогосподарствах.

На всіх кафедрах провадиться серйозна науково-дослідна робота, до якої залучаються і студенти, що виявляють схильність до наукової роботи.

Чекаємо поповнення факультету з початком нового навчального року і дуже сподіваємось, що до нас прийдуть майбутні доктори і кандидати наук, як з загального, так і спеціального машинобудування.

ФАКУЛЬТЕТ ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ ТА ЕКОНОМІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ

Наймолодший факультет інституту, який готує менеджерів та інженерів економістів із спеціальностей «Економіка та управління в машинобудуванні» і «Економіка та управління в будівництві». Цього року проводиться також набір на нову спеціальність «Менеджмент з поглибленим вивченням англійської мови».

На факультеті шість кафедр, де працюють понад 130 викладачів, серед них шість професорів. Функціонує три класи ЕОМ, а також обчислювальний центр. Як структурний підрозділ до факультету входить підготовче відділення.

Факультет готує спеціалістів за триступеневою системою навчання: бакалавр— інженер — магістр. Після п'яти років навчання, отримавши традиційну інженерну освіту, найкращі студенти, провчившись ще два роки, можуть здобути вчений ступінь магістра менеджменту.

Випускники з названої спеціальності можуть працювати на керівних посадах (директор, заступники, нач. цеху) малих будівельних підприємств, в науково - дослідних і проектних організаціях. виконувати посередницькі, представницькі роботи та надавати консультаційні послуги в галузі економіки, підприємництва, біржових та фінансових справах.

Велика увага приділяється побуту студентів. Всі іногородні студенти забезпечуються місцями в гуртожитку. Важливе місце в житті студентів належить спорту. До складу факультету входить кафедра фізичного виховання, яка має одну із кращих спортивних баз серед вузів України.

ФАКУЛЬТЕТ РАДІОЕЛЕКТРОННОГО АПАРАТОБУДУВАННЯ

Факультет готує бакалаврів радіоелектронного апаратобудування та інженерів-електронників конструкторів-технологів електронно - обчислювальних засобів, радіоінженерів конструкторів-технологів радіоелектронних засобів, радіоінженерів конструкторів - технологів медично - електронних засобів (спеціалізація).

Конструктори - технологи, підготовлені в ВПІ, успішно працюють в науково - виробничих і проектно - конструкторських організаціях, спільних і малих підприємствах, кооперативах та інженерних центрах, як правило, у Вінниці або великих містах України.

Робота конструктора радіолектронного апаратобудування престижна, цікава, але відповідальна. Вона вимагає наявності та розвитку не тільки професійної майстерності, а також якостей творчої особистості:: розвинутої просторової уяви, дизайнерського смаку, здібності до винахідницької діяльності, вміння працювати в колективі, приймати ефективні професіональні рішення з врахуванням їх соціальних, економічних, екологічних та інших наслідків, вимог етики і права.

Підготовка бакалаврів та інженерів на ФРА ведеться по чотирьох основних напрямках:

1. Загальнонаукова і гуманітарна (філософська, соціологічна, історична, психологічна, лінгвістична, екологічна, економічна, правова і юридична).
2. Системотехнічна і схемотехнічна.
3. Конструкторсько - технологічна.
4. По застосуванню ЕОМ і САПР.

На першому курсі бакалаври радіоелектронного апаратобудування одержують робочу професію (оператор ЕОМ, слюсар - складач або монтажник радіоапаратури) та можливість працювати у вільний час в факультетському виробничому центрі.

Факультет має власний обчислювальний центр з новітньою технікою, учбові та науково - дослідні лабораторії, де працюють кваліфіковані спеціалісти і студенти.

За участю студентів виконані оригінальні розробки пристроїв відображення інформації, медичних, оптоелектронних, рідинно-кристалічних і лазерних пристроїв, розроблені програми і алгоритми для персональних ЕОМ.

Завітайте на ФРА, поспілкуйтесь із студентами та викладачами, а потім — ні пуху, ні пера!

Життя інституту

Цифри і факти

Академією культури, гуманізації освіти став культурно - художній центр (КХЦ).. В його залах виставляють свої картини кращі художники вузу і міста, відбуваються творчі зустрічі, диспути, вечори.

* * *

Талановитих юнаків і дівчат радо зустрічає клуб. В десятках колективів художньої самодіяльності беруть участь понад 300 студентів, викладачів, співробітників. Особливою популярністю користуються ансамблі народного танцю, бального танцю, фольклорний.

* * *

На варті здоров'я колективу стоїть санаторій-профілакторій «Супутник». За 10 років існування в ньому поправили здоров'я близько 10 тисяч студентів, 1800 викладачів і співробітників, 300 дітей. Невідкладну допомогу надає здоровпункт, діє аптечний кіоск. Заплановано будівництво великої студентської поліклініки.

* * *

Інститутська науково-технічна бібліотека — це справжній палац книги. Щодня в його читальних залах, відділах, на абонементах працюють тисячі відвідувачів. Книжковий фонд складає понад 740 тисяч томів науково-технічної, художньої, довідкової літератури.

* * *

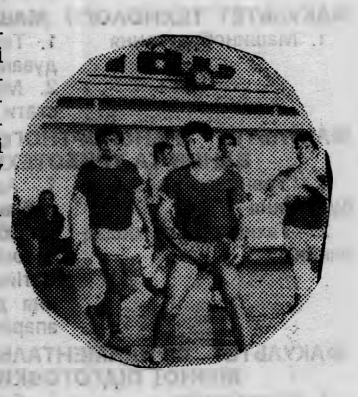

Хоч наш вуз — технічний, фізичній культурі і спорту надається особлива увага. Діє 16 спортивних секцій, спортивно-оздоровчий табір на річці Буг, 3 спортклуби, в тому числі любителів бігу, альпіністів, футболу. Розвивати свої здібності, помірятися силами юнаки і дівчата мають можливість на одному з кращих в області стадіоні «Олімп», в двох залах, двох стрілецьких тирах, на 16 відкритих спортмайданчиках.

* * *

Значного розвитку набула сфера громадського харчування. До послуг студентів, викладачів і співробітників — дві їдальні, 10 буфетів, які працюють в усіх навчальних корпусах, шести гуртожитках.

За инженерные кадры» — газета колективу Вінницького політехнічного інституту обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон:22—68.

Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 13 (513) | П'ЯТНИЦЯ, 28 травня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

На ученій Раді

Учена рада, яка засідала 29 квітня, розглянула цілий ряд питань, зокрема, про роботу факультету будівництва з поліпшення якості підготовки фахівців, про заходи по ліквідації недоліків за результатами самоатестації кафедр, про хід впровадження модульно - рейтингової системи організації навчального процесу, про роботу лабораторії соціологічних досліджень та деякі інші.

Найцікавіші зміни і перестановки вводяться за результатами самоатестації кафедр. Деякі з них об'єднуються, деякі міняють назви, на деякі призначено нових завідувачів. Так, кафедру автоматики та інформаційно - вимірювальної техніки очолив професор Роман Наумович Кветний, кафедру обчислювальної техніки — професор Микола Прокопович Байда, кафедру конструювання і технології виробництва радіоапаратури — доктор технічних наук Сергій Макарович Злепко, кафедру основ економічної теорії — професор Роман Юрійович Кігель, кафедру теплоенергетики, електричних машин та приводу — професор Станіслав Йосипович Ткаченко, кафедру технології та автоматизації машинобудування—професор Андрій Олександрович Жуков.

Вперше учена рада грунтовно проаналізувала роботу соціологічної лабораторії інституту, зосередивши основну увагу на упущеннях і недоліках. Визнано за доцільне розширити штат лабораторії, ввівши до її складу керівника з відповідною професійною освітою.

ВІТАЄМО

Дмитра Ізотовича Крикливого; доцента кафедри хімії з успішним захистом докторської дисертації!

Тож, доречно буде ближче познайомитись з біографією нового доктора наук нашого інституту.

Дмитро Ізотович Крикливий народився 26 вересня 1939 року в селі Тростянці Тростянецького району Вінницької області. В 1957 році закінчив Тростянецьку середню школу, згодом Ладижинський технікум механізації сільського господарства. У ті юні роки пізнав світло і тіні хліборобської праці, адже під час навчання в технікумі трудився на Цілинних землях, а після закінчення технікуму кілька років виконував обов'язки механіка колгоспу імені Т. Г. Шевченка.

Однак, не покидав думки про здобуття вищої освіти, і в 1961 році поступив на хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1966 році. Неабиякі успіхи в оволодінні знаннями дозволили йому залишитись асистентом на кафедрі загальної та неорганічної хімії цього вузу, а вже через два роки поступив в аспірантуру, яку достроково закінчив з захистом в 1971 році кандидатської дисертації.

У Вінницькому політехнічному інституті на конкурсній основі торік обраний доцентом кафедри хімії.

Дмитро Ізотович — автор більш як 90 наукових праць. Його наукові дослідження спрямовані на одержання фосфору, фосфорних добрив, сірки, будівельних матеріалів, використання газових відновників тощо. Під його керівництвом захищено 4 кандидатських дисертації. А в квітні 1993 року Дмитро Ізотович сам захистив в Харківському політехнічному інституті докторську дисертацію на тему «Нові технічні рішення у виробництві фосфору при відновленні фосфорної сировини природним газом».

На знімку Д. І. КРИКЛИВИЙ.

В РОЛІ ХЛІБОРОБІВ

В умовах нинішнього економічного безладдя і безглуздя не виключена перспектива голодної осені. Інститут мусить рахуватися з цими реаліями і не чекати милостей від служб державного постачання. Думати про себе доводиться самим.

З цією метою досягнуто домовленості про сівбу і посадку деяких культур у колгоспі села Майдан під Вінницею. Ця домовленість уже реалізована. Посаджено 18 гектарів картоплі,, 4 гектари буряків, 4 — моркви, по півтора гектара капусти і кабачків, 20 гектарів засіяно гречкою.

Отже, якщо видасться нормальне літо без погодних аномалій чи стихій, то їдальня матиме продукти набагато дешевші від тих, які б ми купували на торгових базах.

Колгосп пішов на розширення площ для інститутських потреб не зразу, а лише після того, як побачив стиль роботи нашого відділу постачання на польових роботах. Припала до серця дисципліна, порядок і чіткість, а особливо те, як наші люди обходились з колгоспною технікою. Закінчивши роботи, привезли мийну машину, вимили всі сівалки, саджалки, грунтообробні знаряддя, акуратно змастили їх. Голова колгоспу навіть приводив своїх механізаторів:

— Вчіться, як треба дивитись за технікою.

Начальник відділу постачання В. М. Матвійчук теж задоволений:

— Грунт ми удобрили не тільки своїм потом і добрими надіями, а й перегноєм, якого в Майдані достатньо, землю виробили прекрасно. Орали поля і для колгоспу, посадили йому 8 гектарів картоплі, по гектару моркви і буряків. Зразу після цього випали дощі. Думаю, що все це — на урожай. В колгоспі ведуть мову про те, щоб ми були у них постійними шефами. Виділили два гектари землі під картоплю для співробітників ВПІ. Таким чином, зав'язуються ділові добросусідські стосунки взаємної довіри і поваги.

Готуємось доглядати просапні, ремонтуємо спеціальну техніку. Два наші трактористи Микола Данилюк на МТЗ-82 і Микола Чайка на Т-150 працюватимуть там усе літо, а інженера Юрія Петровича Гроха зобов'язано бути в Майдані інститутським агрономом, контролером і посередником.

ІНФОРМАЦІЙНА ПАНОРАМА

Зустріч з поетом - лікарем

Василь Григорович Берко працює через дорогу від нас — директор Вінницького філіалу Дніпропетровського НДІ відновлення і експертизи працездатності інвалідів. З його іменем звязано широке застосування лікувальної практики знаменитого костоправа, майстра ортопедії Г. А. Ілізарова, з яким працював 8 років і захистив кандидатську дисертацію. Зробити криву ногу рівною, коротшу — довшою та багато інших див — все це не з області фантастики, а з фактів його повсякденної роботи.

Втім, це одне крило Беркового таланту, а є й друге, ім'я якому — поезія. Захоплюється нею з юності. Особливо плідно пишеться йому після складних операцій — душа просить розради.

Щойно вийшла перша книжка Василя Григоровича «Роковини».

Наша бібліотека запросила талановитого сусіда в гості і влаштувала з цієї нагоди читацьку конференцію «Нова доба нового просить слова». Цікава вийшла зустріч. Доцент кафедри української та російської мов Е. С. Сосинович сказала тепле слово про поета-лікаря, він сам розповів про свою лікарську і поетичну творчість, студенти читали кращі його вірші.

Учасники конференції від щирого серця побажали Василю Григоровичу, щоб обидва крила його наперсічного обдарування набували все більшої сили і снаги.

Пропонує Їдальня

Щоб справити сьогодні весілля чи іменини — мільйона мало. Тільки за приміщення правлять тисяч 200 або й більше.

Не одне підприємливе око позирає нині й на інститутську їдальню — простору вистачає, можна було б качати гроші, як насосом.

Розглянув цю тему і ректорат. Правда, не з купецької, а милосердної точки зору. Вирішено з 1 квітня по 30 серпня, коли студентів у вузі стає мало, або й зовсім нема, дозволяти по суботах проводити в їдальні різні торжества. Вісім годин експлуатації залу обійдеться приблизно в 30 тисяч карбованців, що, як на нинішні часи, досить вигідно.

Можна скористатися також послугами кухні, але за обов'язковою участю її відповідального співробітника.

Правда, всі ці пільги стосуються тільки працівників Інституту.

Вісник ВПІ

Інститут одержав офіційне свідоцтво про державну реєстрацію наукового журналу з такою назвою. Виходитиме він раз на квартал обсягом у 10 аркушів (приблизно 220—230 сторінок стандартного друку: 28—30 рядків на сторінці, 58—60 знаків у рядку).

Мова видання — українська. Редактором буде академік Б. І. Мокін. Підбираються фахівець з ученим званням на посаду відповідального секретаря і склад редакції.

Коротко

На кафедрі української та російської мов відбувся традиційний тиждень «Мова в системі гуманітарних цінностей людства». В рамках цього тижня було влаштовано «Круглий стіл», присвячений творчості художника Серова, Олімпіаду російської мови за участю іноземних студентів з підготовчого факультету, культпохід у театр імені Садовського на оперу «Запорожець за Дунаєм», відвідини планетарію.

Тиждень завершився вечором «Весна, кохання, квіти» з піснями, віршами, дотепними інсценівками. Активну участь в організації заходу взяли викладачі О. Абрамчук, Л. Бачек, Е. Красавцева, Т. Іванець, Н. Пустовіт, В. Дудатьєва, С. Волочай, Е. Виданова.

* * *

Чергове засідання клубу «Голуба планета Земля» на цій же кафедрі було присвячене 48-й річниці Перемоги. Це була зустріч з живою історією — ветеранами війни та армії І. В. Кузьміним, М. Н. Іванцем, Н. М. Мудриком, Р. А. Асадовим.

ЩЕ РАЗ ПРО ДЕРЖАВНУ МОВУ

Є Закон про мови в Україні, є постанови щодо термінів введення його статтей в дію, є відповідне розпорядження представника Президента у Вінницькій області пана М. Дідика. Проте на підприємствах Вінниці, в більшості міських технікумів та профтехучилищ, ощадкасах, поштових відділеннях, залізничному вокзалі і навіть на станції Тюшки звучить тільки «загальнозрозуміла» мова. Те ж саме — в міліції, службах побуту, «Селбанго», «Іштар», в абсолютній більшості інших організацій.

Чому ж не порушувати Закону всім іншим, якщо ним нехтував до обрання і нехтує й донині мер міста, якого, до речі, на цю посаду рекомендував сам представник Президента.

У відповідності з Законом при виконанні службових обов'язків ми повинні користуватися державною мовою. Для цього ми всі атестовані до 1 січня 1993 року, як такі, що володіють нею у межах виконання своїх службових обов'язків. Це передбачає офіційне спілкування усіх працівників деканатів між собою і з студентами і є виконанням службових обов'язків. Тим часом, у нашому Інституті постійно чуєш: «Приемная слушает», «Пригласите к телефону кого-то из методистов», «Вас беспокоят из канцелярии», читаеш «Бюлетень новых поступлений в НТБ ВПИ», «Олимпиада по ТОЭ», «Олимпиада по физике» і багато такого іншого?

І все це від того, що ми не звикли поважати закони, розуміти, що їх виконання є обов'язковим. Ми не можемо усвідомити, що готуємо майбутніх фахівців, керівників нашої держави. Не хочемо зрозуміти, що для цього, як повітря, нам необхідне україномовне середовище, бо тільки за таких умов можна вдосконалити своє володіння мовою або опанувати її. Знаходиться люди, котрі не зрозуміли, що до СРСР повороту, нема, що суверенність України недоторканна, що вислови: «Что, теперь заговорили на своей мове?», «Считаю оскорбительным переходить на украинский» (на енергетичному факультеті) і т. п. є проявом зневаги до землі, на якій живеш, до людей, які тебе прийняли і вважають рівним з собою.

Усвідомлюю, що все це не так просто й легко, що мають бути винятки для фахівців такого рівня, як професори І. В. Кузьмін, В. А. Огородников, Ю. А. Карпов, В. Я. Суп'ян, Доцільніше, безумовно, щоб вони читали лекції рідною мовою, а знання української термінології їм дадуть викладачі на практичних та лабораторних заняттях. Важливо лише, щоб це було дійсно винятком з правила.

Цією статтею хочу привернути увагу до великого значення процесів українського національного відродження для нашої держави, розуміння невідворотності цього процесу, поваги до законів України, поваги до землі, на якій живеш, взаємної поваги і розуміння.

Ю. КРУШЕВСЬКИЙ,
доцент кафедри ТОР.

Формула дебилізації

Звичайно, у нас їх порівняно мало. «Позвоночників. А очевидних дебилів, мабуть, і зовсім немає (поки що). Але формулу дебилізації засобами протекції вивести можна і треба. Тим паче, коли йдеться про такий, з погляду багатьох «технарів», не важливий предмет, як історія культури, то охочих протегувати і скористатися протекцією, гадаю, буває більше, аніж на математиці, фізиці, матеріалознавстві...

Констатую три стадії процесу дебилізації стосовно процесу активної протекції:

1. Інфантильна дебильноподіонїсть. Ненав'язливе прохання по телефону «звернути увагу» — звичайно ж «без якихось таких поблажок і все ж...» Просять, як правило, треті люди.

Отрок, за якого просять, на цій стадії буває не позбавленим певних знань і навиків, гречний підкреслено, але печать І. Д. невловимо вимальовується в його рухах і погляді.

2. Дебильність прогресуюча. «Заступники» (родичі або сусіди, приятелі батьків протегованого із числа працівників інституту) намагаються зустрітися з викладачем-екзаменатором напередодні, розказують про слабке здоров'я отрока.

Отрок у стадії Д. П. буває не обов'язково чемним, може виявити навіть нахабнуватість, одначе в принципі не готовий до співбесіди, якогось думання з питань білета. Мовлення бідне, граматично ущербне, але здатен і до гострих випадів проти культури взагалі, української зокрема.

3. Дебильність незворотна. Батько (або інший близький родич отрока), певний свого авторитету і заслуг перед інститутським навчальним процесом, пхається на заліку попереду отрока, наче авіаносець попереду каравану танкерів. Грає роль прохача-вимагача, здатен принижуватись і не готовий реагувати на прохання вийти геть, напирає на «важкі життєві обставини», раптове загострення хвороби у самого отрока чи його матері (батька).

Отрок, позначений Д. Н., справляє враження маріонетки, яка проте у свою чергу здатна керувати супровідником.

Боронь Боже, я далекий від того, щоби насміхатися з конкретних випадків дійсних нервових розладів, стресів і т. ін. Я просто прагну формалізувати на конкретнім матеріалі давнє народне спостереження, ім'я якому — ведмежа послуга.

Отже, залежність між енергією протекціонізму та ступенем (інтенсивністю) дебилізації є прямо пропорціональна. Як на мою давноколишню математичну ерудицію випускника сільської не — математичної школи, це можна виразити:

$Д\text{-}E^1:E^2$.

Тут E^1 — енергія протекції, E^2 — енергія викладача-екзаменатора, оберненоспрямована до E^1.

Звичайно, наше екзаменаторське діло — всіляко нарощувати E^2, аж до публікації прізвищ носіїв E^1 включно (відкладаю до наступних післясесійних роздумів).

Розумію однак, що формула моя описує лише загальну закономірність. Тож і звертаюсь до колег з високою математичною освітою: деталізуйте, опишіть різні змінні та можливі інші складові означеного процесу. На лаври першовідкривача не претендую. Достатньо буде, якщо пристанете на «спостереження Стрельбицького».

М. СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ,
кандидат філологічних наук ст. викл. КТІК.

МАРКСИЗМ І НАРОДНА ДЕМОНОЛОГІЯ

Нещодавно у мого сина, студента другого курсу ФТМБ стався конфлікт з викладачем Н., в ході якого Н. поставив моєму сину двійку з предмету «Історія російської культури», а син розклеїв по всьому інституту листівки, котрі ставлять під сумнів дії Н., хоча не зрозуміло, до чого закликають.

Я повинен відразу покаятись, що не приділяв належної уваги вихованню сина, вважаючи (напевне — помилково), що коли син вчиться на всі п'ятірки, (а так воно таки було до зустрічі з Н.), то мені втручатися не слід.

Не збираюся захищати сина: те, що він безсоромно пропускав заняття Н., не заслуговує похвали.

Але тим більш, не бачу підстав підтримувати Н. — якщо хоча б половина викладених у листівці фактів відповідають дійсності, то Н., без сумніву, не готовий працювати викладачем, оскільки викладач не має права принижувати гідності студента, зобов'язаний вислухати і аргументувати свої оцінки, викласти зміст курсу і питання для підготовки до заліку або екзамену і таке інше.

Але не перше і не друге спонукало мене взятися за перо.

Що мені справді вразило, то це зміст курсу. Він відображений у невеликій вибірці з трьох питань:

Російська народна демонологія,

Російські народні єресі XVII—XVIII віків,

Марксизм — як релігія.

Безперечно, ми повинні вчити студентів не тільки технічних та інших предметів, що прямо стосуються їхніх спеціальностей. І безперечно, ми постійно зустрічаємось з недоліками загальної культури наших студентів, починаючи з невміння правильно розмовляти будь-якою мовою і закінчуючи слиною, яку курець демонстративно спльовує собі під ноги, попередньо зайнявши геометричний центр туалету (нині такий метод спльовування став дуже модним).

До речі, в тому, що у нас тепер дозволили палити де попало, я не бачу внеску ні в розвал тоталітаризму, ні в розвиток демократії, ні в рух уперед до «прогресивного Заходу» (у них якраз місця для паління строго регламентовані).

Одне слово, поле діяльності для етичної, естетичної, лінгвістичної — коротко кажучи, гуманітарної освіти, практично необмежене. І залишається тільки побажати нашим колегам з кафедр суспільних наук успіхів на цій ниві.

Але погодьтесь, чи не здається вам, що за таким станом культури наших студентів, який можна порівняти хіба-що з чорною дірою в астрономії, питання «російські народні єресі XVII—XVIII віків» і «російська народна демонологія» здаються далеко не найактуальнішими, я б сказав — дещо спеціальними: десь з спецкурсів для історичних, богословських та інших факультетів.

Безсумнівно, не можна по вибірці з трьох питань судити про весь предмет. У цьому зв'язку хотілось би висловити побажання, щоб кафедри суспільних наук опублікували в нашій газеті програми своїх курсів. Те, чого навчають суспільствознавці, стосується всіх нас і прямо, і опосередковано.

По-перше, зміст цих курсів мають складати — за умови правильної постановки питань — загальнолюдські цінності, і це для всіх цікаво.

А по-друге, ми вчимо все ж таки інженерів і часу для фундаментальної загальнотехнічної підготовки, навчання спеціальності катастрофічно не вистачає.

Але ось зі згаданої вище листівки я дізнався, що викладач, як і раніше, оцінює, насамперед, не знання, а відвідування занять.

Ще донедавна це справді було нормою — одна з багатьох «норм» того спотвореного суспільства, в якому ми жили, (коли нам на очі одягали ідеологічні шори, щоб ми не бачили, що роблять наші погоничі). Але ж тепер, дорогі колеги, давайте визначатися, як бути далі так само робити вигляд, що вчимо, або вчити? (Запитання не тільки до гуманітаріїв).

Мені, правда, відомий і інший, «більш сучасний» спосіб викладання суспільних наук у нашому вузі, який полягає в тому, що викладач взагалі на заняття не приходить і нічого від студентів не вимагає, а наприкінці виводить екзаменаційну оцінку як середню по інших спеціальностях. (Студенти охоче на це погоджуються).

Коли б у нас не було інших альтернатив, то я з двох зол обрав би друге, як менш шкідливе (все ж менше святенництва, і хоч якесь розвантаження студентів).

Але невже нема кращих вирішень?

Та повернемось до запитань. Перше з них — «російська народна демонологія» викликало у мене чисто наукове зацікавлення. Про що йде мова — наче б то зрозуміло: демони, лісовики, домовики і інші чорти. Але ж «логія» означає «наука». Чи може наука бути народною? (якщо виключити з розгляду ідеологічні фокуси на зразок «народного академіка Лисенка»).

Чи можна палеонтологію назвати мезозойською палеонтологією?

Я, звісно, дилетант в історії російської культури, але з культурою російської мови, гадаю, тут не все чисто.

Це так, між іншим, а ось що справді обурює і викликає подив, то це питання «Марксизм — як релігія».

По-перше, в поєднанні з демонологією і єрессю XVII віку в голову мимоволі приходить слово «Єралаш», або той набір слів, котрий і винесений в заголовок (сподіваюсь, що ніхто його не сприйме як тему для наукових досліджень).

А по-друге, і це головне, — хоч релігія, хоч наука — як не обзивай, марксизм протягом десятиріч був тією «годівницею», біля якої харчувалися 110% наших суспільствознавців.

Це не докір вам, дорогі ТОВАРИШІ - суспільствознавці, (я й сам більшу частину життя був «віруючим» в означеному в запитаннях Н. розумінні, хоч ніколи в КПРС не перебував і ніяких прибутків від своєї в'ри не мав). Мені, можливо, дещо більше пощастило, ніж вам, тому, що в період ідеологічного розброду я виявився спеціалістом в менш залежній від всього цього галузі.

Давайте скажемо так: кожний з нас робив свою справу, як він її розумів і як міг, і більшість прагнула робити її чесно.

Говорячи про годівницю, я просто нагадую цей добре всім відомий факт, тому що з нього випливає простий і очевидний висновок: не можна плювати на хліб, на якому ви виросли. Навіть якщо він був з полином. Це гидко, аморально і недопустимо. Грішно, якщо хочете релігії. Так само, як відмовитись від батьків, дітей або свого імені.

Питання «марксизм — як релігія» тепер навіть на диспут можна виносити лише з обережністю, бо в такій постановці воно може поранити багатьох.

А на екзамені, де саме питання уже диктує відповідь, воно взагалі здається огидним (Мимоволі згадуєш «продажних дівок імперіалізму». Цікаво, що б ви поставили студенту, котрий став би доводити, що марксизм — це наука?).

Гадаю, що головна причина, внаслідок якої наше суспільство продовжує розвалюватися і скочуватись донизу — це дефіцит моральності. Страху вже нема, а моральності «в кількості», потрібній для існування високоорганізованого суспільства, не виявилось.

Адже не може існувати держави, у якій всі, від робітників і службовців до депутатів верховних рад і президентів, думають у першу чергу про те, як де і від чого урвати!

Так що давайте, шановні колеги, «технарі» і суспільствознавці, постараємося хоча б не вчити студентів моральності власним прикладом.

М. РВАЧОВ,
доктор фізико - математичних наук, професор.

Від теорії до експерименту

На рубежі XIX і XX століть лауреат Нобелівської премії Аері Муассан оголосив про те, що ним з чавуну виділені найдрібніші алмази. У ті далекі роки встановити це достовірно було важко. І ось незабаром вже буде сто років, як вчені світу не знають — чи одержав член французької академії наук А. Муссан синтетичний алмаз чи ні. Повторити досліди А. Муссана ніхто не зміг.

Після Другої світової війни в Інституті хімічної фізики, керованому крупнішим вченим нашого століття академіком М. М. Семеновим, В. І. Гольдинський (нині академік і керівник цього інституту) провів термодинамічні розрахунки, які показали, що для перетворення графіту в алмаз необхідний дуже високий тиск — приблизно 50 тисяч атмосфер. За цю роботу В. І. Гольдинський був удостоєний диплома на відкриття. Однак, честь одержання вперше синтетичного алмазу з графіту в лабораторних умовах випала шведським вченим.

Для розвитку в колишньому Радянському Союзі індустрії синтетичного алмазу за високим тиском було створено два крупних академічних інститути: в Красній Пахрі під Москвою — інститут фізики високих тисків і в Києві — інститут надтвердих матеріалів імені Бакуля. Однак ідея одержання алмазу за порівняно низьких тисків продовжує жити. В інституті фізичної хімії колишньої всесоюзної академії наук, в Харківському фізико — технічному інституті та інших НДІ вчились осаджувати на метал вуглець у вигляді алмазоподібних плівок з так званої «графітної плазми». В Рибінському авіаційно — технологічному інституті Г. М. Кінстач здійснює роботи в інших напрямках, але покищо не розкриває свою технологію. Інтенсивні роботи ведуться за рубежем.

В 1971 році я виконав термодинамічні розрахунки які дозволили уточнити правий бік діаграми стану заліза — вуглець. З них виходило, що в цій системі за атмосферним тиском і температурою нижче 580 градусів Цельсія цементит (карбід заліза Fe^3C) у принципі здатний самодовільно розпадатися на суміш заліза і алмазу), але при цьому розпад Fe^3C на суміш заліза і графіту, як, наприклад, в ковкому чавуні, залишається більш ймовірним і термодинамічно більш вигідним процесом). В 1972 році я доповів про ці розрахунки в США в Пенсильванському університеті (м. Філадельфія). І вони були опубліковані в 1973 році у другій частині моєї статті «Система залізо — вуглець: нові досягнення», виданої в трьох частинах у міжнародному журналі «Акта Металлургіка». В тому ж році вийшла стаття в «Известиях АН СРСР» (серія «Металлы»), після чого були опубліковані серія статей в цьому та інших російськомовних журналах, а також друге видання моєї книги «Геометрична термодинаміка сплавів заліза».

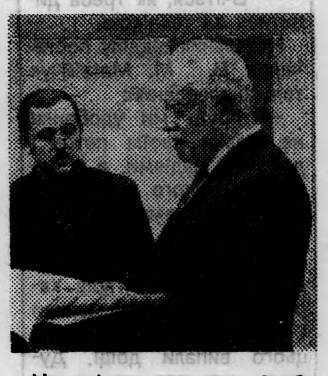

На знімку праворуч А. О. Жуков.

У 1985 році в Швеції була опублікована стаття П. Густафсона з термодинамічними розрахунками, які підтвердили мої результати. Залишилось тільки отримати їх експериментальне підтвердження, а ось саме це і не давалося. Ні в нас, ні за рубежем. У нашому інституті не вдалося створити навіть рудиментарної лабораторної бази.

Тим часом в ВПІ я організував лабораторію ОНІЛ «Зміцнення» в складі 6 співробітників, яка працювала під керівництвом і за фінансуванням інституту ВНДІТМАШ (м. Волгоград) Мінавтосільмашу СРСР. Генеральний директор інституту В. А. Ільїнський був моїм докторантом, а завідуюча сектором Л. В. Костильова — претендентом. Разом ми виконали ряд важливих робіт, у тому числі тих, що неодноразово публікувалися за рубежем. На 55-му Всесвітньому конгресі ливарників (1988) відбулася наша доповідь.

В. А. Ільїнський і Л. В. Костильова, які нині працюють у Волгоградському політехнічному інституті, взялися за здійснення під моїм керівництвом пошуку шляхів реалізації експериментальної перевірки моєї теорії. Декілька років нас переслідували одні невдачі. Потім розпад союзу, перетворення ВНДІТМАШу в щось схоже на «бізнесцентр» замість колись провідного НДІ європейського масштабу, фактичне припинення існування ОНІЛ ВПІ «Зміцнення» розвели нас по окремих квартирах. Але саме в цей складний час доктор технічних наук В. А. Ільїнський (нині професор, завідуючий кафедрою) і кандидат технічних наук Л. В. Костильова добилися успіху і одержали дрібні алмази в білому чавуні за рахунок застосування досить оригінальної методики експерименту, яка буде патентуватися.

Як і у випадку виявлення планети Плутон в розрахунках Леверьє, теорія випередила експеримент і виробничу практику. Для цього потрібно було 22 роки.

А що скаже практика, промисловість? Вирощувати таким методом крупні, у тому числі ювелірні алмази в близькій перспективі, мабуть, не вдасться. Можливий такий варіант: нині в промисловості використовуються чавунні притири, робоча поверхність яких «шаржована» алмазним порошком. Дрібні кристалики алмазу чисто механічно утримуються в щілинах, утворених у сірому чавуні пластинками графіту. У «алмазному» ж чавуні кристалики алмазу, що зародилися і виросли в металі, будуть утримуватися останнім більш міцніше — сили когезії діятимуть на атомному рівні по всій поверхні контакту.

Але це справа майбутнього. А поки-що зроблено важливий крок в науці про сплави заліза і про поліморфізм вуглецю.

А. ЖУКОВ,
доктор технічних наук, доктор хімічних наук, професор.

За инженерные кадры» — газета колективу Вінницького політехнічного інституту обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон:22—68. Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 14 (514) | П'ЯТНИЦЯ, 11 червня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

ІНТЕРВ'Ю ПЕРЕД КАНІКУЛАМИ З ГОЛОВОЮ ПРОФКОМУ В. І. КОВАЛЬЧУКОМ.

— І в кращі і в гірші часи липень - серпень завше асоціювалися з відпочинком. Що ж буде цього року? Враховуючи те, що вартість путівок зросла в тисячу і більше разів, а кошти на їх придбання на стільки, як зарплата?

— Планову кількість путівок на літо профком має. Слідкуйте за оголошеннями в корпусах. Правда, профком вирішив цього року попередньо не оплачувати туристичних путівок на відпочинок, спрямувавши кошти насамперед на лікувальні та дитячі путівки. Якщо ж діла в державі підуть не найгіршим чином, то згодом ми зуміємо компенсувати більшу частину затрат і на туристичні та відпочинкові путівки, придбані власним коштом (для цього достатньо буде пред'явити квитанцію про оплату і корінець путівки та заяву до профкому).

Кому потрібне лікування і хто хоче, щоб відпочили в таборах діти — подавайте заяви. Маємо надію, що забезпечимо всіх. До речі, тут теж путівку можна придбати за власні кошти і якщо за медичними показниками вона вам потрібна й за останні три роки ви не користувались пільговими путівками, то по пред'явленню квитанції і корінця ми зможемо частково відшкодувати ваші затрати.

— А як же буде з традиційними нашими формами відпочинку?

— Дитячий табір при клубі, що полюбився нашим співробітникам, а особливо їхнім дітям, вже функціонує з 1 червня. Виручив спонсор, керівник малого підприємства з Могилева - Подільського Михайло Якович Глуз (його син навчається в ВПІ), подарувавши вузові 200 тисяч карбованців з прибутків своєї фірми. Є також домовленість про фінансування табору обкомом профспілки за рахунок коштів соцстраху. Допомагатиме, як завше, і профспілка інституту.

Функціонує в червні і санаторій - профілакторій. Не безпека його закриття з-за відсутності коштів поки-що відсунута.

Про Степашки!

Назвати ціну путівки на липень сьогодні міг би хібащо Павло Глоба та ще господь. Керівництво вузу і профком зійшлися на тому, що більше 15 тисяч працівники доплачувати не повинні, але для цього треба знайти 25, а, може, й більше мільйонів карбованців. Може, численні малі підприємства, де наші люди відіграють не останню роль, візьмуть приклад з добродія М. Я. Глуза?

Особливо важливо оздоровити наших дітей у таборах відпочинку, в тому числі, спеціалізованих. Уже в червні їхня вартість досягла 50 і більше тисяч карбованців за путівку, але батьки можуть не хвилюватись — вони платитимуть10 процентів вартості. Постановою Кабінету Міністрів оплата цих путівок компенсується з коштів соціального страхування. За тією ж Постановою у фінансуванні повинні взяти участь і місцеві бюджети, підприємства та організації. Правда, наша вінницька влада досі не надіслала навіть розпорядження про порядок організації дитячого відпочинку. Сподіваємось проте, що усе влаштується. А поки що різницю між вартістю путівки і компенсацією соцстраху оплачує профком.

До речі, у вересні ми будемо подавати заявку на планові лікувальні путівки на 1994 рік. Кому це лікування потрібне, подавайте до профкому заяви і медичні довідки.

ГОСТІ

В нашому Інституті побувала одна з найпопулярніших зірок української радіожурналістики Сусанна Іванівна Каракоз (на знімку вгорі крайня ліворуч). В культурно - художньому центрі, в приватній школі «Аист», котра «дислокується» в корпусі енергетичного факультету, розмовляла з людьми, записувала розмови на магнітну стрічку, готуючи передачі на теми виховання — Сусанна Іванівна чудовий спеціаліст з проблем педагогіки.

Отже, слухайте програми Українського радіо - розповідь про наш Інститут не забариться.

* * *

Тамара Іванівна Коновалюк!

Ім'я це уже записане в історію Вінницького політехнічного інституту. Власне й записувати не треба. Досить провідати картинну галерею Федора Зотиковича Коновалюка, яку по смерті художника Тамара Іванівна безкоштовно передала Інститутові. Це неоціненне духовне багатство, безумовно, прислужиться у вихованні багатьох молодих людей. Однак треба мати воістину безкорисливу душу, щоб, живучи в умовах виняткової скромності (Тамара Іванівна одержує мізерну пенсію), рішуче відмовити послужливим менеджерам, котрі не раз спокушали вигідними доларовими пропозиціями. Схилімо ж голову перед святою жертовністю таких людей!

Інститут вдячний Тамарі Іванівні за коштовний дарунок. Перебуваючи на сесіях Верховної Ради часто провідує її київську квартиру Б. І. Мокін,, не забуває наше керівництво привітати її з днем народження, святами, а позаминулого тижня привозили Тамару Іванівну до Вінниці погостювати в меморіалі Федора Зотиковича, подивитися, як шануємо його пам'ять. Тут ми її й сфотографували.

Фото С. Лісового.

В Англію — на інженерну практику

Це в нашому інституті, мабуть, перший факт такого роду — студент IV курсу факультету автоматики Максим Грудін поїхав на літній триместр (тобто, на практичні студентські заняття) в університет Джона Мурса міста Ліверпуля (Великобританія).

Певна річ, одразу виникає запитання: «Як, за які заслуги і гроші?»

Батько студента А. А. Грудін, котрий працює в нашому Інституті старшим викладачем кафедри конструювання і виробництва радіоапаратури, розповідає, що Максим пройшов спеціальний конкурс українсько - американського фонду відродження, отримав, так званий, гранд, а з ним і відповідні спонсорські кошти. З 12 травня він уже в Ліверпулі, працює над курсовою роботою.

Чи кожен може потрапити на таку практику?

Мабуть, ні. Насамперед— треба блискуче вчитися. Максим, наприклад, закінчив фізичний клас Вінницької середньої школи № 17, здобув золоту медаль. В інституті — теж відмінник. Бере участь в серйозних наукових розробках, досконало володіє комп'ютером, навчається за індивідуальним планом під керівництвом професора Р. Н. Кветного.

Окрім того, треба добре знати англійську.. Максим Грудін і в школі не пас задніх на цьому терені, а потім ще ходив на спеціальні курси, багато писав і читав, використовував кожну нагоду для активної мовної практики.

Отже, наполеглива праця з молодих літ — це та «чарівна паличка», яка не підводить ніколи.

Ю. А. КАРПОВ — ЧЛЕН НЬЮ-ЙОРКСЬКОЇ АКАДЕМІЇ НАУК

Це повідомлення надійшло щойно зі Сполучених Штатів Америки. Професор ВПІ, доктор технічних наук Юхим Авдійович Карпов обраний членом Нью-Йоркської Академії Наук. Ця одна з найстаріших у світі наукових інституцій заснована у 1817 році. Її членами були такі видатні постаті, як Томас Джеферсон, Чарлз Дарвін.

Юхима Авдійовича повідомляють, що його реєстраційний номер в Академії — 339639. Приємний факт. З чим ми від усього серця й поздоровляємо шанованого в нашому вузі професора!

Хотілося б тільки одного— аби Юхим Авдійович виявився добрим на початок.

Знову про „Вісник ВПІ"

На вченій раді 28 травня зачитано ректорський наказ, за яким цей вісник стає фактом реального існування. Створено редколегію в складі 27-ми чоловік, котрі відповідатимуть за 10 напрямків наукових публікацій.

Створено технічну редакцію журналу, якою керуватиме відповідальний секретар доцент кафедри ЕСМЕС, кандидат технічних наук Станіслав Олексійович Безверхий. У складі редакції — технічний редактор комп'ютерної друкарні, інженер 1-ї категорії з обслуговування комп'ютерних засобів друкування і технік 1-ї категорії. Редактором журналу буде Б. І. Мокін, заступником з оргроботи — С. В. Юхимчук, заступником з питань технічного забезпечення С. Л. Яблучников.

На придбання комп'ютерної друкарні виділено 10 тисяч американських доларів.

Обсяг журналу, як уже повідомлялось, 10 друкованих аркушів. Виходитиме він раз на квартал українською мовою тиражем у 500 примірників. Ректорським наказом передбачено розміри наукових статей: оглядово - узагальнюючого плану — 16 сторінок стандартного друку; проблемного характеру — 11 сторінок; з вирішенням конкретного наукового завдання — 7 сторінок; коротке повідомлення про досягнутий результат— 3 сторінки.

Перший номер «Вісника ВПІ» планується випустити у четвертому кварталі року, що буде своєрідним подарунком до 20-тиліття інституту, який став Вінницьким політехнічним 1 січня 1973-го року.

Книга О. Ротштейна

Ця книга, як і багато інших в нинішні часи, трохи припізнилася — мала вийти ще минулої весни (бракувало то паперу, то грошей), а вийшла тільки наприкінці нинішньої. Називається вона «Проектування бездефектних людино -машинних технологій». Випущена Київським видавництвом «Техніка».

Автори — інститутський професор, доктор технічних наук О. П. Ротштейн і директор «Інфракона», кандидат технічних наук П. Д. Кузнецов. Отже, безперечна співдружність наукової і виробничої думки. Недарма саме видання назване «виробничо - практичним».

Застосування пропонованих у книзі моделей і алгоритмів ілюструється на прикладі підприємства з виробництва дисплеїв. Розглядаються детально методологічні принципи, математичні моделі і формалізовані методики аналізу і синтезу проектованих людино - машинних технологічних процесів, як алгоритмів трудової діяльності.

Книга розрахована на інженерно - технічних працівників, зайнятих проектуванням і експлуатацією організаційно - технологічних та інформаційних людино - машинних систем. Може бути корисною для аспірантів і студентів вузів.

Ще одна спецрада

Експертна рада Вищої Атестаційної Комісії України прийняла рішення про створення в нашому інституті ще однієї спецради з присвоєння наукових звань доктора технічних наук за спеціальністю «Радіовимірювання». Це, між іншим, визнання того факту, що Вінниця в державі є одним з головних центрів радіотехніки і радіоелектроніки. В інституті ж це буде четверта спецрада з присвоєння докторських звань.

З приводу гуманізації

Наказом ректора в інституті створена наукова рада з проблем гуманізації і гуманітаризації технічної освіти. Це, часто вживане, словосполучення, здається, уже зносилось, мов старе простирадло. Що нового скажеш?

Тим часом, з'ясувалось, що старе словосполучення треба наповнювати абсолютно новим змістомч Коли голова щойно народженої ради Т. Б. Буяльська і секретар Л. П. Громова скликали перше засідання, довелося починати з нуля. Це до певної міри пояснюється ще й тим, що не готували традиційної «риби», тобто, положень, довкола яких можна було б вести конкретну розмову.

Вирішили нікому нічого не нав'язувати — хай усе починається з чистого листа, хай кожен виступить з власним баченням проблеми або просто виговориться на задану тему.

Гостро критикований нами впродовж 70 років капіталістичний світ, давно визначився з кількостями гуманітарних наук в технічному вузі. Це, як правило, 40 або й більше відсотків, і така арифметика не робить інженера технічним слабаком. Вона плекає інтелектуала, ерудита з серцем і душею, який глибоко переконаний, що інженерна професія існує для того, щоб творити техніку, але техніка — не головне, головне — людина, якій ця техніка має служити.

Відмічалося, що цей, дуже істотний, постулат, ніколи не був популярним в російській, а потім — радянській імперії. Там в центр уваги виносилися імперативи державності, а не людські інтереси. Тільки на словах сповідувались милосердя, висока духовність, навіть терміни «філантропія» «благодійництво», «пацифізм» — ці найвищі виміри інтелігентності, в нашому словнику були лайливими. Визнаємо, що це не по-людськи.

А як же повинно бути по-людськи?

Зразу всього не осягнеш. Треба поступово братись за душу студента, а ще перед тим, може, й за викладача. Якщо викладач кричить, то прищеплює думку, що це норма поведінки; якщо звертається до кожного на «ти» — культивує безкультур я. Який вихователь — такий і вихованець. Хтось жартома запропонував навіть декретувати обов'язкову викладацьку уніформу.. Галстук, мовляв, теж відіграє певну роль — дисциплінує.

Ні в кого не викликає заперечення те, що людина мусить бути мірою всіх речей. Ось тільки — що має бути мірою людини? Іншими словами: хоч ми і позбулися комуністичної ідеології,, але ідеологія потрібна, щоб не сповідувати безликості, пробуджувати, робити діяльними якості добра й милосердя.

Гуманізацію, як ідею, не відхиляє ніхто, але поки-що нема шляхів, напрямків, заходів для її реалізації.

Цікаві думки висловив доцент С. О. Безверхий, який запропонував запровадити не кураторів студентських груп, а систему менторства, себто, духовного наставництва кращих із кращих. Прототипом особи ментора міг би слугувати наш великий Г. Сковорода.

С. О. Безверхому належить також ідея студентського руху під назвою «Довкілля». Ця програма, до певної міри — аналог студентського самоуправління тільки значно ширшого діапазону.

Отже, розмова носила загальний характер, але вона не була порожньою. Користь її уже в тому, що вона відбулася. І це наштовхує на думку, що, можливо, гуманізації й гуманітаризації потрібен власний дискусійний клуб, де б проходили апробацію свіжі думки та ідеї.

Наступне засідання ради, з уже предметнішим порядком денним, відбудеться 29 червня.

На Тарасову могилу

Як писала інститутська газета у березні, щорічні відзначення шевченківського свята набили оскому традиційною невинахідливістю, повторенням давно відомих істин, читанням нудних доповідей. Цього разу, щоб уникнути стандартів, пробували просто розповідати про те, що для кого в житті означав і означає Великий Ковзар.

Вийшло, кажуть, цікаво, а далі мало бути ще цікавіше.

Вирішили 4 рази на рік влаштовувати шевченківські читання під умовною назвою «Від Тараса Шевченка до Ліни Костенко», щоб широко знайомити студентів з усією палітрою української поезії. Одним з центральних заходів цього циклу мала стати поїздка до Канева в день перепоховання поета на Чернечій горі: якщо інші народи намагаються мати свою святу Мекку, то чому б не мати її і нам? Під такі наміри відділ постачання обіцяв навіть не пожаліти бензину і спорядити спеціального автобуса.

Слово з ділом не розійшлося. Правда, поїхали не в день перепоховання (тоді там був такий здвиг народу, що нічого й не побачили б), а минулої суботи, себто, 5-го червня. Поїздка вийшла пам'ятною. Якщо Степану Лісовому вдалися знімки, то до наступного номера ми підготуємо про це спеціальний фоторепортаж.

Пам'яті Сергія Громова

Він був випускником машинобудівного факультету і його взяли до армії вже по закінченні інституту. Восени 1979-го року.

Спершу служив у Тульчині. 23 лютого мати послала йому вітання з Днем Армії, а звідти надійшов лист, написаний чужою рукою: «Не лякайтесь. Вашого сина переведено в розпорядження Туркестанського військового округу».

Сім'я не дуже й налякалась. Служба є служба. В Туркестан, то й в Туркестан. Так, значить, треба.

Потім Сергій писав з Афганістану — споруджували там якісь об'єкти, аеродром. А тут ще приїхав у відпустку товариш з його батареї і геть заспокоїв. Служба, мовляв, не страшна. Бувають прикрощі, але з вини самих солдат — десь відлучиться необережно, натрапить на якусь банду і може загинути. Сергій просив передати приятелем мила, лез для гоління, фотоапарата. Готували йому гостинця з великою радістю, не підозрюючи, що адресат його вже не одержить.

Сергій загинув у першому ж бою 1-го червня 1980 року. Йому випала ще одна сумна першість — бути першою з Вінниці жертвою Афганістану.

Приїхали до матері двоє у військовій формі.

— В армії у вас є син?

— Є. Служить в Афганістані..

— Будьте мужньою! Ми принесли сумну звістку — він загинув смертю героя.

Це було 5-го червня. Ждали добу — не везуть. Кидалися до вікна на шум кожної машини. Жевріла благенька, як гнотик, надія: «А, може, й не приїдуть? Може — помилка? Може, його сплутали з кимось іншим?»

Але 7-го числа привезли цинкову труну. А це ж поблизу хімзаводу, в робітничому районі, де один одного знає, як у селі. Народу набилося — не протовпитись.

Громови й не знали, що з цього приводу було спеціальне засідання в обкомі партії — як зробити так, щоб не було небажаного для начальства розголосу, щоб не говорили про війну, не кляли уряду? Коли хоронити? Скільки тримати труну в батьківській хаті?

Спеціально привезли не зранку, а о першій годині дня. Щоб не встигло розійтись по Вінниці, щоб не спливлося усе місто? Хоронити наказано було о четвертій.

Труна мала віконечко, яке дуже хотілося роздушити, щоб хоч доторкнутись до Сергія востаннє. Але не дозволили. Втім, вони й так його впізнали, їхні надії на помилку виявились марними.

Тепер вони, часом, думають:«Краще б не впізнати, краще б зосталась у серці крихітка надії на те, що то не він, що він десь є, що він у полоні. І не дома, але живий».

Уже тринадцять років першого червня сходяться друзі (Сергія любили — він був прекрасною людиною), випють по чарці, погомонять, поплачуть. І все. У пам'яті нема сили піднімати з могил, але вона вміє воскрешати і матері від цього на краплину, на хвилину легше.

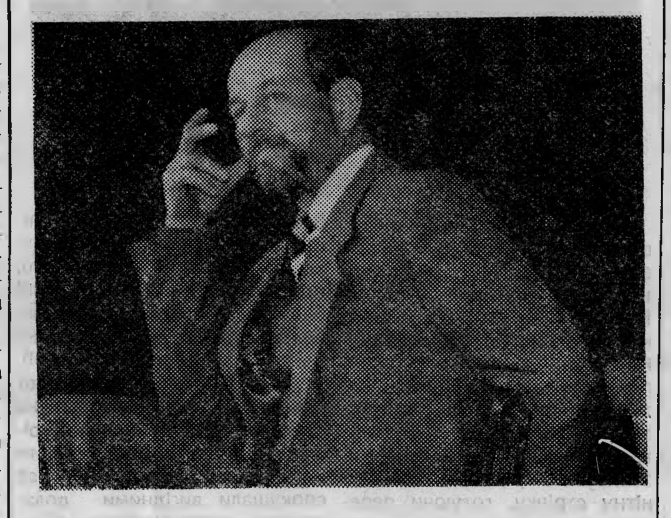

Якось Т. Б. Буяльська обмовилась, що у них на кафедрі історії й теорії культури, на КХЦ — талант на таланті. І це правда. Не будемо говорити про викладачів, науковців, скажемо декілька слів про Юрія Миколайовича Потеєва, котрий тримає на своїх плечах організаційну, господарську і технічну сторону культурно - художнього центру. Незмінно витриманий, чуйний і делікатний, цей відставний підполковник став у колективі своєрідним каталізатором м'якого «клімату» і задушевності, уважливості і доброти. Такого таланту людяності не навчать ні академії, ні інститути. З ним треба народитись. А це означає — народитися з великою душею, котра б приймала у себе всі радощі й болі, як власні, котра б не сортувала світ на «моє» і «своє», роботу — на «чисту» і «чорну», поведінку — «для дому» і «для колективу».

То ж і не дивно, що заступник директора КХЦ з однаковим сумлінням дбає і про картинну галерею і про класну дошку, що в нього нема окремого ставлення до прибиральниці і професора. Завидна педагогічність — виховувати собою і своєю поведінкою.

А ще в Юрія Миколайовича — безмежна любов до мистецтва. Може, це і робить його душу такою красивою?

Щойно йому виповнилось 50. Редакція кається — припізнилися ми з цими словами. Дорога ложка до обіду. І все-таки, хоча і з запізненням, але прийміть, любий Юрію Миколайовичу, найкращі наші побажання.

Нове дихання МАН

Мала Академія Наук, створена при нашому інституті більше десяти років тому, має на своєму рахунку багато добрих справ. Найголовніше — вона дала істотний приплив творчих сил Вінницькому політехові.

Правда, останніми роками діяльність Малої Академії дещо підупала. Це зв'язано, насамперед, з відсутністю чітких планів і належного керівництва. Вчена рада обрала новим президентом Академії професора Володимира Степановича Осадчука, котрий був одним з перших її організаторів.

ХУДОЖНІ МІНІАТЮРИ

КОСА

Жили були дід та баба. Жили і досі живуть. Діда звати Миколою, а бабу — Софією. У баби за плечима 83 роки і довга коса. Якщо косу розпустити, то вона пливе водопадом. Стара давно хотіла відрізати її — одна морока, але в діда є котраргумент: «Я з-за цієї коси тебе полюбив».

Суботній вечір. Світиться телевізор. Микола — на дивані, Софія — на стільці, а з голови течуть, розбігаються, сохнуть по всьому ліжку коси, помиті і розчесані дідом.

ХІРОМАНТІЯ ОБЛИЧ

Був у справі поруч з лікарнею Ющенка і вирішив туди зазирнути — цікаво, чим мене свого часу лякали люди від влади?

Придивився до пацієнтів цього закладу і здалося мені, що душі в молодих схожі на викривлене дзеркало, а в старших — на дзеркало з безліччю тріщин. Чомусь спало на думку, що, буваючи пригніченим дрібницями повсякдення, підсвідомо зазираю в одне з таких дзеркал. Вертаю до трамвайної зупинки. Над кронами столітніх дерев пливуть хмаринки. По парку гуляє прохолодний вітер. Внизу, за цвинтарем, виблискує старезний Буг: На глинистій стежці з калюжками небесної синяви мене перепиняє пес. Леститься.

Як добре мати змогу нагодувати собаку, погладити його, а якщо ти ще й людям потрібен, то вважай себе за щасливого.

ЗУСТРІЧ У ПОЛІ

Пізня осінь. На полях пустка. Ранкове повітря, як скло, прозоре й холодне. Замерзле болото на дорозі — барельєф з відбитків копит, ратиць, чобіт, коліс...

Ноги бадьоро міряють цю дорогу і вона поволі плине до обрію. Сонце ледь гріє, бур'яни струшують з себе іней, Скидаю сорочку — хай тіло насолоджується останнім теплом осені. Звідкілясь назустріч — «бобик».

Зупинився, відчинились дверцята. Вистромились голова і плечі з зіркатими паралелепіпедами з двох боків.

— Чому ідеш без сорочки? Соромно! Напевне, і діти є?

— І внуки теж, — розгубився я від несподіванки, але очі втрапили на його зелений галстук і язик став зухвалим. — Забув дома галстука, а без нього сорочки не ношу. У мене — принцип!

— Що з ним розмовляти— завезти, туди потрібно і все, — почувся голос з-під тента.

— Та ну його. У нас нема часу. Поїхали! — озвався і третій, невидимий для мене пасажир.

Капітан ще раз зміряв мене гострими очима і дверцята люто клацнули. Уазик покотив далі, перевалюючись на нерівностях, як тлуста баба. А я зостався стояти серед поля, забувши, куди і навіщо йду.

Степан ЛІСОВИЙ.

Вінницький політехнічний інститут
Інститут кібернетики АН України ім. В. М. Глушкова

проводять з 25 по 28 жовтня 1993 року в м. Вінниці другу науково-технічну конференцію країн СНД

«КОНТРОЛЬ І УПРАВЛІННЯ В ТЕХНІЧНИХ СИСТЕМАХ» (КУТС—93) З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ.

Конференція здійснюватиме роботу за такими напрямками:

— математичне моделювання і оптимізація систем контролю та управління;

— автоматизація проектування систем контролю та управління;

— влаштування вимірів та контролю параметрів технологічних процесів;

— системи контролю та управління в техніці і енергетиці.

За матеріалами конференції передбачається видати збірник праць.

ОГОЛОШЕННЯ

Шановні студенти!

В зв'язку з тим, що різко зменшилось надходження літератури з видавничих джерел, а також з тим, що багато книг губиться в процесі користування, просимо випускників і всіх бажаючих дарувати нам навчальну літературу, щоб таким способом трохи поповнювати бібліотечний фонд.

БІБЛІОТЕКА.

За инженерные кадры» — газета колективу Вінницького політехнічного інституту обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон: 22—68.

Тираж 1000

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 15 (515) | П'ЯТНИЦЯ, 25 червня 1993 року. | Телефон редакції: 22-68.

КНИГИ НАШИХ УЧЕНИХ

«Діагностування електричних розподільних мереж». Книгу під такою назвою видали В. М. Кутін і О. І. Кульматицький. Вийшла у видавництві «Техніка».

В книзі розглянуто питання експлуатації та ремонту розподільних мереж. Викладено методичні основи управління технічним станом розподільних мереж за допомогою діагностування. Описано методи, прилади, схеми контролю ізоляції та пошуку місць пошкодження у розподільних мережах постійного та змінного струму напругою до 35 кВ.

Розрахована на інженерно-технічних працівників, майстрів та кваліфікованих електромонтерів, зайнятих експлуатацією і ремонтом розподільних мереж і електрообладнання підприємств і організацій, може бути корисною студентам електроенергетичних спеціальностей.

* * *

Навчально - методичний кабінет Міністерства освіти України видав монографію нашого докторанта Петра Павловича Трохимчука «Поліметрична теорія міри і вимірювань та деякі її застосування». Це оригінальна наукова праця.

«Може здатися, — пише автор у передмові, — що книга присвячена спробі (за виразом Козьми Пруткова) «обійняти те, що не обнімається», але в науці назріли проблеми, які потребують нових концепцій, в даному випадку — поліметричної. Частину з них приведено в книзі, яку можна сприймати і як відповідь на запитання: що було б, якби світ пішов від Кеплера не за Ньютоном - Клеро, а за Мопертюї? Думаю, що якби паралельно з лінією Клере-Даламбер - Лаплас та інших розвивалась лінія Мопертюї, то наука тільки виграла б.

Отже, пропоную вам подорож у дещо іншу область формалізації знань, яку потрібно на сьогоднішній день розвивати. Можливо, що це наука майбутнього, хоча й має вона дуже старі корені.

Книгу можна рекомендувати і як наукову працю, і як навчальний посібник студентам, що навчаються за спеціальностями: «Математика», «Прикладна математика», «Математична кібернетика», «Теоретична та математична фізика», «Філософія науки», та «Мистецтвознавство». Он який діапазон.

Рецензуючи цю працю, академік АН України В. Л. Рвачов пише: «... книга справляє враження цілісного наукового дослідження, яке тільки-но починає розвиватись і в якому отриманий лише ряд основних фундаментальних результатів, та крім фундаменту зведений вже й каркас,, який потрібно наповнити фактами, методами, теоріями.

Практично це перша книга в області поліметричної методології та методів, яка характеризує сучасний рівень досліджень в цій області».

У ВИРІЙ

ТИХО стало в інститутських коридорах. Завершився навчальний рік, більшість студентів — на практиці і канікулах. Ну, а для великого загону настало радісно-сумне прощання з вузом. Попереду у них — довга життєва дорога з інженерним дипломом ВПІ.

Якою вона видасться?

Звичайно ж — нелегкою. Головне — щоб щасливою. Хай же вам щастить, дорогі наші випускники!

А принагідно — коротеньке слово проректора Тамари Болеславівни Буяльської.

— Випускаємо 1350 інженерів. 95 найкращих одержують дипломи з відзнакою. Вручення дипломів — завтра, 26 червня, на стадіоні. Підготовлена святкова програма з вітаннями, танцями, піснями, квітами. Як завжди. Хочеться тільки одного — щоб цього пам'ятного дня була тепла, сонячна погода, щоб не переносити торжества до залів (цей варіант, про всяк випадок, передбачено).

Після загальної програми випускники мають змогу на останнє зібратися за святковими столами студентської їдальні.

...Отже, пташенята вилітають у вирій. Щасливого польоту, ясного неба, творчих висот!

А на цих фото — уже історія. Ще тільки у вівторок Степан Лісовий знімав захист дипломів в групі 1-КІТ 88, ще у вівторок ті, кого ви бачите на знімку, були студентами. Сьогодні вони вже — інженери.

Виходимо на Кембрідж

Коли в нашому інституті перебувала делегація з Кембріджського графства, керівництво ВПІ вирішило звернутися з листом до керівництва уславленого в світі Кембріджського університету на предмет можливого тісного співробітництва. Ми могли б запозичити в них багато корисного.

І ось з Кембріджа надійшла відповідь.

«Дякую Вам за Вашого листа, в якому йдеться про зв'язки між Вашим інститутом і Університетом. Шкодую, що не маю можливості дати грунтовну відповідь, але хотів би повідомити Вам таке: якщо Ви дасте мені знати, в яких напрямках (галузях) бажаєте співробітничати, я був би радий сприяти встановленню контактів з нашими факультетами. Вам, можливо буде цікаво цікаво дізнатися про те, що Університет, як такий, складає угоди про співробітництво тільки через спеціалізовані (предметні) факультети і департаменти, які й приймають остаточні рішення щодо творчих контрактів.

З повагою віце-канцлер професор сер Девід Вільямс».

...Отже, будь ласка, виходьте на ректорат зі своїми думками й пропозиціями. Англійці, як бачите, не проти.

Степашки ждуть

До останнього часу відпочинок на нашій базі у Степашках висів під великим знаком питання: чи вистачить пороху утримувати базу в умовах нинішньої економічної кризи, коли ціни стрибають такими темпами, що нормальним державам це здається фантастикою?

Сумніви — позаду, хоча й з деякими втратами у попередніх розрахунках, Сподівалися, що зі співробітників більше 15 тисяч купонів за двотижневу путівку не братимуть, однак зійшлися на тому, що платити доведеться 20 тисяч (враховуючи нинішнє підвищення платні, це не так уже й обтяжливо). Студенти платитимуть по 10 тисяч.

Звичайно, всі ці розрахунки стосуються тільки інститутського люду. Не забороняється перебування в спортивному таборі й тих, хто не має статусу працівника ВПІ, але в цьому разі доведеться викладати повну вартість путівки, тобто, 74 тисячі карбованців.

Правда, нинішнього року ми не потягнемо утримання чотирьох змін. Буде тільки дві: з другої половини липня по першу половину серпня.

Фонд милосердя

Вінницький філіал Українського фонду милосердя і здоров'я звернувся до керівництва інституту з проханням відрахувати для його потреб розмір одноденного заробітку кожного працівника. У добрі застійні часи з таким листом зверталися, як правило, до парткомів. Акція миттєво перетворювалася на «ентузіазм колективу» і мав клопіт той, хто пробував виламуватися з дружніх рядів однодумства, мотивуючи відмову тим, що й сам потребує матеріальної допомоги або ще гірше — тим, що не хоче годувати армії чиновників, котрі присмокталися до фонду.

Сьогодні ці мотиви беруться до уваги. Аби знати, куди ті кошти підуть насправді, вирішено створити при інституті власний фонд милосердя і здоров'я на громадських засадах, щоб не утримувати штату, а всі зібрані кошти спрямовувати на допомогу малоімущим, інвалідам, студентам-сиротам. Справу цю доручено профкомові з добровільним поданням заяви кожного.

Для роботи за кордоном

1 липня першими в інституті здаватимуть вступні екзамени абітурієнти, які проходять зараз курс поглибленого вивчення англійської мови при факультеті перепідготовки кадрів енергетичної галузі.

Чому саме енергетичної?

Річ у тому, що це навчання буде платним — за попередніми умовами 400 тисяч карбованців на кожного студента. Не кожен, звичайно, може викласти такі гроші. Тим часом, виробниче об'єднання «Вінницяенерго» погодилось на це недешеве спонсорство.

В підготовчу групу випускників середніх шкіл підібрано 20 чоловік, які навчалися без трійок і мали нахил до англійської. Зараз у них гаряча пора. Ними займаються найкваліфікованіші викладачі кафедри іноземних мов. При вступі абітурієнти пройдуть також співбесіду з фізики, математики, української, і якщо витримають цей іспит, то стануть першими студентами нового набору зі спеціальності «Електричні станції» а через 5 років бакалаврами-перекладачами або ж після шести років — інженерами зі знанням іноземної; якщо ж не витримають, то матимуть ще час поступати на загальних підставах.

Декан ФПК В. М. Кутін повідомляє ще одну новину. Міністерство енергетики України розгорнуло широку зовнішньоекономічну діяльність, йому терміново потрібні фахівці, які б могли працювати за кордоном. В цьому зв'язку факультет набирає групу з 25 слухачів, які уже через рік стануть бакалаврами менеджменту. Само собою зрозуміло, що в цій престижній групі навчатимуться спеціалісти, які уже мають інженерну професію. Головне для них — добре освоїти іноземну мову й економіку, а загалом у їхній насиченій програмі буде 17 дисциплін.

Без романтики

Жаль романтики третіх семестрів, коли їздили наші студенти і в далеку Тюмень за запахом тайги, і в близьке Ведмеже Вушко на збирання полуниць, і в Крим — на помідори й кавуни, і по області — будувати дороги, корівники, дитячі садки. Незабутні були деньки і просто не віриться, що все це одійшло назавше.

Проте мовчить телефон 4-04-66, де ще сидять люди, котрі пишуть у своєму оголошенні, що вони є штабом студентських будівельних загонів, закликають дзвонити, обіцяючи добрий приробіток до студентської стипендії.

Нема охочих. Краще податися в Польщу за доларами, в Москву — за рублями. Вигода і романтика — несумісні. А жаль! Опадає листя з ліричного дерева молодих захоплень, сухий практицизм святкує перемогу за перемогою. Невже в майбутньому суспільстві широта душі не матиме ніякого значення?

Винятки, правда, трапляються. Налаштувалася їхати в Тюмень група з інженерно-будівельного факультету. Спасибі випускникові ВПІ 1984-го року Миколі Васильовичу Шевчуку. Їздив за адресами студентської романтики, зарекомендував себе добрим організаором, був запрошений туди на роботу і через 5 років очолив потужне будівельно-монтажне управління тресту «Холмогорнафта». Щоліта запрошує до себе хлопців з рідного факультету, який, до речі, по тому закінчив і його брат Юрій, і донька Ліля (завтра вона одержує у нас інженерний диплом).

Отже, на поклик Миколи Васильовича відгукнулися десятеро ентузіастів. Нема великої біди в тому, що їдуть не на Україну — добру практику можна пройти і на російських будовах. А головне все-таки — Романтика! Молодим без неї нудно!

ДЕ ДНІПРО І КРУЧІ

Укомплектувалась чудова команда для поїздки в місто Канів: цілу дорогу в автобусі лунали українські пісні й інтернаціональний сміх — ніхто не звертав уваги на ярмарки й універмаги, котрі не раз пропливали за вікнами. Але в Каневі все-таки змусили водія натиснути на гальма, побачивши продавця морозива. Воно й зрозуміло — молодість і спека.

По тому було найголовніше — усі ми піднялися на кручі святого Канівського заповідника з могилою і музеєм Тараса Григоровича Шевченка.

Мить! Зупинися! Ти прекрасна! — величний спокій, синьоока дніпровська далечінь і кобзарі під дубами, які стрічають нас піснями.

Що найбільше запало в душу після відвідин того місця?

Те, що поетичного генія життя випробовує на якість, устеляючи його дорогу тернами і бокаями. Те, що ми не гірше інших народів уміємо шанувати свого генія.

Текст і фото С. Лісового

«Я, звісно, дилетант в історії російської культури...»

Саме в цьому зізнався доктор фізико-математичних наук, професор М. Рвачов у своїй статті, опублікованій газетою «За інженерні кадри» 25 травня 1993 року. Безперечно, що це грайливе зізнання не було щирим, оскільки людина, яка визнає свою некомпетентність, не може так самовпевнено і з такою неприхованою насолодою повчати, судити, докоряти. На мою думку, ця публікація є класичним прикладом того, як дилетантство ,«захищене» вченим ступенем доктора наук і посадою професора, демонструє, з одного боку, вперту переконаність: все, що лежить за межами мого власного розуміння — просто дурниці; а з другого — відверту зневагу (інколи навіть дещо агресивну) по відношенню до тих знань, які лежать за межами власної професії. Але найбільше вражає та, нічим не виправдана, войовничість, з якою професор закликає до моральності.

Прикро тільки, що ці, такі зрозумілі наміри підвищити етичні вимоги до кожного, продиктовані бажанням захистити і виправдати відвертий прагматизм і цілу низку неетичних вчинків власної дитини. А на тлі загальних роздумів професора М. Рвачова про «дефіцит моральності» досить несподіваною виглядає пропозиція: «Так що давайте, шановні колеги, «технарі» і суспільствознавці, постараємося хоча б не вчити студентів моральності власним прикладом»...???

Викликає подив і те, що М. Рвачов претендує бути зразком совісті і моральності за рахунок звинувачення всіх суспільствознавців у відсутності совісті.

Вважаю за потрібне нагадати, що кафедри суспільних наук не мають ніякого відношення до курсу «Історія російської культури». Тому не завадить вибачитись перед «ТОВАРИШАМИ — суспільствознавцями», яких так безжально звинувачено ні за що ні про що. Слід було б розібратися хоча б у тому, що в нашому інституті вже четвертий рік крім суспільних наук, які викладаються кафедрами історії філософії, ОЕТ, ТСПВ (зараз кафедра КССПВП) читається інтегральний курс культурології, до складу якого входять сім дисциплін, серед яких є та, зміст якої викликав у професора Рвачова несподіване обурення (хоч я і зрозуміла, що ні зміст, ні навіть програма навчальної дисципліни «Російська культура XIV—XX століть» професору невідомі).

Оскільки обсяг газетної статті не дає можливості пояснити принципову відміну культурологічних наук від суспільних, прокоментую тільки те, що найбільше роздратувало М. Рвачова. Йдеться про питання в білеті «Марксизм — як релігія». Думаю, що це питання не викликало б подиву, якби шановний колега знав про те, що на початку XX століття (1907—1910 р. р.) в Росії виникла релігійно-філософська течія («богостроительство»), яка ставила собі за мету створення «нової релігії без бога». Відомими «богостроителями» були М. К. Михайловський, П. Л. Лавров, А. В. Луначарський, О. О. Богданов. Як свого часу «народники», керуючись думкою про безнадійну пасивчість «натовпу», дійшли висновку про необхідність маніпулювати поведінкою мас, і пізніше «богостроители» вважали за необхідне звертатися до мас від імені «вищої істоти», мова якої була б зрозуміла більшості неосвіченого народу і грунтувалась на потребі віри.

Досить химерна ідея поєднання марксизму з релігією мала під собою реально загострену проблему поєднання марксизму з масовим стихійним рухом. В роботі «Религия и социализм» марксист А. В. Луначарський пише «...истинная любовь к Марксу, восторженное удивление перед его гением не помешает его делу расти. Не может застыть в догму **последняя великая религия,** подаренная титаном-евреем пролетариату и человечеству».

Ця свідома акція міфотворення має аналоги і в сучасному житті. Тому зовсім не зайве знати і розуміти культову міфотворчість, ідолопоклоніння, містифікації, які виникають в контесті культури за певних умов.

Щодо терміну «демонологія», який також чомусь не сподобався, то він активно використовується в культурології XIX— XX ст. (зокрема, в книзі М. О. Орлова «История сношений человека с дьяволом» 1904 р.) і його вживання пов'язане з роботами видатних демонологів XVI—XVII ст. Вейера, Бодена, Гійона та інших. На жаль, забобони досить повільно покидають наш світ і мають значний вплив на характер взаємовідносин людини з довколишнім середовищем. А оскільки культ сатани знаходить активних прихильників і серед студентської молоді (в нашому інституті маємо доволі прикладів, коли горезвісні «печатки» і підписи Satana з'являються де завгодно). Саме тому в курсі культурологічних наук не є зайвим осмислення звихів, які притаманні людській свідомості.

Знайомство студентів з «Російськими народними єресями XVII—XVIII ст.» викликає в студентській аудиторії цікавість хоча б тому, що має відношення до таких явищ в культурі, як «опозиція», «протест», «інакодумство», привертає увагу до того, що є нешаблонним мисленням.

На завершення хотіла б звернути увагу на специфічне, але досить типове для побутового рівня розуміння культури, яке демонструє шановний професор, уявляючи масштаби культури тільки в межах «починаючи з невміння правильно розмовляти будь-якою мовою і закінчуючи слиною, яку курець демонстративно спльовує, собі під ноги». І саме в цих межах, а також в необхідності вирішення проблеми про місця для паління вбачає М. Рвачов практично необмежене «поле діяльності для етичної, естетичної ...коротко кажучи, гуманітарної освіти».

Погоджуючись з тим, що рівень гуманітарної культури студентства потребує значного підвищення, переконана — починати треба з нас самих, професорсько-викладацького складу. Тим паче, що студенти в значній більшості не протестують проти гуманітарної освіти і не ігнорують занять з культурології. В опозиції, на жаль, окремі, викладачі.

Т. БУЯЛЬСЬКА,
проректор з виховної роботи.

ФЕЙЛЕТОН

АНТОЛОГІЯ РАДЯНСЬКОЇ ПІСНІ

Все выше, выше и выше... — **Лібералізація цін.**

Союз нерушимый республик свободных сплотила навеки Великая Русь... — **СНД.**

Помним грохот металла и друзей боевых имена, кровью праведной, алой наша дружба навек скреплена... — **Грузино - абхазький конфлікт.**

Солнечному миру — Да! Да! Да!; ядерному взрыву — Нет! Нет! Нет! — **Чорнобиль.**

И снится нам не рокот космодрома, не эта ледяная синева, а снится нам трава у дома, зеленая, зеленая, трава. — **Фермерство.**

Стою на полустаночке в цветистом полушалочке, а мимо пролетают поезда... — **Нема грошей на квиток.**

Нет без тревог ни сна, ни дня, где-то жалейка плачет... — **Проблеми злочинності.**

Отчего у нас в поселке у девчат переполох... — **СНІД.**

Снятся людям иногда их родные города... — **Еміграція.**

Будут внуки потом, все опять повторится сначала... — **Якщо виживемо тепер.**

Что ты, Вася, приуныл, голову повесил? — **Повертався з ринку.**

Партия наши народы сплотила в братский, единый союз трудовой... — **Азербайджан — Вірменія, Інгушетія — Осетія.**

Не кочегары мы, не плотники, но сожалений горьких нет... — **Посередницький кооператив.**

На Волге широкой, на стрелке далекой гудками кого-то зовет пароход... — **Теж ціни.**

Не слышны в саду даже шорохи, все здесь замерло до утра... — **На «роботу» вийшли грабіжники.**

Сегодня мы не на параде, мы к коммунизму на пути. В коммунистической бригаде с нами Ленин впереди! — **Події Першого Травня в Москві.**

Бьется в тесной печурке огонь, на поленьях смола, как слеза... — **Криза з енергоносіями.**

Что ж ты, милая, смотришь искоса, низко голову наклоня? — **Депутати Мороз і Скорик.**

Мой адрес не дом и не улица, мой адрес — Советский Союз... — **БОМЖ (без певного місця проживання).**

Дунай, Дунай, ану узнай, где чей подарок? — **Міжнародні економічні санкції проти колишньої Югославії.**

АНТИФАШИСТСЬКИЙ ФОРУМ

Минулої суботи в приміщенні Вінницького політехнічного інституту відкрився антифашистський форум, організований Вінницьким обласним об'єднанням «Вічний пам'ятник» (Спілка колишніх в'язнів фашистських гетто, концтаборів, а також рятівників євреїв).

Зал засідань заповнили гості з багатьох міст України, райцентрів області.

Учасників форму привітав проректор інституту професор Ю. А. Буренніков.

Своїми думками, спогадами поділилися представники Київського товариства культури імені Шолом-Алейхема С. Н. Бронштейн, професор М. К. Шейхтман, голова Вінницького Руху С. М. Вовк, заступник голови асоціації міжнародної злагоди та миру на Україні О. Я. Найман, почесний добротворець М. Й. Родан, яка ризикуючи власним життям рятувала приречених до знищення євреїв та інші. Були зачитані вітальні телеграми, в тому числі від міжнародної спілки малолітніх в'язнів фашизму.

Особлива шана була виявлена рятівникам, їхнім нащадкам, які прибули на форум. Їм вручили почесні дипломи, значки, подарунки.

Після цього учасники познайомилися з експозиціями інститутських музеїв. У наступні дні учасники форуму працювали по секціях, зустрілися в Будинку учених і творчої інтелігенції.

ПІД ДВЕРИМА КАФЕДРИ

ЦЕЙ симпатичний песик поводився у дворі великого міського будинку не так, як інші, котрі звикли принизливо зазирати в очі й покірливо чекати кусня хліба або удару ногою.

Завше стояв на відстані і мовби чекав того, хто йому сподобається і зрозуміє сам, що він голодний. В собаці, видать, говорила гідність породних предків.

Комісаренко виніс йому трохи м'яса (це було два роки тому, коли воно ще не перебувало в розряді нинішнього супердефіциту). Песик проковтнув і лише після цього глянув з остережливою довірою. В його очах світився розум і наступного дня Юрій Якович знову приніс йому попоїсти. Так вони й подружились. І тепер цього собаку знає багато хто. Він супроводжує свого приятеля на роботу, лягає біля входу до Інститутського корпусу і чекає до тих пір, поки не скінчаться заняття. Цю зворушливу відданість запримітили і прийшли до нас у редакцію:

— Напишіть. Історія незвичайна. Тим паче, що Юрій Якович — людина строга, не схильна до сентиментів...

І ось ми розмовляємо.

— Чим ви прив'язали його до себе?

— Не скажу. Може, кращого кусня дав? А, може, йому сподобалось ходити зі мною до лісу, де я часто гуляю?

Правда, він там наче й не тримається мене, не заважає бути самому, але з поля зору не випускає. Теща моя зразу його не сприйняла. І він, до речі, її теж. Пішли якось у ліс сім'єю, засперечалися, де вибрати місце, щоб розташуватись, теща підняла голос, то Рудик обхопив мене обома лапами і почав на неї гавкати — захищав, значить. Сміха було...

Можливо собаці подобається спосіб наших стосунків — я не прив'язую його до хати, а даю повну волю. Він приходить на третій поверх, шкрябає в двері лапою і лежить біля мого столу,поки я працюю. А, це, як правило, до години ночі або й пізніше. Інтуїтивно чує, коли я маю скінчити, йде до дверей і проситься надвір. Там собі десь і ночує.

Рудик, видно, з телепатів. Коли я збираюся їхати у відрядження, то йому не треба звіряти свої передчуття з інститутською канцелярією — залишається на ніч в хаті, надвір його не випхаєш.

Одного разу, правда, прогавив і, поскільки не бачив мене вранці біля дому, побіг до інституту, обманув вахерів і до самого вечора лежав під дверима кафедри, поки не подзвонили дружині, щоб забрала.

Інколи даються взнаки гени його батьків. Помітить в лісі білку, зажене на дерево, гавкає і весь час позиркує на мене: «Ну, чого, мовляв, стоїш? Роби щось! Я ж тобі тримаю здобич».

— А на незнайомих людей, які підходять до вас у лісі, як реагує?

— Спершу в нього їжачилася шия і темніли очі, але я дав зрозуміти, що поведінка його не джентльменська і вдруге Рудикові пояснювати нічого не треба.

...Зворушливо?

Ще б пак!

То ж, коли побачите симпатичного рудого пса біля входу до того корпусу, в якому кафедра металорізальних верстатів, не гоніть його і не лякайте — це вірний «ідальго» доцента Комісаренка, який терпляче жде свого улюбленого друга.

За инженерные кадры» — газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021, Вінниця, Хмельницьке шосе, 95, політехнічний інститут, кімната 0220, Телефон: 22—68. Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

ЗА ІНЖЕНЕРНІ КАДРИ

Щомісячник Вінницького політехнічного інституту

№ 1 (516) листопад 1993 р

У НОМЕРІ.

2 Найбільший конкурс у майбутніх менеджерів

5 Сконструйовано у ВПІ

6 Усі ми діти твої, політех!

13 Дипломи умільцям

НОВЕ ЛИЦЕ ЧАСОПИСУ

Як бачите, черговий номер "Інженерних кадрів" має незвичний і незвичайний вигляд. Це вже не газета в традиційному розумінні, а щомісячник, тобто, маленьке журнальне видання. Щомісячник верстається з тих чотирьох щотижневих листків, на яких газета виходила раніше. Тепер вони, згорнуті учетверо, складають загалом 16 сторінок.

З випуском першого номера вийшла затримка. Ц. зв'язано цілою низкою непростих організаційних питань, які довелося вирішувати. Річ у тому, що хочемо видавати щомісячник на власній поліграфічній базі. Набрано його на інститутських комп'ю терах, зверстано зусиллями програміста Г. Багдасар'яна, з допомогою сканера підготовлено до друку фотоілюстрації. Поки-що у нас нема належного обладнання для тиражування, а тому друкувати його ми змушені в обласній друкарні.

Сподіваємось, що розмір нового видання дозволить значно ширше висвітлювати найрізноманітніші аспекти інститутського буття, глибше писати про набутий досвід, наші наукові здобутки, вести розлогі дискусії з різних проблем, публікувати не тільки замальовки і замітки, а й нариси про наших людей, широко використовувати фотоілюстрацію, робити часопис кращим на зовнішній вигляд, наближувати його до рівня видань, котрі виходять у вищих навчальних закладах Європи, іншими словами, йдеться про те, щоб читати його було цікаво і корисно не тільки кожному з нас, але й нашим гостям, яких в інституті тепер стає все більше, а також тим, хто бажав би ближче познайомитись з нашим інститутом і отримати інформацію про нас, так би мовити, з "перших уст".

Окрім того, нам би дуже хотілось, щоб інформаційно — ілюстративний вісник став своєрідним літописом сходження ВПІ не тільки до рівня технічного університету, а й до рівня найпрестижніших вузів світу.

Шановні читачі! Ми переконані, що ви не залишитесь байдужими до наших намірів і планів. Саме тому чекаємо від вас цікавих тем, пропозицій та матеріалів.

Новостворена редколегія щомісячника, до складу якої увійшли проректор з виховної роботи Т. Б. Буяльська, проректор з наукової роботи С. В. Юхимчук, декан факультету електротехніки та енергетики М.П. Свиридов, заступник декана факультету радіоелектроніки Ю. В. Крушевський, керівник методичного центру Г. П. Котлярова, голова профкому студентів В.С. Боднар, дизайнер В.М. Боровик, доцент кафедри історії та теорії культури письменник М.П. Стрельбицький, професійні журналісти І.С. Волошенюк та Л.У. Шаміс, фотокореспондент С.С. Лісовий, бажає читачам щомісячника здоров'я і щастя, натхнення і оптимізму, нових творчих здобутків, винаходів і відкриттів.

Сподіваємось на постійну співпрацю.

ОДНЕ З ГОЛОВНИХ ЗАВДАНЬ КОЛЕКТИВУ НА 1993-1994-Й НАВЧАЛЬНИЙ РІК — ДОМОГТИСЬ ПЕРЕТВОРЕННЯ ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ В ВІННИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (ВДТУ).

Адміністративний корпус ВПІ

П'ять наступних років Борис Іванович Мокін працюватиме ректором інституту за контрактом, підписаним з міністром освіти України

ЧОТИРИ ВИБОРНИХ РОКИ

В останній день літа, якраз перед початком навчання в нашому інституті відбулося відкрите засідання Великої ученої ради, де зі звітом і аналізом роботи за чотири роки виступив ректор ВПІ, академік, доктор технічних наук Б.І. Мокін.

Це були чотири роки напруженої, плідної праці всього колективу під керівництвом ректора, обраного на цю посаду на основі конкурсу програм декількох претендентів. Але віднині виборність ректорів на Україні відміняється. Не станемо говорити про цей факт, як про здобуток чи втрату демократії, сприймемо його, як реальність: віднині наш ректор працює на своїй посаді вже згідно контракту, підписаного з міністром освіти України на п'ять наступних років.

Б.І. Мокін — один з перших, з ким було укладено такий контракт. Цей факт свідчить про визнання тих прогресивних зрушень і творчих здобутків, що визначають обличчя нашого інституту. Не зважаючи на економічні труднощі, вуз постійно нарощував матеріально-технічну і наукову базу, перейшов повністю на навчання за університетськими програмами, наполегливо освоює кращі здобутки вищої школи, як вітчизняної, так і зарубіжної.

ТІЛЬКИ У НАС

- Розроблена оригінальна концепція гуманізації та гуманітаризації технічної освіти та концепція виховної роботи, для реалізації яких створено центр культурології та виховання студентів.
- Вперше серед вузів України взято на баланс інституту їдальню, що дозволило за рахунок ліквідації харчоторгівських накруток вдвічі здешевити вартість студентських обідів, сніданків та вечер.
- Першим вузівським журналом на Вінниччині буде створений у ВПІ періодичний науково-технічний журнал "Вісник Вінницького політехнічного інституту".
- Подвоєно кількість комп'ютерів, що вивело ВПІ на перше місце в системі Міносвіти по кількості робочих місць для студентів, оснащених комп'ютерною технікою.
- Створено комп'ютерну друкарню, комп'ютерну мережу, завершується комп'ютеризація бібліотеки, уже діє комп"ютерна пошта, каталог, комп'ютеризована бухгалтерія.
- Відкрито шість нових, перспективних для Вінниччини, спеціальностей. Отже, кількість напрямків, за якими інститут може готувати спеціалістів, досягла 30-ти.
- Закінчено і введено у встановлені строки найбільший із інститутських корпусів — факультет енергетики та електротехніки (1989-90 р.р.), приміщення факультету радіоелектронного апаратобудування та багатоквартирний житловий будинок (1991-1992 р.р.), овочесховище (1993 р.).
- Поліпшено житлові умови 75 сім'ям викладачів та співробітників інституту. Ще 35 сім'ям надано земельні ділянки для індивідуального будівництва.
- Створено базу відпочинку на умовах літньої оренди в Криму, яка працює вже другий рік.
- Виділені кошти для будівництва в четвертому кварталі цього року спортивного комплексу, а також на проектування 98-квартирного житлового будинку.

НАРОДЖУЄТЬСЯ ФАКУЛЬТЕТ

Власне, він уже народився, адже на факультеті фундаментальної та економічної підготовки навчається сьогодні 137 студентів (87 на першому, 50 — на другому курсах).

Можна похвалитися і першими успіхами: за два роки — жодного відрахування. Це свідчить про те, що сюди прийшли люди, які справді хочуть серйозно вчитися. І вчаться. Достатньо сказати, що факультет працює за модульно-рейтинговою системою і половина студентів не виходять на екзамени — трудяться в поті чола на протязі всього навчального року і набирають потрібну кількість високих балів до сесії.

Економічна професія користується популярністю в абітурієнтів — великий конкурс і особливо на спеціальність менеджера з посиленим вивченням англійської мови. Прохідний бал — 28 з тридцяти можливих. Отже, двері відчинені тільки для найвищого рівня знань.

Якими мотивами користувалися при створенні такого факультету?

— Насамперед, станом економіки, — відповідає декан Володимир Леонідович Карпенко, — і новим статусом молодої української держави, яка мусить розвивати міжнародні економічні зв'язки, освоювати і розбудовувати ринкові відносини, дивитися в майбутнє. А для цього треба мати спеціалістів, у тому числі й зі знанням іноземних мов. Певна річ, найпильнішу увагу приривертає група менеджерів. Тут 31 студент. 25 з них — за плановим набором, шестеро вчаться власним коштом (теж новина!). Поки-що вони основні зусилля зосереджують на вивченні англійської — сім пар щотижня. Лекції читають фахівці, для яких англійська — як рідна. Скажімо, О.І. Медведський — проходив спеціальне стажування в Оксфордському університеті, Л.Я. Тараканова і Н.Л.Калмикова — працювали за кордоном, де англійська була мовою повсякденного спілкування.

Природньо, що на факультеті впроваджується багато дисциплін (наприклад, "Міжнародне приватне право", "Біржова діяльність", "Міжнародне економічне право" тощо), для ведення яких у Вінницькому регіоні та й по всій Україні дуже не просто знайти спеціалістів. Тому інститут почав виходити на вузи Англії (економічний коледж в Пітерборо, Кембріджський університет). Послали туди факультетські навчальні плани, плани дисциплін, допомога з яких особливо потрібна.

Володимир Леонідович вважає, що вже через рік рівень мовної підготовки менеджерів буде цілком достатнім, щоб вільно сприймати лекції англійською мовою. Тоді: "Ласкаво просимо до нас, фахівці економіки і права з туманного Альбіону!".

А поки-що факультет підбирає найкращих лекторів не тільки з нашого, а й з інших інститутів, тримає належну дисципліну, практикує високу вимогливість, вдосконалює навчальні плани. Ну, і ще належить додати, що ФФЕП — найбільш український підрозділ ВПІ — усі дисципліни читаються тут тільки українською, за винятком, хіба-що, англійської мови.

НАУКОВІ ШКОЛИ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Серед декількох сотень учених нашого інституту, які активно займаються науково-дослідною діяльністю, декілька десятків є науковими керівниками перспективних наукових напрямків.

Можна сподіватися, що з часом навколо кожного такого наукового керівника утвориться наукова школа, авторитет якої буде визнано як в нашій країні, так і за кордоном. Але, якщо користуватися популярним серед учених критерієм, що наукова школа може визнаватись за умови захисту під керівництвом лідера перспективного наукового напрямку не менше 7 кандидатів та докторів наук, то на сьогоднішній день у Вінницькому політехнічному інституті існує 9 наукових шкіл. Найчисельнішою з них є наукова школа заслуженого діяча науки і техніки України, Лауреата Державної премії України, професора І.В. Кузьміна.

Під його керівництвом у ВПІ захистили дисертації 32 молодих науковці.

Другою за чисельністю є наукова школа покійного професора В.Т. Малікова, під керівництвом якого під час його роботи в ВПІ, захистились 19 чоловік.

Далі слід відзначити академіка Академії інженерних наук України професора О.П. Стахова. Його школа в ВПІ налічує 17 чоловік.

Інші наукові школи очолюють: академіки Академії інженерних наук України В.П. Кожем'яко та В.С. Осадчук, академік Академій інженерних, гірничих та педагогічних наук України, професор Б.І. Мокін, академік Міжнародної Академії в Нью-Йорку, професор Ю.О. Карпов, а також професор В.Я. Суп'ян та професор І.А. Немировський, який, на жаль, виїхав у нинішньому році на постійне місце проживання в Ізраїль. Але 10 кандидатів наук, підготовлених ним у ВПІ, продовжуватимуть розробляти його науковий напрямок.

Навколо яких же наукових напрямків сформувались на сьогодні в нашому інституті наукові школи?

Наукова школа проф. І.В. Кузьміна

"Методи аналізу і синтезу складних систем контролю і управління в народному господарстві"

Наукова школа проф. В.Т. Малікова

"Методи та прилади контролю матеріалів, речовин, виробів та навколишнього середовища".

Наукова школа проф. О.П. Стахова

"Розвиток теорії чисел Фібоначчі та золотого перерізу, розробка теорії фібоначчієвих систем зчислення та принципів побудови високонадійних засобів обчислювальної та вимірювальної техніки на цій основі".

Наукова школа проф. В.П. Кожем'яко

"Оптоелектронні логікочасові інформаційно-обчислювальні середовища".

Наукова школа проф. В.С. Осадчука

"Фізичні процеси в газових та напівпровідникових середовищах і розробка пристроїв мікроелектроніки на цій основі".

Наукова школа проф. Б.І. Мокіна

"Ідентифікація технологічних процесів та розробка інформаційно-вимірювальних систем і систем автоматичного керування цими процесами".

Наукова школа проф. Ю.О. Карпова

"Нелінійні електричні кола та перетворювачі енергії".

Наукова школа проф. В.Я. Суп'яна

"Радіовимірювання"

Наукова школа проф. І.А. Немировського

"Моделювання та синтез елементів і систем гідроавтоматики"

Із цього переліку витікає, що наукові школи є на шести факультетах із дев'яти. Якщо зважити на те, що після захисту дисертації принаймні ще хоч одним аспірантом за науковим напрямком "Теорія формування та ущільнення будівельних матеріалів", очолюваного професором М.Ф. Друкованим, можна буде і його науковий колектив віднести до розряду наукових шкіл, то можна констатувати, що лише на двох молодих факультетах — економічному та транспорту і триботехніки створення наукових шкіл — це справа майбутнього, але не такого вже й далекого, якщо врахувати потенціальні можливості учених, що працюють на цих факультетах.

На знімках: керівники наукових шкіл ВПІ.

Міжнародні зв'язки: ВІННИЦЯ — ЯССИ

Під час святкування 630-річчя Вінниці у нашому інституті побувала делегація з Ясського університету на чолі з його ректором Віталієм Павловичем Білоусом. Цілком українське прізвище ректора пояснюється тим, що він походженням з нашої країни. Дід був офіцером царської армії, який після громадянської емігрував до Бесарабії, а після Вітчизняної — перебрався ще далі в глибину Румунії. В.П. Білоуса знають, як автора понад 600 винаходів, творця цілої школи винахідництва в галузі металорізальних апаратів, машин та інструментів.

Доктор технічних наук, професор, ну і, звичайно, педагог. Цей останній хист вгадується зразу: м'яка манера поведінки, вроджена інтелігентність, блискуче вміння оповідача, яким Віталій Павлович буквально зачаровує.

Ясський університет під керівництвом В.П. Білоуса провадить значну наукову роботу. має широкі творчі зв'язки з технічними вузами Волгограда, Іванова, Харкова. Треба сподіватися, що такі ж стосунки зав'яжуться і з нашим інститутом, тим більше, що в Яссах готують низку фахівців тих же профілів, що і в нас. Може зацікавити те, як у Яссах організовують практичну підготовку студентів. Для цього не треба посилати їх на промислові підприємства. Університет має в своєму складі 5 невеличких заводів, які виготовляють продукцію за кресленнями і винаходами своїх же учених.

На знімку: ректор Ясського технічного університету В.П. Білоус і перший проректор ВПІ В.О. Леонтьєв під час зустрічі в нашому вузі.

14-16 жовтня делегація нашого інституту на чолі з першим проректором В.О. Леонтьєвим побувала в Яссах з візитом-відповіддю. Ясський технічний університет — один з провідних вузів Румунії, який веде свою історію ще з 1813 року. На десяти його факультетах 13582 студенти здобувають знання з 52-х спеціальностей. Навчально-лабораторні корпуси займають понад 68 гектарів. В студентському містечку — близько 10 тисяч мешканців. У складі університету — 5 експериментальних промислових виробництв, де студенти опановують робітничі професії та знайомляться з сучасними технологічними новинками. Хімічний факультет, наприклад, має паперову фабрику, машинобудівний — майже повністю забезпечує потреби Румунії в деяких видах металорізальних інструментів.

Кожен факультет має, як правило, окремий навчальний корпус з добре обладнаними лабораторіями. У більшості випадків лабораторні роботи виконуються не на макетах, а на сучасних промислових діючих установках. На них же проводяться і наукові дослідження. До речі, університет займає провідне місце в області студентського винахідництва.

Дипломні проекти багатьох студентів, крім традиційної розрахункової та графічної частин, доведені до діючих установок, пристосувань, інструментів. Мабуть, цікаво буде знати, що викладачу в університеті заборонено користуватись на лекції шпаргалкою, тобто, конспектом. Відповідно і студент не відповідає на екзаменаційний білет, а біля дошки бесідує з викладачем по пройденому курсу. Якщо бесіда закінчилась не на користь студента, то її можна повторити. І таких спроб може бути чотири. Студенти, які не склали іспитів чи заліків з деяких дисциплін, мають право на повторний курс, правда, уже без стипендії, яка становить близько 25 доларів на місяць.

Був обговорений проект угоди між Вінницьким політехнічним інститутом та Ясським технічним університетом про співробітництво, яка має бути підписана під час візиту румунських колег до нашого інституту в листопаді. Угода передбачає обмін професорсько-викладацькими кадрами, ученими, студентами для здійснення спільних проектів, конференцій, семінарів, обмін науково-технічною та методичною літературою.

Заслуговує на увагу робота відділу міжнародних зв'язків, 28 працівників якого підтримують контакти з 350-ма інститутами та університетами Європи, Америки, Азії та Африки. Минулого року від зовнішньоекономічної діяльності університет мав прибуток у 136 тисяч доларів.

В свою чергу керівництво та науковці Ясського університету зацікавились впровадженням обчислювальної техніки в навчальний процес, нашими досягненнями в сфері гуманізації та гуманітаризації технічної освіти. Ці та інші питання вони вивчатимуть під час наступного візиту до Вінниці. Сподіваємось, що зроблено добрий крок у справі зближення двох вузів, двох народів, який приведе до подальшого взаємовигідного співробітництва.

В. Нагул,
декан по роботі з іноземними студентами

НЕМА АНАЛОГІВ

На вулицях Вінниці, Одеси, Донецька та інших міст України з'явилися машини зі спеціальними контейнерами, призначення яких не викликає сумніву — ними перевозять зріджений газ. Власне, такі машини були вже давно і контейнери теж були, але інші і значно меншої місткості — лише на 40 балонів. А ці — на 72.

Отже,подія не визначна і не дуже примітна, але для ока спеціаліста цікава.

Річ у тім,що цей контейнер є елементом нової технології обробки і постачання зрідженого газу, якому нема аналогів на всій території колишнього СРСР.

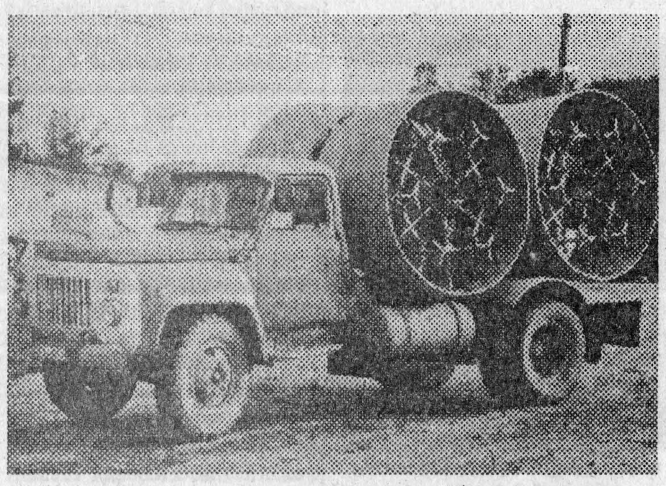

Газ до споживача, як відомо, возять не перший день. Робота ця трудомістка і марудна. Балон треба забрати у дядька з кухні, повантажити на машину, відвезти на газонаповнювальну станцію, звантажити, злити рештки, які не випаровуються, точно відміряти на вазі кількість газу, заповнити кожен балон окремо,знову його повантажити, одвезти до дядька, розвантажити. І все це, як мовиться, "на пупа", руками, з масою великих і малих незручностей.

Учені інститутського центру інженерної екології побачили, що цей марудний процес можна спростити і вдосконалити та ще й з неабияким економічним ефектом. І заходилися поліпшувати не тільки окремі деталі, а докорінно змінювати всю технологію, механізовувати й автоматизовувати її.

Спершу переробили базові елементи. Скажімо, автоконтейнер. Раніше це була прямокутна клітка на 40 балонів. Виймати їх — одна морока. Тепер же в контейнері — 4 касети на 18 балонів кожна. Отже, економія транспорту. Крім того, не треба заправляти кожен балон окремо. Касети можна ставити в таку позицію, що вони розвантажуються, заповнюються і навантажуються механічно й автоматично — економія часу. Відповідно сконструйовано запірні пристосування до балонів, зливний і наливний дозатори — економія газу.

Правда, в селах балони поки-що розвантажуються вручну, але автоконтейнер провертається, слюсарю легше і простіше виймати вантаж — знову економія часу і здоров'я.

Ця технологія була представлена на конкурс, котрий проводився ще в рамках СРСР у 1989-90 р.р. І здобула перше місце. Її прийняли за основу майбутньої модернізації газової промисловості, виділили кошти на подальшу розробку і нині ця робота на фініші.

Оскільки йдеться про механізацію й автоматизацію, то працюють водночас декілька колективів: кафедра машинобудування (група Ю.М. Дівеєва), факультет автоматики (група Ю.О. Дмитрієва), державне підприємство "Облгаз". Для доводки окремих елементів і впровадження в серійне виробництво підключені: АРМА — Київське підприємство після конверсії, Донецький проектно — конструкторський технологічний інститут "Газоапарат", Вінницький завод номер 732 після конверсії. Відповідальним виконавцем всієї компллексної теми є талановитий конструктор,старший науковий співробітник Центру інженерної екології Андрій Іванович Колівашко.

Якщо вся технологія сьогодні наближається до фінішу,то окремі її елементи доведені до такого рівня, що їх можна пускати в серію. Значна дослідно — промислова партія автоконтейнерів уже пішла в газові господарства України, ось-ось підуть запірні пристрої і дозувальні установки.

Маємо вже й серйозні замовлення з Білорусії й Азербайджану — треба тільки вирішити питання взаєморозрахунків.

Певна річ, в умовах, коли з газом велика скрута, може виникнути запитання, чи на часі наша технологія?

На часі. Не завжди ж так буде. З іншого боку, в умовах скрути доводиться економити, а наша технологія, як бачите, досить економічна.

А на закінчення хочеться додати, що всі ці розробки вводяться в курс навчання спеціалістів теплоенергетичного профілю.

С.Ткаченко, професор, керівник центру інженерної екології

ПОГЛЯД

- Якщо наш інститут успішно пройде атестацію і буде акредитований за 4-м рівнем, то він одержить статус технічного університету. За право стати ним розгорнулася інтенсивна організаторська і методична робота.

  Для вирішення цієї проблеми випускні кафедри очолили доктори наук, професори
- Перший номер журналу "Вісник ВПІ" передбачається випустити в грудні-напередодні 20-річчя заснування вузу.
- Вінницькому художнику Т.Сороці замовлено портрет Івана Васильовича Кузьміна — колишнього ректора інституту, професора, який протягом 13 років очолював ВПІ і вивів його в число провідних вузів України. Цей портрет поповнить галерею заслужених людей інституту.
- З метою залучення все більшої кількості студентів до наукових досліджень створюється студентське наукове конструкторське бюро.
- І далі активно триватимуть будівельні роботи, зокрема, на спорудженні 7-го гуртожитку з оздоровчим центром, лаборатурного комплексу ангарного типу для дисциплін теплоенергетичного та газовентиляційного циклів.
- Розпочинається активна фаза спорудження корпусу факультету автоматики.
- Після введення в дію 7-го гуртожитку з'явиться можливість вивести з гуртожиткового фонду гуртожиток номер 1 і на трьох його верхніх поверхах розмістити кафедру іноземних мов та кафедру української і російської мов, створити там лінгвістичний центр.

У ЗАВТРА

У випускників 70-х років

Тільки побувавши у виробничій сфері, а особливо у її штабах, починаєш розуміти по-справжньому, що таке інститут, яке його значення, його питома вага в народному господарстві. Цей, по суті банальний, висновок я зробив після того, як провідав східне підприємство електричних мереж.

В кабінеті його молодого директора Володимира Костянтиновича Волкова зібрались заступники М.Г.Уманець, В.І.Лучковський, головний інженер Л.Т.Рябий, начальник планово-економічного відділу О.А.Марценюк — всі колишні студенти ВПІ.

— Наш департамент, — показав на карті В.К.Волков, — це права половина області, тобто, 15 районів з 26-ти. А якщо розшифровувати детальніше — 97 підстанцій, 24 тисячі кілометрів ліній електропередач, чотири державних електростанції, 4972 трансформаторних підстанції...

Потім він перераховував довжелезний список функцій, обов'язків, можливостей, послуг, які виконує і на які спроможна їхня служба. Іншими словами, це потужний гігантський комплекс техніки і людей, якими керують ці молоді, в переважній більшості сорокалітні, інженери. Але не це було предметом моєї несподіваної гордості, а те, що всі вони закінчували Вінницький політехнічний, всі прийшли сюди зеленими, не дуже вмілими, не дуже сміливими, а тепер ось керують такою махиною самостійно, впевнено і до пуття. Ось вона — віддача вузівського інтелекту тільки в одному колективі, який забезпечує електроенергією більше, ніж половину Вінниччини. Тим часом таких колективів, де працюють наші випускники, по області і республіці — тисячі.

Найприємніше те, що всі керівники східного підприємства електромереж говорять про політехнічний з охотою і любов'ю.

— Матір не забувають, — сказав Володимир Костянтинович. — Адже саме тут "напували" нас молоком тієї науки, яка стала нашою інженерною кров'ю, змістом усього життя. Якщо порахувати, хто навчався в інших вузах, то це одиниці, а переважна більшість, власне, всі — з Вінницького політехнічного. Так що наша любов до нього — масова. Часто туди ходимо, часто їздимо — то на перепідготовку, то на консультації, то — щоб допомогти якимось обладнанням для лабораторій, адже матері треба допомагати. Це моральний, синівський обов'язок. Тим паче, що вона і далі постачає нас кадрами, а ми зацікавлені, щоб рівень їхньої підготовки ставав усе кращим, щоб випускники оволодівали найсучаснішим обладнанням і найпередовішими методами роботи.

...Згадавши, що ось уже на порозі 1994-й рік, що 1 січня ВПІ виповниться 20, почали говорити про найпам'ятніше, про викладачів енергетичного факультету. Одностайна оцінка Івану Федоровичу Павлову — маестро вищого класу, читає свій предмет, як музику. Чудовим викладачем був покійний Микола Леонідович Сахновський. Хвалили тодішню лабораторію високих напруг — очолював її нинішній завідувач кафедри ЕСМЕС Валерій Степанович Собчук. Жартували, що "сопромат" в студентському колі називали "сопромутью", а виявляється, що він потрібен для активного вжитку не тільки механікам, а й енергетикам.

Головний інженер підприємства Леонід Трохимович Рябий з великою теплотою згадував "куликове поле", себто, інститутський стадіон, на якому добряче натрудив руки й ноги, коли будував, а потім — коли ганяв на ньому футбольного м'яча.

— Що було найбільшим дефіцитом, коли прийшли на виробництво після інституту?

Задаючи це питання, я думав, що наріжною буде відповідь про слабкість практичних навичок, але ні — бракувало, з'ясовується, насамперед знань психології й економіки. І тут же — принагідне уточнення:

— Це для нас, випускників кінця сімдесятих — початку вісімдесятих років. Нині ця "латка" на інженерному мундирі заштопана досить істотно.

В.К.Волков недавно був на перепідготовці в США.

— Три тижні слухав лекції в технічному університеті. Лекцій вони, власне, не читають. Готуєшся до них сам, а лектор слухає тебе і твоїх товаришів, кидає, як правило дискусійну "кістку", щоб виникла суперечка, яка будить думку і змушує глибоко занурюватися в тему. Сподобалось! Правда, там у студентських групах не 25, а щонайбільше — 12 чоловік.

Американський спосіб навчання — глибока однобічна спеціалізація. Один інженер там обслуговував метричні прилади. Дока в своєму ділі, але тільки на міліметр в сторону — нічого не знає. Так що нам нема чого мавпувати перед Заходом. Захід шанує нашу інженерну різнобічність, яка при мінімальному доучуванні дозволяє бути спеціалістом широкого діапазону. Це безсумнівна перевага.

А наприкінці треба додати, що спеціалісти східного підприємства електромереж дуже прихильно ставляться до інститутської практики набування студентами робітничих професій уже на першому курсі навчання.

В.Івченко

На фото: "штаб" східного підприємства електромереж — всі випускники ВПІ.

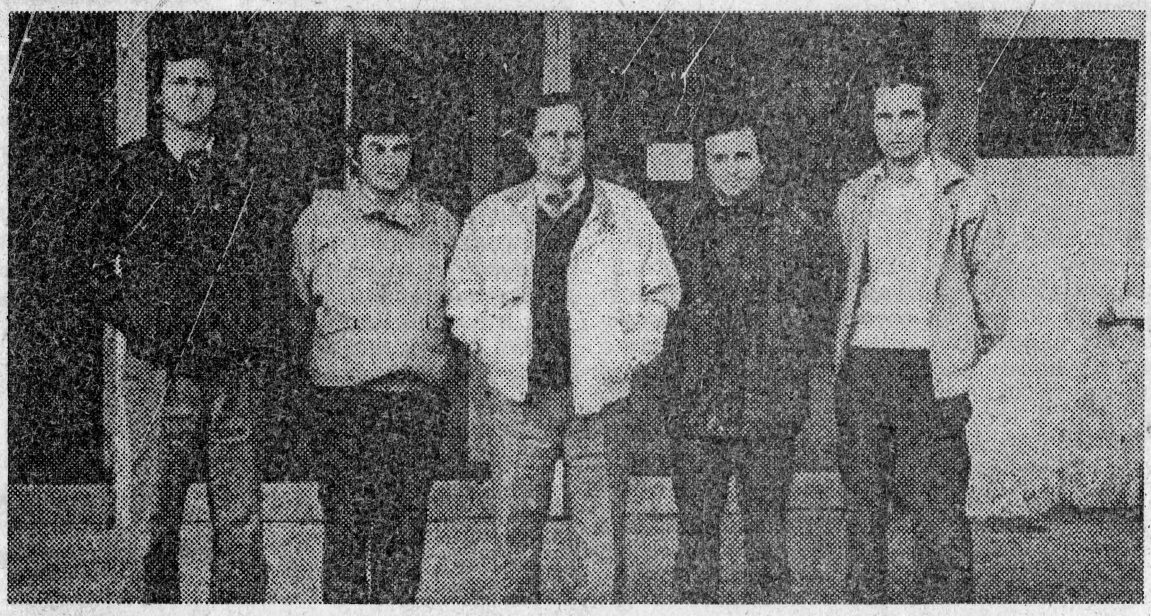

НА ВІСТРІ ПОДІЙ

Диплом на право атестації й акредитації підрозділів будівництва, проектних організацій і заводів, зайнятих виробництвом будівельних конструкцій, здобув колектив нашого інженерно-будівельного факультету. Якщо врахувати той факт, що такого права домагалися понад 50 організацій, то це неабияке досягнення.

В основі його — творчі пошуки і знахідки науково-дослідної лабораторії ефективних будівельних конструкцій, створеної свого часу відомим у місті будівельником В.М. Крилачем і професором В.Д.Свердловим, який і донині є її науковим керівником. Лабораторія розробила ряд новинок, скажімо, — фундаменти витрамбуваних котлованів, стенди випробування конструкцій залізобетонних заводів, застосування відходів Ладижинської ДРЕС для збірно-монолітного домобудування, які завоювали серця прагматичних виробничників простотою, зручністю і високою економічною ефективністю.

* * * * *

Ринок і бізнес — це світ ділових контактів і оперативного зв'язку. Якщо вам треба негайно одіслати листа і так само негайно одержати відповідь, існують високоефективні телекомунікації, якими планета обснована, як павутиною. Правда, одна шоста земної кулі, котру займав колишній СРСР, до цієї мережі підключалась зі скрипом. Найпомітніші зрушення почалися тільки після його розпаду. Своє слово сказали в цьому ділі й науковці нашого інституту, зокрема, А.Власюк та Г.Багдасар'ян, які влаштували на базі комп'ютерної мережі ВПІ спеціальну поштову скриньку. Треба вам без великої мороки і затрат часу надіслати листа до Америки, Канади чи якоїсь іншої країни — будь ласка. Наберіть текст на дискету, його заженуть в комп'ютер і через годину-другу або й швидше адресат уже знатиме, чого ви хочете. Отже, дуже зручно. Звертайтесь за послугами.

* * * * *

З нинішнього навчального року всі іноземні студенти нашого інституту житимуть під дахом одного (третього) гуртожитку. Зважаючи на те, що це контингент специфічний і що навчається він, переважно, на контрактній основі, тобто, за власні гроші, вирішено влаштувати в гуртожитку спеціальне кафе, яке працюватиме щодня з шостої до одинадцятої години вечора. Продуктами забезпечить студентська їдальня. На місці вони тільки піді гріватимуться. Згодом планується влаштувати тут і окрему кухню. А от щодо напоїв, то і сьогодні і надалі найгарячішим з них буде тільки кава.

Репортаж

ОЙ, ВИДНО СЕЛО...

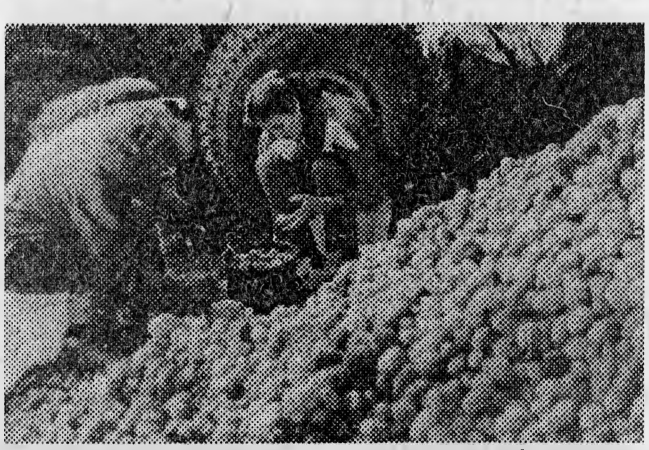

Та ще й добре видно, хоча воно за 12 кілометрів од Вінниці. Зветься село Майданом і саме звідти громадському харчуванню політехнічного інституту світить зоря нормального забезпечення продуктами.

Ще напровесні наші постачальники знайшли спільну мову з місцевим колгоспом, посадили тут 20 гектарів картоплі, моркви, столових буряків, засіяли 20 гектарів гречкою — цілком у дусі сучасного підприємництва, диктованого незбагненними перипетіями ринкової економіки, яка безжально випогрошує наші гаманці і змушує шукати якогось рятівного кола, щоб не втопитись у хвилях дороговизни.

Літо для відділу постачання було напруженим — їздили культивувати, проривати, підживлювати картоплю та овочі. Працюючи, як мовиться, в поті чола, з радістю позирали на гречку, що білим поетичним килимом застеляла поле. Гули над гречкою бджоли, в наших механізаторів гули від праці руки.

Сьогодні ми повинні сказати їм спасибі і низько вклонитися за те, що виплекали добрий урожай. Начальник відділу постачання Володимир Миколайович Матвійчук — головний натхненник і організатор аграрної інститутської політики — не приховує вдоволення:

— Вродило добре, хоча ми і не встигли, як треба, угноїти всі землі. На тій площі, де дали достатньо добрив, бульби, як кулаки. Картопля, вирощена в піщаному грунті, сипка і дуже смаковита. Вистачило і для інститутської їдальні, і для продажу співробітникам, і для обміну на інші продукти.

Ну, а щодо подальших планів, то вважаємо нинішній рік початком плідного і, сподіваюсь, довголітнього співробітництва з колгоспом. Тут нашою роботою задоволені, адже трудились не тільки на совіх ділянках — де тільки було треба, допомагали й колгоспові.

То ж не дивно, що у Майдані мають твердий намір зміцнювати цю взаємовигідну співдружність. Керівники господарства вийшли з пропозицією віддати інститутові в оренду колишню птахофабрику. Якщо арифметика відповідних розрахунків щодо ремонту приміщень, утримання і догляду за стадом буде прийнятною, то, можливо, наступного року інститут розведе уже три-чотири тисячі штук гусей.

Втім, Володимир Миколайович Матвійчук упевнений, що вузові під силу утримувати навіть власну свиноферму, яку колгосп теж згоден передати під нашу опіку.

До вічного пам'ятника

Наш інститут став місцем проведення не тільки нарад і конференцій за профілем підготовки спеціалістів. Актовий зал часто заповнюють представники громадськості міста й області. Ось і нещодавно ВПІ приймав численних гостей, які зібрались на інформаційні збори об'єднання "Вічний пам'ятник", котре склали люди переважно єврейської національності, переслідувані в роки війни фашистськими окупантами.

Учасники зібрання були познайомлені з новинами об'єднання, кращими активістами, привітали вінничан з 630-річчям, а жмеринчан - з 90-річчям їхніх міст.

За великі заслуги перед об'єднанням, єврейським народом звання "Почесний добротворець" присвоєно вінницькому скульптору Павлу Олександровичу Левицькому. Добрими словами й подарунками були відзначені присутні на зборах рятівники з числа російських, українських та інших сімей, які, ризикуючи життям, переховували нещасних в'язнів.

Вирішено видати Книгу вдячності, в якій будуть поіменно названі відважні рятівники, описані зворушливі історії.

Наприкінці зустрічі учасники художньої самодіяльності ВПІ подарували присутнім концерт, працювала виставка кулінарних і кондитерських виробів, розгорнута у фойє актового залу інститутською їдальнею.

ДЕНЬ МІСТА

Наприкінці вересня місто над Бугом відзначило 630-річчя свого існування. У цьому місті ми живемо, працюємо, вчимося. І нам не байдужі його доля, честь і благополуччя. Нижче подаємо публікації, присвячені ювілейній даті.

ВІННИЦЯ

Вінниця належить до тих міст, котрим не судилося бути в тіні. Така вже її доля, бо розташована на гомінкому роздоріжжі України, в самісінькому центрі трикутника Київ-Одеса-Львів. Тому сюди завжди рвалися завойовники. Її вулицями проносилися польські і литовські кіннотники, топтали бруківку полки царських генералів і німецьких кайзерів, більшовицькі і фашистські загарбники. Грабували і спалювали, катували і вбивали. Але Вінниця, як міфічний Фенікс, знову піднімалася і, бог зна яким чином, при всіх злигоднях і страхіттях оговтувалася, росла і розквітала. Недарма про наше місто написано стільки пісень, віршів, книг, недарма його назвали "маленьким Києвом". Подобається воно своєю архітектурою, яка увібрала розмаїття стилів, своїм голубим намистом - річкою Південний Буг, духм'яними яблуневими садами і розкішними парками.

А молодіє щороку Вінниця новобудовами, заводами і фабриками, середніми і вищими навчальними закладами, в тому числі і нашим інститутом, де вчаться тисячі юнаків і дівчат. А це і є молодіння міста. Не може бути такої людини, яка б не любила міста, в якому живе. Бути байдужим до нього, значить, не поважати самого себе. Вінничани усім серцем пригорнулись до своєї "головної столиці". Про це свідчать чимало гарних справ, здійснених і здійснюваних для поліпшення благоустрою, розвитку культури, народної освіти, комунального господарства, побуту.

АРХІТЕКТУРНІ АНСАМБЛІ

Місто так швидко забудовується, що навіть корінні вінничани не можуть помітити всіх обнов, котрі з'являються то в одному, то в другому районі. Ще донедавна єдиним житловим масивом, спорудженим у післявоєнні роки, вважалась Вишенька. Тепер їх уже десяток: біля виробничого об'єднання "Жовтень", ДПЗ-18, в районах вулиць Свердлова, Литвиненка, Писарева. Силует міста визначають сьогодні не одинокі церковні споруди, а контури багатоповерхових житлових кварталів і заводських корпусів. Місто стає висотним. Будинки на 12-14-16 поверхів вже не рідкість. Їх можна побачити на Привокзальній площі, вулицях Київській, Стахурського, Келецькій. А Хмельницьке шосе прикрасив 14-ти поверховий адміністративний корпус у вигляді відкритої книги. Групи висотних будинків незабаром виростуть на розі вулиць Келецької і Барського шосе, біля ринку "Урожай", в районі ДПЗ-18.

Гарний і центр нашого міста, який формувався протягом багатьох років. Проспект Леніна може позмагатися щодо чистоти, архітектури з центральними вулицями навіть столичних міст. Особливо привабливий вигляд мають майдани — Незалежності, перетворена вінничанами в суцільний квітник; Гагаріна — з каскадами водограю і штучним озером, на якому плавають лебеді.

Впорядковуються площі біля будинку облдержадміністрації, кінотеатру "Жовтень", яку прикрасило нове приміщення центрального ринку. У задумках містобудівників — реконструкція центральної частини Вінниці, в якій виділятимуться три зони:

1 — розважально-ігрова на майдані біля кінотеатру "Росія", де розмістяться кафе, бари, казино, атракціони;

2 — музично-театральна, в яку увійдуть облмуздрамтеатр, Мала театральна сцена, музична школа, кінотеатр ім. Коцюбинського і Зал органної музики, який має там відкритися;

3 — діловий центр біля міської Ради. Це офіси, магазини, ресторани.

Чималу частку в забудову міста вносить наш інститут. За роки існування силами і засобами політеху споруджено десятки будов: навчальних корпусів, гуртожитків, інших об'єктів, які прикрасили Хмельницьке шосе, вулиці Артоболевського і Келецьку—значну територію житлового району Вишенька.

На розі вулиці Келецької і проспекту Юності.

З нагоди свята у місті відбулося багато цікавих заходів, у тому числі міжнародний фестиваль КВК, науково-теоретична конференція, години пам'яті, спортивні змагання, виставки, концерти художньої самодіяльності, в яких були широко представлені і аматори нашого інституту. Народні гуляння закінчилися святковим фейєрверком.

Будинок облдержадміністрації.

МОЛОДА

ТУРИСТИ ЗВІДУСІЛЬ

Рік-у-рік зростає число людей, які цікавляться нашим містом, приїжджають за туристськими путівками, щоб ознайомитись з його визначними місцями, пам'ятниками історії, культури, архітектури. А подивитись у Вінниці є що.

Унікальним, всесвітньо-відомим став музей-садиба великого російського хірурга Миколи Івановича Пирогова. Будинок, в якому він жив останні роки, склеп, де зберігається набальзамоване тіло основоположника військово-польової хірургії значаться в усіх туристських проспектах. Не обминають числені туристські та екскурсійні групи меморіальний музей видатного українського письменника-земляка Михайла Михайловича Коцюбинського. Тут в простій хаті біля річки народився сонцелюб, тут — його речі, дерева, які він посадив.

Крім цих визначних місць, туристи можуть побувати в багатих на експонати краєзнавчому, художньому, декоративно-прикладного мистецтва музеях, відвідати об'єкт "Вервольф" — залишки ставки Гітлера біля Коло-Михайлівки.

Подобаються гостям Вінниці парки культури і відпочинку — "Дружба" та імені Горького, архітектура стародавніх будинків, нові житлові райони. І гості приїжджають з усіх кінців нашої і зарубіжних країн. До їх послуг — близько десятка готелів, туристських баз. Серед них — комплекс "Поділля", готель "Дубовий гай", кемпінг в згаданій Коло-Михайлівці, мережа екскурсійно- туристських бюро і фірм.

НОВІ ЗАВОДИ

Коли б до Вінниці повернулася людина, котра емігрувала років 50-60 тому — вона б не впізнала її, насамперед, внаслідок бурхливої індустріалізації цього колись заштатного містечка. Нині усюди підвелися корпуси великих заводів, комбінатів, фабрик, серед них такі гіганти промисловості, як ДПЗ-18, об'єднання "Жовтень", "Маяк", "Термінал". Лише за останні кілька років у місті стали до ладу більше 20 промислових підприємств, у тому числі зовсім нового для Вінниці профілю: НВО "Аналог", ВО "Аерогеоприлад", відеотермінальної техніки та інформатики, завод "Кристал", картографічна фабрика та інші.

З розряду міст легкої та харчової промисловості Вінниця перетворилася у центр виробництва радіоелектроніки та точного приладобудування. І треба сказати, що продукція, виготовлена умілими руками вінницьких майстрів, користується все більшим попитом не тільки в нашій, а й в багатьох зарубіжних країнах. Приміром, електронно-світлові інформатори, мультиплікатори виробництва ВО "Інфракон" можна побачити на вулицях Москви, Санкт-Перербурга, Ташкента, Софії, Братислави.

В різні країни СНД, Європи, Азії ідуть підшипники, інструменти, газоаналізатори з вінницькою маркою. А синхронні двигуни, м"ясорубки, міксери, виготовлені колективом електротехнічного заводу, дістали право бути представленими на міжнародній виставці "Америка-Україна" в Лас-Вегасі, заслужили високу оцінку фахівців.

У тому, що Вінниця виходить на світовий рівень технічного прогресу, що його робітники оволодівають все новими сучасними технологіями є значна частка праці нашого інституту, який підготував і направив на заводи, фабрики, в будівельні організації тисячі молодих інженерів, конструкторів, інших спеціалістів. Їм і їхнім вчителям та наставникам вінничани сьогодні висловлюють щиру вдячність.

Студ інформ панорама

Після першого триместру

До нього слова ще треба звикнути — триместр, себто, семестр практичної роботи, жива галузка нової університетської програми навчання, запровадженої в нашому інституті.

Отже, вперше після здобуття робітничої професії 856 студентів другого курсу ВПІ працювали на виробництві. В умовах економічної кризи найбільшою трудністю для факультету інтеграції навчання з виробництвом було — забезпечити зайнятість і підібрати робочі місця. Уяву про копітку багатогранність цієї праці дає цифра 350 — на стількох великих, малих, спільних, комерційних підприємствах, заводах, фабриках, базах, будівельних комплексах розмістили ми наших студентів.

Не можна сказати, що все йшло гладенько і просто. Відчувався деякий брак досвіду, надто методичного забезпечення з точки зору організації, адаптованого на наш експериментальний план і його безумовне виконання. Нині, підсумовуючи результати, виробили відповідні заходи і корективи, щоб усунути недоліки.

Загалом же наслідки триместру можна оцінювати досить позитивно. Власне, найкращу "рецензію" видали керівники підприємств — багато з них виявили готовність і бажання приймати наших людей до себе і надалі. Їм імпонує те, що практикант ВПІ з робітничим дипломом не бродить цехами, як екскурсант, заважаючи людям, а працює, виконує норму, заробляє гроші, вдосконалює кваліфікацію. Він тут уже не гість, а — майстер. До речі, тридцяти відсоткам наших практикантів за літо підвищили розряд, четверта частина їх здобула ще одну суміжну професію. Деякі, особливо з ФІТКІ, починали як оператори, а закінчували триместр уже в ролі інженерів-програмистів. То ж і не дивно, що понад 50 студентів привезли контракти з адміністраціями підприємств — їх уже помітили і по закінченню вузу хотіли б мати в себе на роботі.

А.Храбан, декан факультету інтеграції навчання з виробництвом.

Іменні стипендіати. Хто вони?

Успішне навчання, як відомо, заохочується матеріально. Рішенням ради інституту 27 студентам старших курсів призначені стипендії в розмірі 72 тисячі карбованців на місяць.

Звісно, не за гарні очі, а за високу успішність і сумлінне ставлення до своїх студентських обов'язків. Правда, у таких стипендіатів не завжди все йде відмінно. Бувають злети і спади. А ось, так звані, іменні стипендіати іншої оцінки, ніж "5", певне, не знають роками. Це — студентська еліта, юнаки і дівчата, які не тільки успішно виконують навчальний план, готуючись стати спеціалістами обраної галузі, а своєрідні поети тієї чи іншої дисципліни, або й усіх без винятку.

Ось ці, винятково обдаровані, наполегливі студенти: В.Дем'ян (ФЕТЕ), І.Студент (ФТМТ), В.Червонолик (ФТМБ), С.Цирульник (ФРЕ), О.Ковальов (ФА), П.Фуксман (ФІТКІ), О.Савицький (ФРА), Ю.Матус (ФБ).

Наша розповідь про студента групи 1РТ-90 факультету радіоелектроніки Сергія Михайловича Цирульника.

Сходинками знань і праці

Хто кого підкорив — знання його, чи він знання — важко сказати. Рідні і близькі знають лиш одне: з дитинства Сергійко на все, що стосувалось математики, інших точних наук, дивився широко розкритими очима, так захоплювався розв'язанням хитромудрих задач, що забував про їжу і сон.

Вже у школі Сергій Цирульник відразу став визнаним лідером розв'язання задач. Технікум електронних приладів він закінчив з червоним дипломом, на військовій службі став відмінником бойової й політичної підготовки. В рекомендації, яка надійшла до ВПІ, написано: "...командування військової частини рекомендує відмінника бойової й політичної підготовки Цирульника С.М. для позаконкурсного зачислення у вищий навчальний заклад. Це право він заслужив своїм сумлінним ставленням до виконання військового обов'язку, працелюбством і особистою дисципліною".

А служив юнак в Нагірному Карабаху саме тоді, коли почався там міжнаціональний конфлікт.

Зважте, командири відзначили працелюбство хлопця. Недарма! Ще до служби в армії Сергій мав значний трудовий стаж, попрацювавши регулювальником радіоапаратури в ЦКБІТ, потім — техніком, не цурався чорної роботи — прибирав подвір"я, мив підлоги. Бо не міг і не хотів дарма їсти батьківський хліб.

Бувало, друзі манять на американський кінобойовик, чи просто повеселитись. Ні. Більшого задоволення, ніж працювати з книгою, возитись з телевізором Сергій не знав.

І знову ж таки математика. Попри всі турботи, які супроводжували в юності, Сергій знаходив час і натхнення для участі в різних конкурсах, завоював престижні призові місця в математичних і технічних олімпіадах, що відбули ся в Запоріжжі, Ленінграді.

Сьогодні Сергій Цирульник долає сходинки до нових знань на факультеті радіоелектроніки нашого інституту. І знову переступає з курсу на курс, пока зуючи відмінні результати. Ще й наукову проблему розв"язує: "Вимірювання вологості в зерні та інших сільгосппродуктах". Його науковий керівник, заступник декана Юрій Володимирович Крушевський із задоволенням каже: "Світла голова і цілеспрямованість".

Вступаючи до ВПІ, Сергій познайомився з однокурсницею Оксаною. Жартує: "Я стукався у двері ФРЕ, вона - до ФІТКІ, а обоє разом достукались до ЗАГСУ".

Одружились. Чекають дитину. Так що слова пісні "первым делом, первым делом самолеты, ну, а девушки, а девушки потом" до Сергія не підходять. Тим часом, турботи про молоду сім'ю на плечі батьків не переклали. Ось уже три роки Сергій Михайлович працює репетитором, допомагає заочникам розібратися в складних розділах математики і має заробіток. Не відмовляється від участі в сільгоспроботах, лагодить приватні радіоапарати — теж гроші. Плюс 90 тисяч карбованців іменної стипендії.

То ж, має можливість дещо придбати для сім'ї: одяг, білизну, посуд. А недавно купив швейну машину, за що заслужив поцілунок від Оксанки.

Л. Леонідов

Дорожні нотатки

ПІВТОРА МІСЯЦЯ — АНГЛІЙСЬКИМ СТУДЕНТОМ

Цього року мені випала можливість побувати у Ліверпульському університеті Джона Мурса і навчатися там впродовж півтора місяця. Ця подія не була, як то кажуть, манною небесною, не звалилась на мене раптово — вона готувалася майже два роки. Розглядалися різні варіанти, але залишився врешті — решт тільки Ліверпуль. Хотілося б висловити вдячність викладачам Кену Сівору і Дейву Харві, які сприяли цій поїздці і під чиїм керівництвом я працював.

Само собою зрозуміло, що для навчання в Англії треба добре знати мову. Я вважав себе досить підготовленим, але все одно попервах англійці розуміли тільки мене — їхній сленг, круто замішаний на місцевому діалекті, був незрозумілим для мене, хоча невдовзі все стало на свої місця. З цього я роблю висновок, що коли ви їдете за кордон не для вивчення іноземної мови, а з цілком певною метою, то мусите знати потрібну вам мову уже дома. Там цього швидко зробити не можна.

Наступного по приїзді дня мене познайомили з деякими викладачами факультету. Запропонували для вивчення декілька предметів. Можна було вибирати, але хотілось попрацювати з найбільшою віддачею. В деяких науках там використовуються абсолютно інші терміни. Від цього в мене спершу голова йшла обертом, однак врятувало те, що я дуже швидко адаптувався до їхньої навчальної комп'ютерної програми і показав результати, компенсувавши незнання термінів. В складі студентської групи брав участь в розробці "економічного проекту" системи "Телетекст". Вимагалось з допомогою ринкових і технологічних методів виграти конкуренцію в інших подібних систем. При цьому задавались питання, які реально стоялм перед фірмою "Філіпс" 20 років тому. Ми виробляли свій прогноз дій і лише після цього нас знайомили з економічним рішенням фірми. Щось подібне практикується і в нас на п'ятому курсі, але, на жаль, з-за відсутності реально діючого ринку знайти підходящий аналітичний матеріал нелегко.

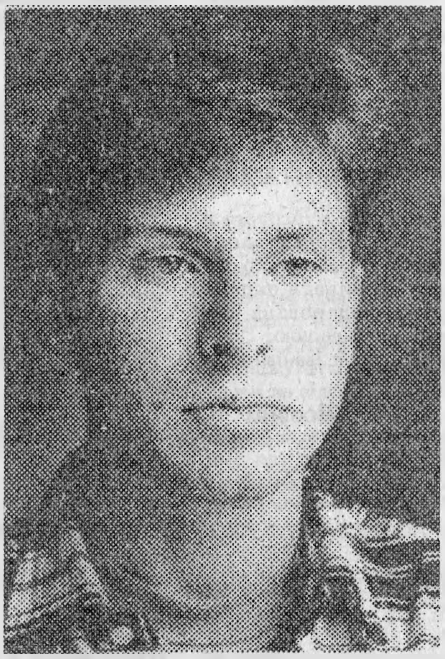

І нарешті мені запропонували працювати над виправленням одного студентського проекту. Тут треба сказати, що для одержання диплома англійський студент повинен сконструювати і спаяти реально працюючу схему. Мені довелося підключати до комп'ютера картку статичного ОЗП. Такі картки — останній крик технології на Заході, але з точки зору користувача вони дуже прості і зручні.

Для університетських лабораторій характерна наявність великої кількості комп'ютерів, але програм не дуже багато. Є також немало знайомої вимірювальної апаратури. Так що працювати було нескладно.

Мені випало бути присутнім на презентації дипломних проектів. Був ректор університету, приїхали представники багатьох фірм. Атмосфера дуже тепла. Дипломникам ніхто не намагався ставити каверзних запитань, щоб заплутати. Просто оцінювали роботу, підбираючи для себе потенціальних співробітників. Студент з поганою дипломною роботою не має ніяких шансів.

Окремого слова варта університетська бібліотека. Книги (як і обладнання в лабораторіях) непомітно позначені, щоб запобігти крадіжкам. Студент може сам ходити і вибирати потрібну літературу. Дуже допомагає в цьому комп'ютерна картотека. Є і комп'ютери просто для роботи.

Загалом поїздка була успішною. Я переконався в необхідності одержання диплому ВПІ. Прикро, що таке поняття, як "диплом про закінчення вищого навчального закладу", зараз певною мірою дискредитоване. Це, гадаю, тимчасово.

Ще одне — необхідно підтримувати якомога більше професійних контактів. І третій висновок — будь-яке конструкторське вирішення повинне бути економічно — доцільним. Це звучить банально, але це так. Минули часи державного благодійництва. Спеціалісти повинні відповідати передовому рівню своєї галузі.

Максим Грудін,
студент 5 курсу факультету автоматики

Новини Події Факти

- Наказом Міносвіти України на ФПК енергофаку в цьому році вперше почнеться підготовка фахівців за спеціальністю "Менеджмент в енергетиці". До груп денної і вечірньої форм навчання прийнято за відповідну плату 25 працівників енергопідприємств, котрі мають вищу освіту. Вони вивчатимуть 16 дисциплін.
- З 86 дипломних проектів, виконаних студентами будівельного факультету в галузі архітектури, 9 одержали оцінки з відзнакою. Серед них — проект культової будови Володимира Качана, роботи Олександра Дідика, Віктора Жердицького, Сергія Слічного та інших. Високу оцінку Державної комісії отримав за професіоналізм проект 9-типоверхового житлового будинку з прибудованим магазином, виконаний дипломниками Олександром Дремлюгою та Володимиром Капшієнком (керівник В.М.Волощенко).
- Почалися підготовчі роботи по спорудженню плавального басейну, який увійде складовою частиною до нового спорткомплексу ВПІ. Любителі цього виду спорту одержать споруди для проведення змагань зі стрибків у воду, плавання.
- Художній музей ВПІ поповнився новими експонатами, придбаними у відомих вінницьких художників, зокрема, у подружжя Олійників, В.Рибачука, Л.Гринюка. Останній передав музею твори, виконані на склі тушшю та олією.
- Студент ФТМ Олексій Штельмах став бронзовим призером чемпіонату Європи зі спортивного орієнтування, який проходив влітку на території Чехії. А Сергій Русецький з ФІТКІ здобув перше місце з цього виду спорту на міжнародних змаганнях Україна — Словаччина за участю команд з Угорщини і Чехії. Це для нашого інституту приємний успіх. Тренер обох призерів — Людмила Павлівна Бронтішева, теж працює у ВПІ на кафедрі фізкультури.
- Пам'яті жертв голодомору 1932-1933 р.р. була присвячена зустріч студентів ВПІ з професором педагогічного інституту І.Г.Шульгою. Професор подарував нашому вузові примірник своєї щойно виданої книги "Голодомор на Поділлі".

ПОДАРУНОК

Визначити всі грані інтелігентності — марна справа.Кожна окрема людина — то завше окремий, завше неповторний світ.

Марія Іванівна Сенич. За професією інженер-сантехнік. На пенсії. Вдова. Помер чоловік, помер батько. Здається, ще тільки вчора хазяйкою в їхньому затишному домі була мати, але її теж не стало. Тихо на подвір'ї, тихо в хаті. Чомусь набагато виразнішими стали всі хатні речі — ждуть, коли Марія Іванівна доторкнеться до них. Тієї ж миті прилетять зграї споминів, розсядуться довкола і туга обійме душу.

Щоб не замкнутися в колі постійного смутку, треба знаходити якесь діло. Добре, що Марія Іванівна вміє розмовляти з книгами, вони завше були живими мешканцями їхньої хати. Любив книги чоловік, любив батько. Набралась велика бібліотека.

Коли в хаті повна сім'я — книжки не припадають пилом. Нема-нема та й знадобиться навіть та, що давно стояла на полиці. Призначення книг — служити людям. Батько був знатним будівельником, добрим інженером. Марія Іванівна — теж.

Одного дня вона подумала, що треба було б кудись передати спеціальну літературу. Є там такі томи, що й вартості їх не визначиш, особливо, перекладні. Вирішила оддати їх в Тімірязевку. Прийняли, спасибі.

Але дякувала передчасно. Книги, якими так дорожила, списані в макулатуру. Старі, мовляв. Слів нема — як їй було шкода.

І ось тепер вона звернулась до нашого інституту.

—Приїдьте, відберіть. Може, щось знадобиться для навчання студентів?

Тепер у залі курсового й дипломного проектування інженерно — будівельного факультету з'явилась окрема бібліотека, подарована нам інтелігентною людиною.

Спасибі, Маріє Іванівно.

С. Лісовий

На фото: Марія Іванівна Сенич

СУПУТНИК НАШОГО ЗДОРОВ'Я

Без будь-яких натяжок називаємо так наш інститутський санаторій-профілакторій "Супутник". Не вдаючись до статистики, скажемо, що завдяки йому ми, хай трохи, але стали здоровішими. За десять років існування колектив профілакторію, очолюваний досвідченим медиком і організатором Павлом Полікарповичем Кобою, зумів поставити справу так, що цей заклад об'єднав у собі і санаторій і поліклініку. Адже в ньому забезпечені найкращі умови не тільки для відпочинку, а й для лікування.

Гарний настрій створюють затишні кімнати, доброзичливе, уважне ставлення обслуговуючого персоналу, достатнє, не зважаючи на економічні труднощі, харчування. А якості лікування можуть позаздрити і більш великі медичні заклади. Різноманітні ванни, електро- і фізіотерапевтичні процедури, вітамінні і медикаментозні препарати, лікувальна фізкультура здатні влити нові струмені сили, свіжості і гарного самопочуття.

Звісно, усе це не падає з неба, колективу профілакторію доводиться долати чимало труднощів. Крім загальної скрути з ліками, продуктами, матеріалами, інколи підводять окремі служби. А наприкінці минулого навчального року обком галузевої профспілки, було, навіть припинив фінансування через відсутність коштів.

До честі колективу "Супутника" — ніхто не покинув роботи, не перейшов до іншого закладу, всі поставились з розумінням до ситуації, а на початку вересня фінансування відновилось. Близько ста студентів, працівників ВПІ вже 10 вересня одержали путівки на досить доступних умовах за пільговою вартістю,а дехто і безкоштовно.

Слід сказати, що вирішальне слово на користь відновлення роботи профілакторію сказав інститут, який узяв на себе всі турботи про дорогі нині енергоносії, водопостачання, комунальні витрати.

І знову запрацювали кабінети лікарів, наповнилися водою ванни і сауна, прийшли пацієнти в маніпуляційну, в кабінети масажу, психологічного розвантаження, на вітамінні коктейлі і голкотерапію.

Всі на місці: лікарі Ольга Михайлівна Черній і Наталія Йосипівна Велика, медсестри, санітарки.

— З профілакторієм зв'язаний великий відрізок мого життя, — говорить працівник ванного господарства Ольга Сафонівна Дем'янчук. — Усі ми наче одна сім'я, робимо одну потрібну справу в ім'я здоров'я наших людей. Тому не покину профілакторію, що б там не було.

— Відчуваю велике задоволення, розуміючи, що моя робота — гарне самопочуття пацієнтів, — говорить масажистка Ядвіга Йосипівна Присяжнюк. —Рада докласти задля цього максимум зусиль...

Дорогі друзі! Кожен має можливість скористатися послугами санаторію-профілакторію "Супутник", відпочити, поправити здоров"я. Але, давайте, всі потурбуємось про збереження цього чудового закладу! Хто чим може. Щоб наші електрики і сантехніки не гаялись з усуненням несправностей в освітленні і водопостачанні, щоб транспортники своєчасно завозили продукти для їдальні, щоб кожен відпочиваючий дбав про збереження інвентаря, меблів, обладнання. Бо не для когось, а для себе, всіх нас створив інститут цей чудовий санаторій-профілакторій.

Л.Новінський

КАМІННЯ НЕВТОМНОСТІ І ЦЕМЕНТ НАПОЛЕГЛИВОСТІ

Студентська наука — поле, на якому хочеться мати багате і кондиційне жниво. Нинішнього року наш інститут зібрав на цьому полі непоганий урожай. Більше 20 студентів взяли участь в республіканських олімпіадах. Ольга Савенко з факультету електроніки та енергетики на олімпіаді з електропостачання промислових підприємств здобула диплом третього ступеня, заохочувальним дипломом нагороджена і вузівська команда.

Юрій Матус з будівельного факультету на олімпіаді з промислового та цивільного будівництва виборов диплом такої ж вартості, а команда зайняла друге місце (керівник — кандидат технічних наук І.П.Антоник).

38 праць в 1992-93 навчальному році було представлено на конкурс студентських робіт. 9 з них визнані переможцями. Ось їхні автори: В.Селенький (каф.КПКТ — керівник Яблочников С.Л.), Ю.Матус, М.Гладкий, О.Гурковський (каф.ТОУ та ЕБ - керівник Загреба В.П.), А.Томашпільський (каф.ПМ та ОС — керівник Плотников О.Д.), П.Кипран (каф. хімії — керівник Петрук В.Г.), В.Мельник (каф. ТАМ — керівник Дусанюк Ж.П.), І.Севастьянов (каф. МРВОАВ — керівник Гуменчук А.А.), А.Семенюк (каф. МЕ — керівник Кичак В.М.), О.Стецюк (каф. АІВТ — керівник Скидан Ю.А.).

Ви, певне, звернули увагу, що серед авторів кращих наукових робіт двічі зустрічається прізвище студента будівельного факультету Юрія Матуса. Прізвище його є і в списку тих студентів, які одержують іменну стипендію в розмірі 90 тисяч карбованців на місяць, тобто, "круглих" відмінників. На одному з останніх засідань ученої ради інституту Юрію Матусу був присвячений такий рядок доповіді проректора С.В.Юхимчука: "Юрій Матус не повинен залишити стіни нашого інституту, а поповнити склад молодих науковців факультету будівництва".

Декан ФБ Г.С.Ратушняк сказав про нього в телефонній розмові: "Чудовий хлопець. Іноді доводиться його буквально "виставляти" з факультетського корпусу — працює до глибокої ночі".

Юрію, звичайно, відомі ці компліменти, але голова у нього від них не йде обертом. Він працює невтомно та й годі, і не тому, що має вдачу "трудоголіка", а тому, що це цікаво. А якщо цікаво, то неважко.

Юрій закінчував середню школу в Гайсині. Уявіть собі — без золотої чи срібної медалі. Правда, мав безперечний нахил до точних дисциплін. Немирівський будівельний технікум він здолав уже з червоним дипломом. А інститут змусив його взагалі по-іншому глянути на своє майбутнє.

— Спасибі Анатолію Вікторовичу Денисову з кафедри будівельних матеріалів. За якимись, одному йому відомими ознаками, узяв Колю Гладкого, Сашу Гурковсього і мене в дослідну лабораторію досліджувати цементи, робити блоки на відсівах. Ми там трудились, засукавши рукави, і вранці до занять, і ввечері після них, не цурались ніякої роботи. Навчились виготовляти шлаколужні в"язкості, перезнайомилися з усіма науковцями й інженерами, стали там своїми людьми. Тут нас готували і на конкурс і на олімпіаду. На олімпіаді в Дніпропетровську не було жодного проколу, нам повинні були дати перше місце, але за "дивним" збігом обставин воно опинилось у дніпропетровців. Ну, ясно. Все вони готували, були господарями олімпіади — перше місце не за заслуги, а за організацію.

Нині Юрій Матус захопився керамічним виробництвом.

-Є у нас дуже діяльний, дуже умілий викладач Анатолій Миколайович Власенко. Колишній виробничник, тільки сорока п'яти років вступив до аспірантури, чудово орієнтується в кон'юктурі економіки. Вів зварку, зараз — газове господарство. Запалив нас своїм ентузіазмом. Під його керівництвом шукаємо керамічні замінники дереву і залізу. При тому, він ще — художник. Уміє зробити не просто штуку, а річ, на яку приємно дивитись. Можемо виготовити і горшка, і витіювате ліплення, і навіть керамічного гвіздка.

Дуже допомагає увага декана. Георгій Сергійович дозволяє нам міняти структуру курсового проекту, вводити до нього елементи наших досліджень, йдуть назустріч викладачі — не скупляться на додаткову консультацію, адже ми на індивідуальних графіках.

Чи вийде, питаєте, з мене учений?

Я й сам хотів би це знати. Зрозумів поки-що одне: в основі будь-якої дороги мусить лежати каміння невтомності і цемент постійної наполегливості.

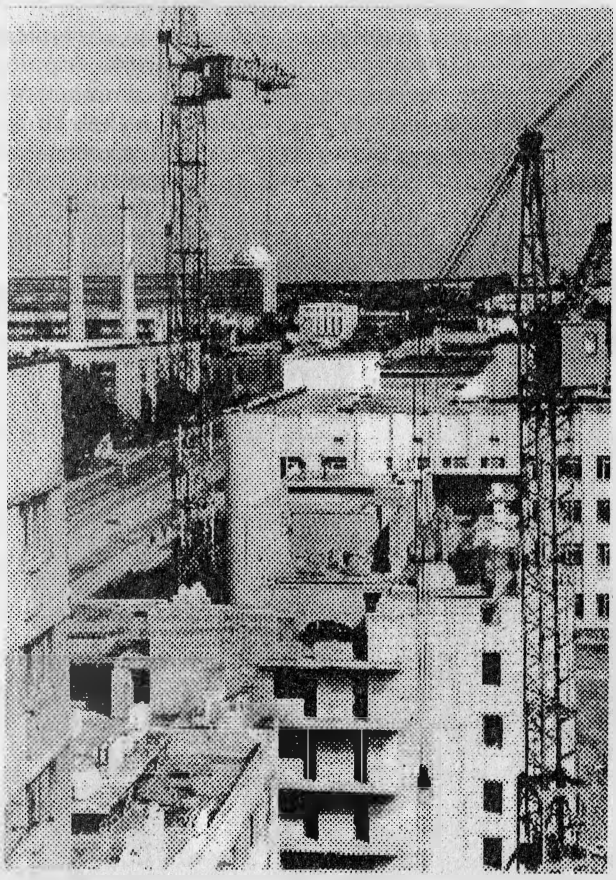

Не по днях, а по годинах, поверх за поверхом виростає студентський гуртожиток № 7 на 445 місць з оздоровчим центром.

Добре взялись за справу майстри БМУ-1. З початку року вони виконали будівельно-монтажних робіт на суму понад 360 мільйонів карбованців в ринкових цінах. Муляри працюють у дві зміни, діють два баштових крани.

Прийшли на будову і студенти, які оволодівають суміжними професіями. З їх числа на ФІТКІ утворено будівельний загін, котрий працює на кладці стін. Хлопці заробляють по 80-100 тисяч карбованців.

Спориться робота у студентів Ю.Вергеліса, І.Процишина, С.Турського, Ю.Захарчука, А.Парового, Е.Назараги.

На знімку: будівництво гуртожитку.

ЦК ВС: міні — ювілей

1 жовтня виповнилось три роки від дня заснування культурно-художнього центру ВПІ, який зараз має назву — Центр культурології і виховання студентів (ЦК ВС). Строк не такий вже й великий, якщо вимірювати його календарним часом. Але якщо перейнятись думкою Жан-Жака Руссо, який був переконаний — тривалість часу визначається його емоційною насиченістю, то в цьому разі три роки — це час, що вмістив у собі велику кількість подій, збагачених людськими почуттями і творчими доробками. Їх різноманітність і значимість зумовлені і маловідомими, але яскравими сторінками нашої культурної спадщини; і новітньою історією нашої держави; і феноменом "Подільське мистецтво"; і зустрічами з видатними сучасниками; і діалогами з гостями звідусіль.

Та все ж головними подіями цих трьох років було створення унікальних навчально-методичних лабораторій-музеїв: "Меморіал Ф.З. Коновалюка" і "Сучасний подільський живопис", а також збагачення навчально-методичної бази інституту кабінетами "Українознавство" і "Служба психологічної допомоги".

Завдяки роботі музеїв і кабінетів ЦК ВС студенти, викладачі і співробітники нашого інституту змогли відкрити для себе безмежний світ живопису Федора Коновалюка, світ, наповнений великою енергією мудрості і доброти. Сприйняття природи, як божественого дару, що притаманне всім творам митця, спроможне відновити в душах сучасних людей те благоговіння і той неспокій за долю Землі, без яких душа мертвіє.

Але несподіваним для багатьох є те, що тільки в нашому меморіальному музеї Коновалюка глядач має змогу познайомитись з перлиною творчості художника — його мініатюрами — маленькими віконцями у великий світ краси. За роки існування культурно-художнього центру ВПІ знайомими і близькими стали для нас імена О. Новаківського, І. Іжакевича, В.Д. Отамановського, братів Кривицьких. Драматична доля і творча спадщина цих видатних митців і науковців надихнули на роздуми і наукові дослідження, серед яких цікавими є відкриття старшого викладача кафедри історії та теорії культури Л.В. Філонова. Своєрідними і надзвичайно цікавими є наукові дослідження викладача цієї ж кафедри (нині аспіранта АНУ), автора експозицій кабінету українознавства Ю.К. Савчука, який займається проблемами подільської геральдики, мистецькознавські роботи доцента кафедри культури М.П. Стрельбицького.

Знайомство з історією Подільського краю, відкриття маловідомих сторінок культурної спадщини Поділля допомогли усвідомити глибину і масштабність феномену "Подільське мистецтво". Саме тут, в нашому культурологічному центрі, в творчій атмосфері духовних шукань прийшло до багатьох з нас розуміння того, яким незвичайним багатством і дивом є занапащена і незрозуміла велика невідгадана таємниця — подільська ікона — безжально кинута в полум'я бездуховності і забуття.

Для того, щоб пригасити це ненажерливе полум'я і створені зали музею "Сучасний подільський живопис", які знайомлять відвідувачів з різнобарвною палітрою творів наших талановитих земляків М. Чорного, О. Назаренка, О. Довбощука, А. Мігріна, Л. Дідура, А. Шевченка, О. Рожкова, А. Павлюка, М. Олійниченка, Л. і С. Олійникових, В. Штельмаха, Т. Козирської тощо, серед яких і ті, що відомі далеко за межами нашої держави — Ф. Панчук, В. Шпаківський, А. Рибачук, Л. Гринюк. Є в нашому музеї твори чудових майстрів декоративно-прикладного мистецтва: художня вишивка, різьба по дереву, гобелени, гончарні вироби.

Величезне захоплення глядачів завжди викликають мікромініатюрні вироби народного умільця М.Г. Маслюка, володаря понад 70 почесних грамот і дипломів. Колекція музею поповнюється новими експонатами. Головний принцип, покладений в основу роботи музею: відкривати, зберігати і пропагувати художні твори подільських митців, виховувати дбайливе і шанобливе ставлення до усіляких проявів творчості, індивідуального художнього пошуку.

Три роки — це також зворушливі і хвилюючі

зустрічі, дискусії, діалоги з людьми, які назавжди збережуться в пам'яті серця. Гостями нашого інституту і нашими співрозмовниками були В. Яворівський, Д. Павличко, П. Мовчан, В. Чорновіл, відомий кінорежисер Г. Кохан, пастор з Каліфорнії Ройс Вільямс, президент шкіл Монтесорі Елізабет Ван-Сентон, гості з Парижу — батько і син Наум'яки, делегації з Пітерборо і Кембріджу, журналіст і ведуча передачі "Педагогічні роздуми" Сусанна Каракоз, мистецтвознавець В. Підгора. Видатною подією для студентів нашого інституту стали зустрічі і діалоги з видатним українським письменником, лауреатом Шевченківської премії, автором десяти історичних романів, народним депутатом України Романом Іваничуком. На продовження цих зустрічей планується обговорення останньої книги письменника "Благослови, душе моя, господа".

Знаменними і незабутніми були дві зустрічі з вдовою видатного художника Тамарою Іванівною Мороз-Коновалюк.

Перелік зустрічей можна значно продовжити якщо перерахувати всіх тих, що приїздять до нас з Канади, США, Англії, Франції, Польщі, Ізраїлю, Німеччини, Голландії тощо. Їхні імена і враження про перебування в стінах ВПІ залишились у нашій книзі відгуків. Хотілося б нагадати, що в культурологічному центрі працює кабінет "Служба психологічної допомоги" для подання індивідуальної допомоги всім тим, хто перебуває в несприятливій психологічній ситуації, а також психологічний клуб "Мистецтво спілкування", який запрошує на свій вогник кожного, хто відчуває потребу удосконалювати свої стосунки з навколишнім середовищем. Психологи Л.А. Мацко і Г.І. Нгуєн завжди готові допомогти в пошуках внутрішньої гармонії. Але навіть міні-ювілей неможливий без вшанування праці тих людей, завдяки яким створюється й існує в культурологічному центрі атмосфера доброзичливості, творчої співпраці, щирого і радісного спілкування. Ю.М. Потєєв, В.М. Боровик, А.М. Сарафанюк, Ф.І. Дратва, Н.З. Грозна, І.Т. Герасимчук — без них вже неможливо уявити собі існування ЦК ВС.

Хай щастить кожному з них в їхній натхненій праці.

Три роки — це тільки початок, який передбачає подальший розвиток нашого культурологічного центру. Але він можливий тільки в спілкуванні з неосяжним світом людських думок, почуттів, ідей, пропозицій. Тому запрошуємо вас до постійного діалогу.

Т. Буяльська,
директор ЦК ВС,
зав. кафедрою історії та теорії культури

На знімках: фрагменти зустрічей, діалогів в залах центру культурології та виховання студентів

Студентська муза

Рубрику веде М.П. Стрельбицький, член Спілки письменників, доцент кафедри ТІК.

З нових віршів Наталі Вишневецької

Часу від дня її попередньої публікації на сторінках газети "За інженерні кадри" минуло зовсім небагато -- менше року, -- але творче зростання Наталі Вишневецької незаперечне: зміцнів голос, збагатилась інтонація, розширились пошуки форми. З'явились і перші українські вірші (не помилився я таки у своєму пророцтві!). Приємно ж не тільки тому, що не помилився, а насамперед тому, що якраз українська мова відкриває нині нашій авторці напрочуд тонкі обертони органічного ліризму. І ще дуже добрий знак: Наталя починає відчувати нахил і хист до перекладацтва. Перекладні її вірші, за винятком одного, на жаль, в добірку не вмістилися, але саме вони служать остаточним незаперечним аргументом на користь творчої самобутності й широти культурного кругоовиду поетеси -- четвертокурсниці факультету автоматики.

* * *

Зітхнула осінь. Чорнобривців цвітом
Той подих розстелився по землі.
Нічний мороз заплутався у квітах,
Сховався в них і журиться в імлі.
Чи ти розмалював усе, чи вишив,
Мій вересню, відродження моє...
Не надивуюсь барвам, що у тиші
Обарвлюють усе ,що настає

Чи заника... Шипшина у намисті,
Над яром чорноока бузина
Стоїть поважно, не поникла листом.
А трохи далі, між кущів, одна
Калинонька. А що вона тримає
Долонями зеленими — не знать:
Чи то розбите серце там волає,
Чи грона палахкі палахкотять...

ОТЦУ

Твоя рука лежала на постели,
Чужая и знакомая рука.
Наверное, уже забрать хотели
Тебя, но вот оставили пока.
И я пришла, и тихо рядом стала,
И все мои невзгоды, как родня,
Вокруг стояли, а рука лежала,
Не в силах отогнать их от меня...
Я замерла. Но память вдруг забилась,
И то, что было, снова стало быть —
ОНА. Я с нею не нажилась!
Ушла — а мне ее не разлюбить.
Ценю, теперь ценю то, что имею!
Тяну к руке горячую ладонь,
Хочу ей дать тепло и вся немею
От внутреннего крика — смерть, не тронь!!!
Я встану пред тобой живою силой.
Я все могу, я знаю. Я не сплю,
Все изменилось. Папа, папа милый,
Ты жив! Я здесь, я так тебя люблю!

Романс

Звезду за звездой зажигает ночь страстная,
Горит подорожник в росистых слезах.
Смотрю, как идешь по дороге, напрасно я,
Тебя расстворяет туман на глазах...
Спешишь окунуться в ночные обьятия,
И веришь, что путь твой ведет в небеса.
Напрасно, напрасно хочу задержать тебя,
Как слезы, дрожит у дороги роса.
Твой ветер любви улетел или просто стих?
Я молча стою и смотрю, как во сне.
И мечется сердце, и звуки шагов твоих
Покорно спешат возвратиться ко мне.
Дорога венчается звездною аркою,
Ты твердо уходишь по ней навсегда.
Так пусть же в пути сохранит тебя яркая,
Зажженная нашей любовью, звезда...

* * *

Коханий! Я дивлюсь на світ без тебе...
Краса, краса... Краса, але не та.
І згадка, як ми линули до неба, —
Мов пташеня, за мною скрізь літа.
Зеленооким поглядом всміхаюсь
Однині, мій коханий, не тобі...
А згадка, як ти зрікся, сподіваюсь,
Втопилась тихо у моїй журбі.
Лиш доля — мстива. Статись може, любий,
Тебе колись вона іще діткне
Й пошле поневірятися між люди,
А поряд, знай, не буде вже мене...
Як біль свій я подужати б хотіла!
До сонця, як до тебе, дві руки
Тягну, тягну й дивлюсь — а то вже крила,
І я лечу на світло крізь гілки.
І кличе, кличе далечінь безкрая,
А я чогось чекаю — не діждусь.
Мій любий, схаменися, я благаю,
Бо я лечу і вже не повернусь.

* * *

На узліссі, за рікою,
У долонях теплих трав
Серед м'яти запашної
Вітерець відпочивав.
Злотоцвітом милувався,
Ніжно дзвоники гойдав,
Слухав дзвін і дивувався
Таємницям тихих трав.

Редколегія:

Т.Б. Буяльська — редактор
І.С. Волошенюк — заступник редактора
Л.У. Шаміс — відповідальний секретар
С.С. Лісовий — фотокореспондент
С.В. Юхимчук
М.П. Свиридов
Ю.В. Крушевський
Г.П. Котлярова
В,С. Боднар
В.М. Боровик
М.П. Стрельбицький

"За інженерні кадри" — *щомісячник Вінницького політехнічного інституту*
Віддруковано у Вінницькій обласній друкарні
Друк офсетний Зам. Тираж - 1000 прим.
Верстка комп'ютерна — ВПІ

Адреса редакції:
Хмельницьке шосе, 95 , к. 0218
Телефони:
внутрішній — 22 - 68,
з міста — 4- 02 - 68

За інженерні кадри

Щомісячник Вінницького політехнічного інституту

№ 2 (517) грудень 1993 р

ВІННИЦЬКОМУ ПОЛІТЕХНІЧНОМУ — 20 років

НОВОРІЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ РЕКТОРА

Дорогі студенти, шановні колеги!

Сьогодні я вп'яте звертаюся до Вас з новорічними поздоровленнями як ректор.

Але ці поздоровлення є не лише першими ювілейними для мене, вони є ювілейними і для всього колективу інституту, адже 1 січня 1994 року минає 20 років з дня проголошення Вінницького філіалу Київського політехнічного інституту самостійним вищим навчальним закладом - сьомим політехнічним в Україні.

Як же ми з Вами попрацювали в передювілейному 1993 році?

На мій погляд, своїми досягненнями в цьому році ми з Вами повинні бути цілком задоволеними.

Я нагадаю Вам, що в 1993 році колектив нашого інституту:

— увійшов у третій рік експерименту з впровадження нової технології підготовки спеціалістів за схемою "бакалавр — інженер — магістр" і успішно подолав сьомий триместр навчання;

— вдруге організував освоєння студентами першого курсу робочих професій з урахуванням недоліків, що мали місце в минулому році;

— розширив власну базу освоєння робочих професій на факультеті радіоелектронного апаратобудування, створивши економічно виправданий цех виготовлення блоків до телевізорів, а також заклав фундамент для створення власної бази на факультетах будівництва та технології машинобудування;

— здійснив стовідсоткове забезпечення робочими місцями усіх студентів 2-го курсу під час літнього робочого триместру, вигравши студентський ринок праці навіть у вузів Києва, Львова та Харкова, що підтвердило вірність вибору форми практичної підготовки студентів;

— перейшов від вибіркового до тотального впровадження модульно-рейтингової системи організації навчального процесу, ефективність якої підтверджена високим рівнем знань, виявлених у наших студентів комісією Міносвіти України, в нинішньому та за попередні триместри;

— відкрив чотири нових спеціальності — по одній на факультетах електротехніки та будівельному і дві на факультеті радіоелектроніки;

— розпочав підготовку спеціалістів з поглибленим, на рівні професійного перекладача, вивченням англійської мови на економічному та електротехнічному факультетах;

— забезпечив конкурсний відбір абітурієнтів на перший курс;

— організував працевлаштування за отриманою спеціальністю усіх випускників 1993 року, які погодились виїхати за межі Вінниці;

— створив умови для іноземних студентів 4-го курсу, які продовжували навчатись за зобов'язаннями, взятими колишнім СРСР — достроково завершити курс навчання з захистом дипломного проєкту в осінньому семестрі;

— відкрив нову спеціалізовану раду захисту кандидатських та докторських дисертацій зі спецвальностей радіотехнічного та приладобудівного профілей, а також здійснив усю підготовчу роботу для відкриття спеціалізованої ради захисту кандидатських дисертацій з машинобудівних спеціальностей;

— виграв біля десятка конкурсів на фінансування наукових досліджень за програмами ДКНТ;

— завершив другий етап комп'ютеризації бібліотеки та бухгалтерії, створив першу ланку комп'ютерної мережі, підключеної до державної міжвузівської системи, що дало змогу інституту увійти до європейської комп'ютерної пошти;

— придбав за валюту сучасну комп'ютерну мережу для факультету інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії, а також сучасне обладнання для комп'ютерної друкарні;

— організував і успішно провів декілька наукових конференцій, в яких взяли участь не лише провідні українські вчені, але і багато відомих учених із країн близького зарубіжжя;

— довів до прийняття в серійний випуск науково-технічну розробку мікропроцесорного лічильника витрат газу в міських газопостачальних мережах;

— розгорнув на всіх факультетах навчальний процес українською мовою, забезпечивши також можливість громадянам іноземних держав, а також громадянам України, які щойно переїхали з інших країн близького зарубіжжя, навчатись російською мовою;

— написав декілька десятків навчальних посібників, конспектів лекцій та методичних розробок українською мовою;

— успішно завершив перший етап та приступив до другого

(закінчення на 2-й стор.)

НОВОРІЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ РЕКТОРА

(початок на 1-й стор.)

етапу впровадження в життя концепції гуманізації та гуманітаризації технічної освіти;

— заповнив вакуум, який утворився в системі виховної роботи після ліквідації парткомів та комітетів комсомолу, і запровадив у життя нову систему виховання студентів, першим досягненням якої є наведення порядку в гуртожитках;

— в рамках підготовки до акредитації інституту на найвищий рівень здійснив реорганізацію структури кафедр таким чином, що сьогодні всі вони відповідають вимогам технічного університету, що підтверджено висновком акредитаційної комісії, яка розпочала свою роботу в листопаді нинішнього року, а завершить в лютому наступного;

— в умовах відсутності державного фінансування збудував "коробку" дев'ятиповерхового сьомого студентського гуртожитку вартістю понад мільярд карбованців, перший та частково другий поверх корпусу факультету автоматики вартістю 200 мільйонів карбованців, а також ангар для розміщення лабораторій з дисциплін теплоенергетичного та газовентиляційного профілю;

— підготував будівельний майданчик з переносом усіх комунікацій, що проходили в його межах, і вирішив питання державного фінансування для початку будівництва в 1994 році спортивного комплексу з плавальним басейном та критими майданчиками для всіх ігрових видів спорту, до футболу включно;

— успішно справився з обробітком більше п'ятидесяти гектарів землі, взятих в аренду в селі Майдан, на яких виростив картоплю, буряк, капусту, моркву, цибулю та гречку, забезпечивши до наступного літа цими продуктами студентську їдальню і заклавши їх в новозбудоване в 1992 році овочесховище;

— наростив потужності власної пральні, закупивши додаткове обладнання та перевівши її на роботу в дві зміни, що суттєво здешевило вартість утримання студентських гуртожитків (для довідки: студенти сплачують за проживання в наших гуртожитках лише одну двадцять п'яту частину від повної вартості проживання);

— забезпечив удвічі меншу вартість обідів в студентській їдальні при тому ж асортименті і вазі порцій, ніж в сільськогосподарському, і втричі меншу, ніж в медичному та педагогічному інститутах;

— надав можливість всім бажаючим відпочити влітку протягом двох тижнів в спорттаборі на Південному Бузі біля с. Степашки, компенсувавши за рахунок інституту співробітникам 54 тисячі карбованців вартості путівок, а студентам 64 тисячі;

— організував більше двомстам співробітникам та членам їх сімей влітку двотижневий відпочинок на березі Чорного моря в Криму, взявши в аренду поверх гуртожитку в радгосп-технікумі та забезпечивши практично безкоштовний проїзд туди і назад інститутськими автобусами;

— знайшов можливість виділити 42 кімнати співробітникам інституту в малосімейному гуртожитку, звільнивши цим їх від непомірної сплати за попереднє проживання на квартирах на умовах найму в приватному секторі;

— придбав картоплезбиральний комбайн, вивільнивши цим студентів від необхідності копати картоплю лопатами на арендованих вузом полях;

— забезпечив безперебійне тепло-газо-водо-електро постачання корпусів та гуртожитків в умовах хронічної недодачі інституту та запізнень в грошових надходженнях із Міністерства освіти, обумовлених аналогічними явищами, що супроводжували роботу Міністерства фінансів.

В інститутському парку

Можна було б і далі продовжувати список досягнень колективу нашого інституту, які мали місце в році, що закінчується, але на мій погляд і тих, що наведені, досить, аби погодитись з висновком, зробленим в перших рядках цього поздоровлення, тому на цьому я перелік завершую і *висловлюю від імені ректорату і від себе особисто щиру подяку усім членам колективу за вклад кожного в досягнення стабільності, впевненості і новаторської цілеспрямованості на шляху до перетворення нашого вузу в Вінницький державний технічний університет.*

Я бажаю Вам, дорогі студенти і шановні колеги, міцного здоров'я, щастя, успіхів у навчанні та наукових дослідженнях, сили волі та присутності духу в подоланні перешкод, які життя буде ще не раз ставити як перед Вами особисто, так і перед усім нашим колективом та нашою молодою державою.

Бажаю Вам віри в те, що незважаючи на усі негаразди, які сьогодні упали на наші голови, ми все-таки оберемо такий парламент і такий уряд, які виведуть нашу державу на шлях реформ, і, завдяки наполегливій праці усього народу у втіленні реформ, ще за життя нинішнього покоління реформаторів в Україні буде побудоване демократичне постіндустріальне суспільство, в якому ми з Вами почуватимемо себе людьми, а наші діти зростатимуть патріотами, які гордитимуться тим, що живуть в Україні, і що в їх українську мову з повагою вслухаються не тільки росіяни, але і німці, і англо-сакси і громадяни США.

З вузівським двадцятиріччям Вас, дорогі студенти і шановні колеги, з Новим 1994 роком, з новими вірою, надією і любов'ю.

Б.І. МОКІН

Вінницький ПОЛІТЕХ

Колись і тепер

У цьому будиночку біля залізниці був започаткований наш інститут. В ньому розмістився загальнотехнічний факультет.

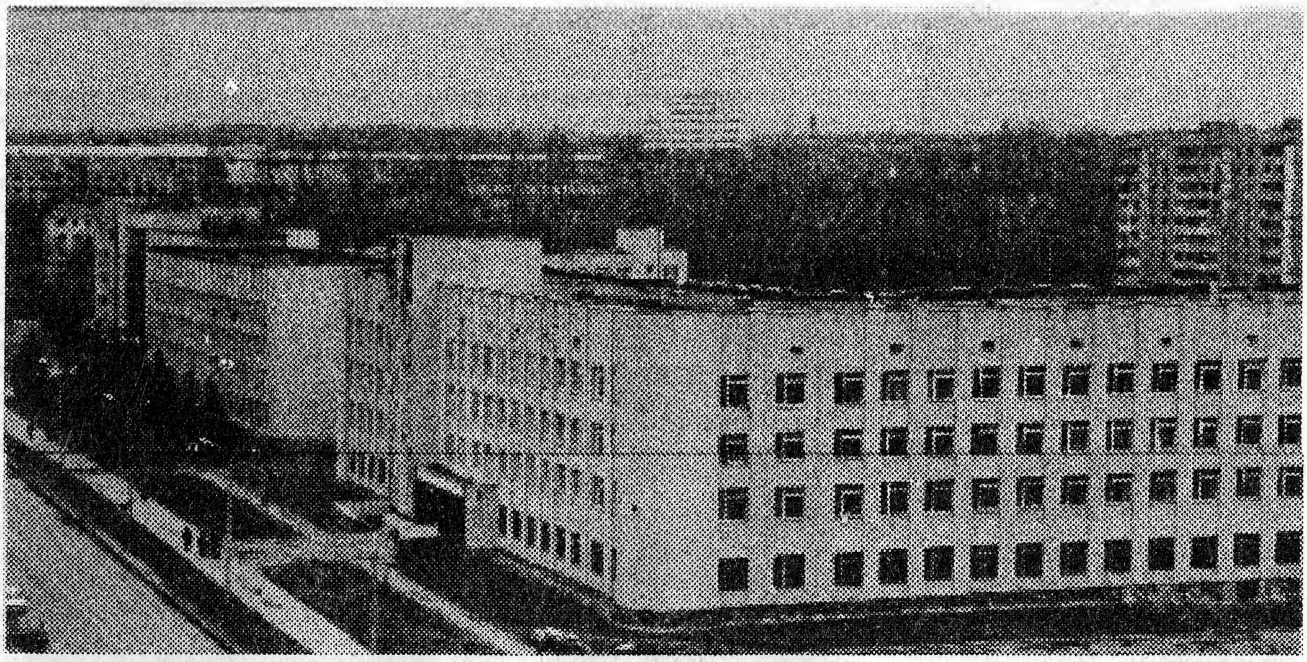

А ось політех сьогодні. Такий вигляд він має з вулиці Артоболевського. На передньому плані будівельний і енергетичний факультети.

ВПІ В ЦИФРАХ І ФАКТАХ

• Вінницький політехнічний інститут — найбільший вуз міста. На його 9 факультетах навчається майже 6000 студентів. Знання їм дають 600 викладачів, серед яких 8 академіків, 36 докторів, професорів і 323 кандидатів наук. Працює 34 кафедри.

• Юнаки і дівчата, які прагнуть поступити в інститут, мають великий вибір професій — 22, серед них: спеціалісти в галузях радіоелектроніки, автоматики, машинобудування, енергетики, будівництва і архітектури, інформатики, а також менеджменту, економіки, телебачення та інші, як кажуть, вибирай, чого душа хоче.

• За роки існування ВПІ так розрісся, що йому вже стало тісно в межах одного мікрорайону. Збудовано 6 навчальних корпусів, 6 гуртожитків, спортивно-оздоровчий комплекс із сучасно обладнаним стадіоном, автогосподарство на 40 одиниць транспорту, монтажні майстерні. Діє більше десяти обчислювальних центрів.

Загальна площа, яку займає інститутське містечко перевищує 23 гектари.

• До послуг студентів, співробітників інституту — профілакторій-санаторій, медпункт, дві їдальні і 10 буфетів, інститутська бібліотека з книжковим фондом понад 740 тисяч книг, клуб. Свої здібності студенти і працівники можуть розвивати в колективах художньої самодіяльності: ансамблі народного танцю, ансамблі бального танцю, фольклорному та інших, милуватися творами мистецтва в художньому музеї Центру культурології та виховання студентів. А фізично загартуватись, досягти успіхів у спорті їм допоможе кращий в області стадіон "Олімп", два спортзали, стрілецький тир, до двох десятків відкритих спортмайданчиків, оздоровчий табір на річці Південний Буг. Діють 16 спортивних секцій, 3 спортклуби — любителів бігу, альпінізму, футболу.

ВІННИЦЬКОМУ — ПОЛІТЕХНІЧНОМУ 20 РОКІВ

Три відповіді на чотири запитання

1. Найпам'ятніша подія за роки вашого керівництва вузом.
2. Соратники, з якими ви йшли, і яких вам хотілося б назвати сьогодні.
3. Якими випускниками ви гордитеся найбільше?
4. Яким ви бачите наш інститут через 10 років?

Р.Ю. КІГЕЛЬ, засновник ВПІ. Починав тут деканом загально-технічного факультету Київського технологічного інституту харчової промисловості, утверджував його, як філіал КПІ, а за тим, як самостійний навчальний заклад — ВПІ.

1. Цих подій було дві. Перша в 1967 році. Це та мить, коли на приміщенні навчального корпусу, де зараз машинобудівний факультет, прибивали табличку "Вінницький філіал КПІ" — перша ластівка нинішнього студентського містечка.

Ну, а друга подія — це, звичайно, урочисті збори в музично-драматичному театрі за участю представників громадськості, керівників області і міста, де святкували заснування інституту — Вінницького, політехнічного. До цієї події йшли тринадцять довгих, напружених років, виповнених наполегливою працею і великою організаторською роботою.

2. Щодо соратників. Хоча ви й просите не більше п'яти імен, я маю обов'язково назвати і першого декана ЗТФ С.К. Журавльова, і викладача фізики І.С. Юрковського, який разом з А.М. Тхорівським створили першу лабораторію фізики, і викладача Л.І. Скрипник (лабораторія хімії). Подією була поява кожної нової людини. З олієжиркомбінату прийшов до нас М.Є. Іванов, з хімічного заводу — В.С. Білоусов, зі студентської лави — молодий теплотехнік С.Й. Ткаченко. Першим доктором наук був у нашому вузі Ю.О. Карпов, одними з перших деканів — В.Д. Дупляк, В.С. Осадчук — випускники аспірантури КПІ. Кожне з цих імен варте не одного газетного рядка. Але особливе слово хочеться сказати сьогодні про П.Т. Солейка, хоча і не модно говорити нині про колишніх секретарів парткомів. Але між ними теж були справжні трудівники. І якби не Павло Тимофійович, то невідомо, чи був би наш вуз нині таким, як він є. Тож низький йому уклін за невтомність, велику душу і натхненне горіння, яким умів запалити багатьох.

3. Щодо випускників, якими я найбільше горджусь, то це Р.Д. Іскович-Лотоцький. Виріс на моїх очах від студента до доктора наук, професора. Не тільки завдяки своїм талантам, а й працездатності справжнього науковця. Ці ж слова можна адресувати другому нашому випускникові — О.В. Савуляку, який теж доктор наук, професор, але працює не у Вінниці, а в Рівному.

4. Яким я бачу наш інститут через 10 років?

Сформулюйте запитання по-іншому:

"Яким мені хотілося би його бачити?" Розвал економіки не дозволяє висловлювати впевненість, чи прогнозувати майбутнє. Бачити ж ВПІ через 10 років хочеться університетом світового рівня з широкими європейськими зв'язками, в якому було б престижно вчитися представникам найрозвиненіших країн.

І.В. КУЗЬМІН, доктор технічних наук, професор, заслужений діяч науки України, ректор ВПІ в 1976-89 р.р.

1. Коли інститут росте, то кожна подія пам'ятна і дорога. А серед основних — завершення і введення в дію навчальних корпусів, гуртожитків і житлових будинків, в наслідок чого значно збільшилися навчальні площі, кількість місць у гуртожитках, багато сімей одержали житло. Подіями були спорудження спортивно-оздоровчого табору, санаторію-профілакторію (кращого, до речі в системі вузів країни), відкриття СКТБ "Модуль", спорудження окремого корпусу їдальні, заснування власної газети, здобуття для навчального закладу першої категорії, вихід в число провідних вузів країни. Все це — великі і маленькі свята, все це поступ уперед, долання чергової позначки росту. Навіть наш хор здобув звання народного. Додамо до цього також відкриття двох рад з захисту кандидатських і докторських дисертацій.

2. До соратників я відношу насамперед багатотисячний загін студенства, яке витримувало важкий ритм і режим, беручи найактивнішу участь в будівництві. Соратниками була вся професура, викладачі, співробітники. Я ж людина — військова, полковник, ректорського досвіду не мав, помилявся, але спасибі колективові за розуміння й підтримку. А крім того, наш ентузіазм поділяло керівництво області, міста, району. Без них ми не зуміли б зробити стільки, скільки зуміли.

І все-таки мені хочеться назвати тих, чий вклад я вважаю найістотнішим. Це Б.І. Мокін, Р.Ю. Кігель, Ю.О. Карпов, М.Є. Іванов, О.І. Тарануха, В.Д. Свердлов, С.Й. Ткаченко, В.Т. Маліков, Г.В. Костюк, М.Ф. Друкований, В.К. Шановський, В.Г. Белий, Д.Б. Налбандян, В.П. Бубнов, А.М. Тхорівський, В.А. Огородников, А.І. Мохнатюк, В.Я. Суп'ян, А.С. Васюра, В.С.

Осадчук, М.А. Філінюк, О.П. Стахов, В.П. Кожем'яко, Я.І. Кулик, В.М. Матвійчук, В.В. Кучальська.

3. З випускників найбільше горджусь насамперед С.В. Юхимчуком, С.Б. Дубиненко, С.М. Міщенко, які вже мають помітні досягнення в науці. Керівником великої фірми став один з моїх вихованців кандидат технічних наук О.М. Мудрий.

4. Не сумніваюся в тому, що наш інститут буде університетом. Університет мені бачиться в новому містечку, гектарах на 25-ти, в районі Якушенець, забудований в стилі кращих наукових інститутів світу. Кожен факультет — зі своїм НДІ чи КБ. Гадаю, що в перспективі він повинен злитися з кількома заводами і, насамперед, ВЗРТА, Терміналом, Кристалом, Аналогом. Мрію, що на базі технікумів і профтехучилищ будуть університетські філіали. Студентів можна буде навчати безпосередньо в наукових лабораторіях, поліпшиться кваліфікація професорсько-викладацького складу, зросте кількість академіків, член-корів, докторів-професорів. Все це можливе, незважаючи навіть на нинішній

стан економіки. Вірю в творчі сили керівництва вузу і колективу.

Б.І. МОКІН, нинішній ректор ВПІ, академік, доктор технічних наук, професор.

1. Найпам'ятніших подій за роки керівництва вузом у мене дві: перша — це 7 червня 1989 року. В цей день колектив інституту обрав мене ректором. Друга — останній день 1989 року. В цей день був підписаний акт про введення в експлуатацію корпусу енергетичного факультету. Після цього я був не лише обраний, але і визнаний як керівник, здатний вирішувати складні завдання в екстремальних умовах, як колективом вузу, так і керівництвом міста і області.

Щоб зрозуміти складність завдання, яке стояло переді мною, я нагадаю, що за чотири з половиною років на будівництві корпусу енергетичного факультету було освоєно 3,2 млн. крб. в цінах 1984-89 років, тобто на протязі цих років в середньому будівельниками освоювалось по 60 тис. крб. капітальних вкладень на місяць.

Мені ж менше ніж за півроку треба було освоїти 800 тис. крб., фактично річну норму, оскільки всі сили будівельники кинули на введення в червні цього року шостого гуртожитку. І хоч офіційно цей гуртожиток було здано в експлуатацію в кінці червня, роботи на ньому продовжувались до кінця серпня, а тому 800 тис. крб. на будівництві корпусу енергетичного факультету необхідно було освоїти фактично за чотири місяці. І це не на забитті паль, чи кладці стін — це на внутрішніх роботах — тих, які потребують багато людей, багато часу і відносно мало оплачуються.

Двічі за останні чотири місяці року міськвиконком ставив питання про консервацію нашого об'єкту, не вірячи в те, що його можна до кінця року завершити і двічі під моє чесне слово знімав заборону на продовження робіт.

300 студентів енергофаку і майже 100 чоловік із служб проректора по адміністративно-господарській роботі чотири місяці разом із будівельниками СМУ працювали в 2 зміни, не покладаючи рук.

І корпус був введений в планові строки. Якби цього не сталося, ми його вводили б ще й сьогодні, тому що кризові явища, що насувались в економіці і недовіра до ректора, яка обов'язково виникла б, перетворили б цей об'єкт в нескінчений довгобуд. і тоді не було б ні житлового будинку, побудованого роком пізніше, ні корпусу факультету радіоапаратобудування, побудованого в минулому році, ні того міліарда карбованців, які 10 грудня нинішнього року були додатково виділені міністерством фінансів на розрахунки за будівництво сьомого гуртожитку в цьому році.

2. Першим моїм соратником є десятитисячний колектив інституту, більше ніж дві третини якого позитивно сприймає і підтримує запропоновану мною в передвиборній ректорській програмі стратегію перетворення інституту в технічний університет.

Другим соратником є Учена рада інституту, до якої входять найкращі представники усіх підрозділів вузу і три чверті якої докладають максимум зусиль для

творчої реалізації запропонованої стратегії розвитку.

Третім соратником є ректорат інституту, до якого входять керівники основних підрозділів, чотири п'ятих із яких беруть активну участь в розробці і впровадженні в життя тактичних схем реалізації стратегії розвитку вузу.

А четвертим соратником я вважаю корпус проректорів інституту у повному складі, завдяки якому здійснюється управління і координація вирішення усіх повсякденних завдань життєзабезпечення, а також тактики і стратегії перетворення нашого вузу в технічний університет.

3. Горджуся усіма тими, які пишаються, що закінчили Вінницький політехнічний інститут і досягли якогось успіху в житті.

4. Через 10 років наш інститут буде в числі загальновизнаних технічних університетів світового рівня, дипломи бакалавра, інженера, магістра та доктора філософії якого будуть визнаватись в усіх розвинених країнах.

В матеріальному плані університет поповниться чотирма новими корпусами: спорткомплексом, центром культорології і виховання студентів, корпусом гуманітарних дисциплін і корпусом факультету автоматики та комп'ютерних систем управління.

Найкращою медичною апаратурою буде обладнано центр діагностики та відновлення здоров'я студентів, спорудження якого поряд із сьомим гуртожитком іде повним ходом сьогодні.

ЮВІЛЕЮ ІНСТИТУТУ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

Книжково-ілюстративну виставку "Шлях довжиною в 20 років" відкрито в науково-технічній бібліотеці. Вона має розділи: "Початок біографії", "Провідні вчені інституту", "Науковці — виробництву", "Бібліотека — головна лабораторія вузу".

Представлено численні газетно-журнальні матеріали, які розповідають про становлення і розвиток вузу, визначні події, працівників інституту, студентів і випускників.

Познайомитись з експозицією можна на третьому поверсі в секторі каталогів.

Стратегія навчання

БАКАЛАВР — ІНЖЕНЕР — МАГІСТР

1 вересня 1991 року у Вінницькому політехнічному інституті відбулась значна подія . На всіх факультетах за парти сіли студенти першого курсу - майбутні бакалаври, інженери, магістри.

Цій події передувала велика творча робота колективу інституту по створенню нових навчальних планів та програм дисциплін триступеневої системи підготовки спеціалістів з вищою інженерною освітою, яку запропанував ректор акад. Б.І.Мокін і підтримала Учена Рада. Ця система поєднує кращі досягнення української та американо-канадської вищих шкіл підготовки инженерив.

Необхідність змін технології навчання була продиктована життям,яке показує, що рівень підготовки інженерів у наших ВНЗ в середньому нижчий від рівня підготовки інженерів у високорозвинутих країнах, що негативно впливає як на науково-технічний прогрес, так і на престиж Української інженерної освіти.

З того часу минуло 2,5 роки, і тепер вже студенти 1,2 та 3 курсів навчаються за новою системою підготовки спеціалістів бакалавр-інженер-магістр.Ця система значно відрізняється від існуючої в інших ВЗН. Наприклад, навчальний рік складається з трьох семестрів, а не з двох. Один семестр на 1-4 курсах — робочий. Введення робочих семестрів надало можливість студентам на першому курсі отримати справжню робочу професію, а на 2-4 попрацювати на різних посадах на підприємствах. Це дозволить нашим студентам краще розібратись у виробничих питаннях різного рівня і поряд з високим рівнем фундаментальної і спеціальної підготовки,'яку пердбачають нові навчальні плани, програми дисциплін та нові технології навчання, мати більшу конкурентоспроміжність на ринку праці в порівнянні з випускниками інших ВНЗ. Досвід організації робочих семестрів новостворенним факультетом інтеграції навчання з виробництвом, одноіменною кафедрою, а також попит на наших студентів показують,що введення робочих семестрів себе виправдовує.

Суттєві зміни є в гуманітарній підготовці. В навчальні плани бакалаврської та інженерної підготовки введено ряд нових дисциплін. Для творчого і поглибленого оволодіння додатковими знаннями понад програми студенти, які відмінно навчаються,виявляють нахил до творчої праці, можуть бути переведені за власним бажанням, починаючи з третього курсу, на навчання за індивідуальними планами, які і забезпечили якісну перебудову навчального процесу.

Впровадження модульно-рейтингової технології навчання та контролю знань студентів підвищило ритмічність навчального процесу, відповідальність у ставленні студентів до навчання,демократичність в оцінці рівня знань студентів в семестрі та під час сесії,виявленні рейтингу кожного студента.

Велика увага в інституті приділяється розробці і впровадженню комп'ютерних технологій навчання. За оснащеністю комп'ютерною технікою, кількість якої за останні чотири роки збільшилась вдвічі, ВПІ посідає одне із чільних місць серед вищих навчальних закладів України.

Розробка нових технологій навчання, заходи по їх впровадженню дали позитивні результати. Рівень підготовки спеціалістів у ВПІ підвищився, а нововведеннями ВПІ цікавляться вже не тільки в Україні, а і за її межами.

З 1 листопада розпочала роботу акредитаційна комісія міністерства освіти України, метою роботи якої є визначення рівня підготовки спеціалістів, досягнень ВПІ у навчально-методичній, науковій, господарчій діяльності тощо.

Досвідчені фахівці з міністерства освіти,провідних ВНЗ України перевірили залишкові знання студентів 2-5 курсів з фундаментальних та спеціальних дисциплін. Отримані результати свідчать про те, що рівень підготовки спеціалістів у ВПІ досить високий.

Так, середня успішність по контрольних роботах з фундаментальних дисциплін складає 82,36 %, якість (оцінки 4 і 5) - 46,1 %, по екзаменаційних оцінках - 53,8%, середній бал - 3,42 по екзаменаційних оцінках -3,68/. На мал.1 представлена гістограма розподілу групових середніх балів контрольних та екзаменаційних оцінок з фундаментальних дисциплін.

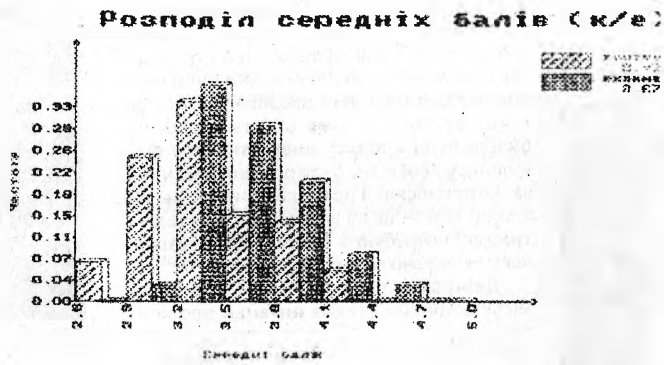

Середня успішність по контрольних роботах із спеціальних дисциплін - 91,79%, якість - 58,86%,середній бал - 3,71 (контрольні проводились з дисциплін, з яких під час сесії складались як екзамени, так і заліки). На мал. 2 представлена гістограма розподілу групових середніх балів.

Завершилась екзаменаційна сесія на 1,2,3 курсах, попереду -сесія на 4,5 курсах, державні іспити із спеціальності, дипломне проектування. Це ще одне випробування рівня знань наших студентів, а тому треба попрацювати і студентам і викладачам.

А від того, як ми надалі будемо розробляти та впроваджувати нові технології навчання, удосконалювати нашу ступеневу систему навчання залежатиме і доля наших майбутніх випускників і доля інституту в цілому.

Ю. Буренніков,
проректор з навчальної роботи

ІСТОРІЯ ГАЗЕТНИМ РЯДКОМ

З нагоди 10-річчя ВПІ обласна газета "Вінницька правда" розповіла про один день з життя вузу. Ось про які події і факти повідомлялося:

У виробничому об'єднанні "Термінал" трудиться понад 50 випускників, серед них чимало керівниками відділів, бюро, провідними інженерами. А випускника заочного відділу А.П. Шаповала висунуто на посаду заступника генерального директора об'єднання по виробництву.

Всього за 10 років вуз підготував близько 10 тисяч спеціалістів з 12 спеціальностей.

* * *

У Вінницькому політехнічному інституті на службі навчання і виховання поставлено цілий арсенал технічних засобів. Працюють 70 спеціалізованих лабораторій, у тому числі техніки високих напруг, автоматизованої системи управління.

Викладачам кафедри іноземних мов істотну допомогу надають десять лінгафонних кабінетів, де студенти вивчають англійську, німецьку, французьку та інші мови.

* * *

В інституті діє 8 факультетів. Навчально-виховний процес забезпечують 36 кафедр, в штаті яких налічується 17 докторів наук і професорів та 222 кандидати наук і доцентів.

Про недавнього випускника факультету автоматики і обчислювальної техніки Леоніда Івановича Тимченка говорять, що це природжений винахідник. І справді, ще в шкільному технічному гуртку він дивував своїми здібностями.

Та справжнє покликання він знайшов в галузі розробки оптоелектронних засобів інформаційно-обчислювальної техніки.

Підсумком цих пошуків стали тридцять авторських свідоцтв за винаходи, звання "Кращий молодий винахідник України" і кілька медалей ВДНГ СРСР за представлені на виставку макети оптоелектронних виробів.

Сотні студентів і викладачів у вільний від роботи і навчання час захоплюються технічною творчістю. Крім Л.І. Тимченка, почесне звання "Кращий молодий винахідник України" завоювали доцент цієї ж кафедри М.О. Соляниченко і аспірант Ю.П. Петросюк.

* * *

Відбувся день театру. Близько 500 студентів різних факультетів подивилися п'єсу В. Розова "У день весілля" в постановці Вінницького облмуздрамтеатру.

Колективне відвідування студентами і викладачами музеїв, виставок, концертів стало доброю традицією. Широко практикується цільові відвідування кінотеатру "Мир".

* * *

Галерея почесних відзнак вузу поповнилася ще однією нагородою — дипломом ВЦРПС, Міністерства культури СРСР і ЦК ВЛКСМ. Нею нагороджено інститутський клуб за перемогу у Всесоюзному огляді роботи культосвітніх закладів, присвячений 60-ти річчю утворення СРСР.

Крім загальноінститутського, діє більше десяти клубів за уподобаннями, у тому числі: любителів російської мови, політичний, атеїстичний, п'ять клубів-кафе (дискотеки), створені в студентських гуртожитках, спортивний, туристський та інші.

* * *

У сезоні 1983 року члени туристського клубу "Одіссей" здійснили походи різних категорій складності в Карпати, Приполярний Урал, Хібіни.

Задоволені своїми здобутками члени секції альпінізму, легкоатлети. Загін майстрів і кандидатів у майстри спорту, першорозрядників зріс за цей рік на 145 чоловік. Підготовлено двох інструкторів альпінізму, 23 скалолазів.

* * *

Цього літа на різних будовах країни трудилося 27 загонів — понад 700 вінницьких політехників. А члени будівельного загону безоплатної праці "Комсомолець" споруджували житлові будинки на Сахаліні. Зароблені кошти вони перерахували у Радянський Фонд миру і на спорудження у

НА КАФЕДРАХ І ФАКУЛЬТЕТАХ

Щотижня близько тридцяти учнів 8-11 класів вінницьких шкіл приходять на факультет радіоапаратобудування на заняття Малої академії наук. Під керівництвом таких досвідчених фахівців, як декан факультету професор Г.М. Полторак і старший викладач кафедри КВРА В.А. Сляднев, юні шанувальники науки і техніки вчаться працювати на комп'ютерах, монтують і налагоджують радіоелектронні прилади.

Почали діяти і дві секції заочної Малої академії, розраховані на учнівську молодь ПТУ і районів області.

* * *

Тематичний вечір під назвою "Без верби і калини нема України" провела кафедра української і російської мов. Разом з українськими і російськими колегами в ньому взяли участь іноземні студенти. Так палестинець Абу Харб Недал, який вчиться на першому курсі, виконав популярну українську пісню "Ой, на горі два дубки", а Хашим Халад з підготовчого відділення познайомив присутніх з інструментальною музикою Сірії.

Прозвучаи вірші і пісні, які розповідають про любов до квітучої України, про народні обряди і звичаї.

Сценарій вечора за допомогою викладачів кафедри підготували самі студенти.

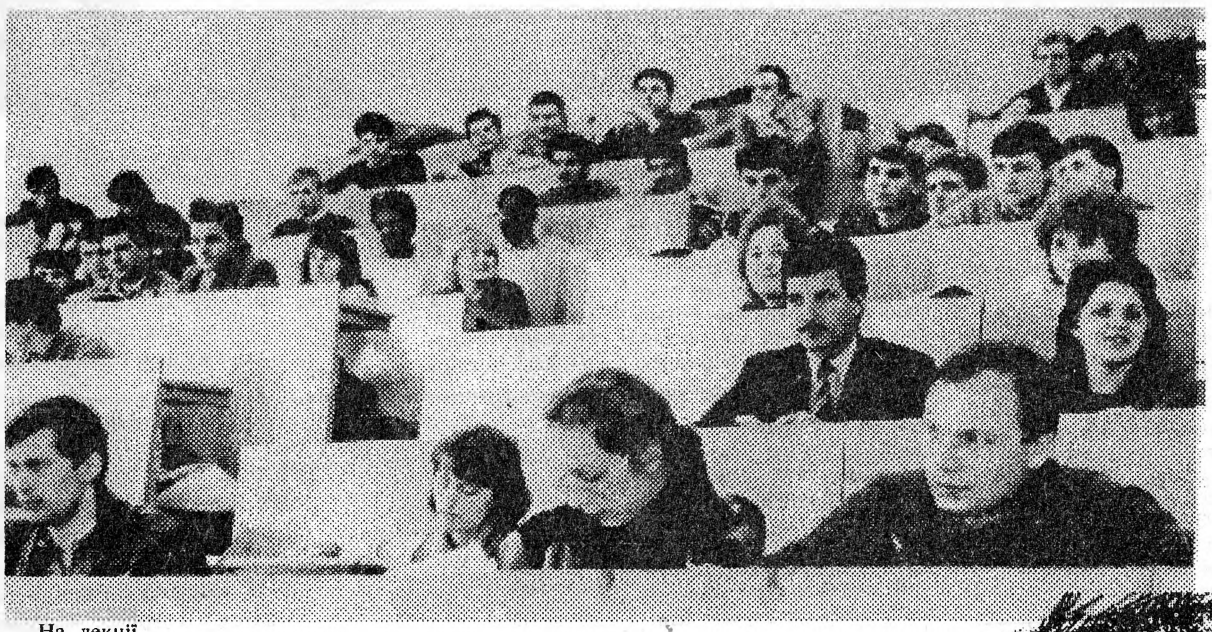

На лекції

НОВА СПЕЦІАЛЬНІСТЬ

На замовлення корпорації "Укргаз" на будівельному факультеті почалася підготовка фахівців ще одної спеціальності — 2907 (теплогазопостачання, вентиляція та охорона повітряного басейну).

Для організації профільної лабораторії газівники передали інституту для безкоштовного користування різне обладнання на значну суму.

В наступному навчальному році на договірній основі у ВПІ навчатимуться, крім представників нашої області, посланці Тернопільщини, Хмельниччини, Буковини.

* * *

ЙОРДАНІЯ — ТАК, КУБА — НІ

Нинішнього навчального року в політеху здобувають знання 254 іноземних студентів з 45 країн світу, у тому числі Анголи, Ботсвани, Бурунді і навіть Канарських островів. А ось з Острова Свободи — Куби ніхто вже не прибув. Завершують навчання у ВПІ представники Монголії.

Зате збільшилось число студентів з арабських країн. Першість займає Йорданія (38 студентів). На другому місці — Ліван.

В аспірантурі навчається 19 іноземців.

* * *

ЗНАВЦІ ГЕОМЕТРІЇ

Традиційну інститутську олімпіаду з нарисної геометрії провела кафедра НГ і МГ. Близько 180 студентів різних факультетів помірялися силами в розв'язанні конкурсних задач.

Місця розподілилися так:

у великому потоці — О. Мунтян 2Т-93 (викладач В.М. Белка), Ю. Бернадський 2М-93 (О.В. Король) і Р. Семенюк 4Б-93 (Ю.Р. Хохловський);

у малому потоці переможцем став В. Кабачені 2АТ-93 (Т.В. Скорюкова).

Відзначені також студенти Грищенко, Хомченко, Ступов.

Спогади ветерана — викладача

Перша лекція

Після великого гомінкого Харкова, де я, закінчивши аспірантуру, працювала асистентом кафедри фізичної хімії університету, тут у Вінниці було тихо, спокійно, навіть трамвай їхав дещо повільніше. Стояв сонячний, дуже теплий день серпня 1964 року, і ми всією сім'єю пішли на річку, взяли човна і попливли вздовж Бугу. Він зачарував мене, примиривши з переїздом.

Тепер треба було подумати про роботу. Чоловік повідав, що в місті є медичний і педагогічний інститути, а також загально-технічний факультет, який він відвідав і куди мене можуть взяти.

Роман Юрійович Кігель — директор цього факультету — привітно зустрів мене, розповів про перспективи цього навчального закладу, однак мені запропонував на перший час тільки посаду старшого лаборанта, а фактично я повинна була працювати секретарем підготовчих курсів і ще півгодинником на них.

Я погодилась, про що тепер не жалкую. Близько 30 років життя пов'язано з нашим інститутом, і я дуже вдячна Роману Юрійовичу за підтримку, яку зустріла тоді, в молоді роки, і яку відчуваю й тепер.

Якось Роман Юрійович зібрав усіх співробітників і розповів про те, що планується збудувати корпус для факультету (перший корпус) площею стільки-то квадратних метрів. На запитання: "Де?" — він відповів: "В центрі міста, на Вишеньці". Але в це важко було повірити. Тоді на Вишеньці було кілька будинків, трамвай ходив тільки до вулиці 600-річчя, а навколо стелились пшеничні поля і городи.

Важко було уявити, що через 30 років тут виросте величезний житловий масив з заводами і фабриками, гарними корпусами нашого інституту, студентськими гуртожитками.

Все це сталося потім, а поки-що студенти навчалися там, де місто "позичало" приміщення — СШ №29, №15, будинок нинішнього фінансово-економічного інституту. А наш політех тільки будувався. Зводили його разом з будівельниками студенти.

На все життя запам'ятала свою першу лекцію. Мені повідомили, що повинна читати її на тему "Будова атому". А часу на підготовку вже не було. Довелося скористатись, як тепер кажуть, залишковими знаннями.

В перерві вдалося почути перший відгук. Розмовляли дві студентки. "Ну, як тобі новий викладач?", — спитала одна. "Непогано, тільки дуже спішить", — відповіла друга.

З тих пір на кожний перший лекції прошу студентів зупиняти мене, коли захоплююсь і починаю читати швидко.

Та найбільш розгубилася тоді, коли за 20 хвилин до кінця лекції у мене закінчився матеріал. Стояла і вирішувала досить несподіване для себе питання: якщо зараз відпущу студентів (а їх було близько двохсот), то вони вийдуть у коридор, зірвуть всі заняття і я вже ніколи не увійду до аудиторії. Однак, мені вдалося зацікавити студентів обговоренням цілого ряду проблем, які стосуються теми. Двадцять хвилин, які залишилися, ми попрацювали дуже продуктивно.

Г. Котлярова,
керівник методичного центру.

СЛОВО ПРО ЧАСОПИС

(Враження і побажання)

Отже, інститутська газета "За інженерні кадри" нового зразка почала своє життя. Думками про перший її номер діляться студенти.

В. Шиндар, 1-ий курс ФА

Цікава вийшла газета. В ній широка інформаційна панорама життя інституту. Сподобались матеріали під заголовками "Немає аналогів", "У випускників 70-х років". На мою думку перший випуск вдався.

В. Костюк, 4АТ-93

Щомісячник справляє враження дуже компетентного, змістовного і цікавого видання журнального типу. Добре, що в ньому знайшлося місця для рубрики "Студентська муза", під якою опубліковані гарні вірші.

Бажано, щоби в наступних номерах було більше матеріалів, написаних студентами і про них.

В. Колтун, 4АТ-93

Читала перший номер "За інженерні кадри" в новому оформленні і залишилася задоволеною. Сподобалось чимало публікацій, у тому числі розповідь студента Максима Грудіна про поїздку до Ліверпулю.

С. Копцюх, ФРЕ, 1-й курс

Ще раз пересвідчився, що все геніальне — просте. В цьому переконала стаття "Нема аналогів".

Група студентів РТ-91

Дуже добре, що керівництво інституту приділяє увагу своєму друкованому органу. Це засвідчує і нове його обличчя. В газеті достатньо цікавої інформації про студентське життя, публікацій про людей інституту. Гарне враження залишила стаття, яка знайомить з науковими школами політеху. Прочитавши її, проймаєшся гордістю за вуз, в якому вчуся.

Кращого бажає якість паперу і друку видання.

ТАКІ БУЛИ МИ МОЛОДІ...

Ці фотокартки — 15-20-річної давності. Подивіться добре і ви впізнаєте на них Б.І. Мокіна, Г.А. Корчинського, подружжя М.Л. і В.С. Осадчуків, Г.П. Котлярову, І.І. Вишенського.

Вони прийшли в інститут просто викладачами, співробітниками, а тепер обіймають високі посади. Нелегко було на початку шляху, але скільки на їхніх обличчях молодечого запалу, енергії, привабливості.

Тож хай завжди, дорогі друзі, ваші очі сяють таким світлом і молодістю!
З новим роком!

Інформація

Унікальна "четвірка"

Коли в деканаті по роботі з іноземними студентами детально познайомилися з результатами навчання Дінь Тхань В'єт з групи 1ЕСМ-89, то в його оціночних документах знайшли лише одну-єдину "четвірку", отриману за весь час навчання в інституті. Решта — тільки "п"ятірки".

Про виняткові здібності в'єтнамського студента свідчать і десятки дипломів та грамот, якими він нагороджений за перемоги в найрізноманітніших олімпіадах, конкурсах, вікторинах, в тому числі з російської мови. Дінь Тхань виступав з доповідями на студентських науково-технічних конференціях. Нині він готується до вступу в аспірантуру. Для навчання в ній рішенням ученої Ради інституту йому встановлено спеціальну стипендію. Отже, замість того, щоб платити за навчання (як це належить робити всім іноземним студентам), Дінь Тхань не тільки вчитиметься безкоштовно, а ще й отримуватиме стипендію.

Таку благодійну акцію здійснив інститут по відношенню до відмінника навчання, хай навіть іноземця.

РОКИ СТАНОВЛЕННЯ

Йдеш вулицями міста, його житловими масивами і радісно стає на душі — навколо, скільки сягає зір — квартали житлових будинків, корпуси медичних, культурно-освітніх закладів. Водночас гордишся тим, що тут вкладена значна частка праці нашого будівельного факультету, з стін якого пішли на будови сотні і сотні інженерів, командирів виробництва, архітекторів, проектантів, науковців.

Отож, розкажу дещо про наш будівельний факультет, 20-річчя якого ми також будемо відзначати у 1994 році.

З метою забезпечення зростаючих темпів будівництва у 1974 році на базі Вінницького філіалу КПІ почалась підготовка інженерів-будівельників. Перший випуск (біля 100 інженерів-будівельників) було здійснено у 1974 році. В цьому ж році на факультеті вперше в ВПІ приступили до підготовки фахівців для зарубіжних країн.

Роки становлення факультету — це напружена робота по формуванню викладацького колективу, створенню матеріальної бази, по розробці навчальних планів та програм, методичного забезпечення навчального процесу, створенню наукових шкіл. Для організації факультету були запрошені наукові співробітники з провідних вузів, науково-дослідних інститутів країни та досвідчені виробничники. Серед них — доктори наук: М.Ф. Друкований та А.Ф. Пономарчук, кандидати наук: В.Д. Борисенко, І.І. Ваганов, Ю.Ю. Гавруцький, М.М. Сторожук, В.П. Юрчук, Д.В. Даниш, А.І. Моргун, І.П. Середюк, І.М. Яцковський, керуючий трестом В.Д. Свердлов, головний інженер будівельного управління П.І. Антонік, інженер-геодезист Л.Г. Цветков, виконроб І.М. Дудар, досвідчені викладачі будівельного технікуму В.М. Волощенко, В.В. Смоляк та інші.

Уже на кінець 80-х років факультет будівництва зарекомендував себе в Україні та за її межами як сформований та зміцнілий науково-педагогічний колектив. Зараз на чотирьох кафедрах факультету працює 4 професори та 30 доцентів. Кількість викладачів з вченими ступенями перевершує 70%, серед яких 7 кандидатів наук — випускники факультету.

З початку заснування на факультеті підготовлено понад 2500 інженерів-будівельників, в тому числі біля 200 для зарубіжних країн. Із випускників уже виросла плеяда організаторів будівництва та вчених. Серед них є керівники та головні інженери будівельних організацій, провідні фахівці проектних інститутів, викладачі вузів та технікумів, 12 кандидатів наук, в тому числі 4 громадяни зарубіжних країн. З 1987 року працює факультет підвищення кваліфікації, на якому навчалось більше 1200 слухачів.

На факультеті створена сучасна лабораторна база на площі біля 4000 кв.м. Обладнано зал дипломного та курсового проектування з необхідною технічною, довідковою та нормативною літературою. З метою комп'ютеризації навчального процесу створено факультетський обчислювальний центр, в якому є три комплекса "Електроніка МС-0202" та 17 сучасних персональних комп'ютерів.

На факультеті розроблені та втілюються уже третій рік в життя експериментальні навчальні плани та робочі програми трьохступеневої системи навчання: бакалавр — інженер — магістр. Розроблена та впроваджена в навчальний процес модульно-рейтингова система організації навчального процесу та контролю знань, яка уже дала позитивні результати.

Підготовка висококваліфікованих спеціалістів є однією з найбільш складних галузей людської діяльності і нерозривно пов'язана з науково-дослідною роботою. Це добре розуміє колектив факультету, на якому створені наукові школи, працює галузева науково-дослідна лабораторія, ведеться підготовка аспірантів. На факультеті захистили 1 докторську та 24 кандидатські дисертації, в тому числі 5 іноземців. За останні п'ять років співробітниками опубліковано 2 монографії та понад 150 статей, отримано більш 50 авторських свідоцтва на винаходи. За результатами наукових досліджень впроваджено в виробництво значну кількість прогресивних технологій, нових оригінальних конструкцій та матеріалів, що дало значний економічний ефект.

Г. Ратушняк, професор,
декан будівельного факультету

АВТОРИ ПРОЕКТУ – ВИКЛАДАЧІ

На кафедрі архітектури та інженерного забезпечення будівництва успішно ведеться робота по удосконаленню та впровадженню в життя оригінальної технології зведення житлових будівель з дрібнорозмірних стінових блоків. Переваги цієї нової технології досить вагомі, починаючи від поліпшення естетичного рівня фасадів до відчутного зниження вартості будинків. Останній фактор особливо важливий на фоні нинішньої кризи нашої економіки.

Співставлення техніко-економічних показників для цегляних та блочних будинків явно на користь останніх.

Авторами розробки стали викладачі кафедри — А.М. Власенко та В.В. Смоляк. Можна впевнено стверджувати, що співдружність інженера та архітектора вже сьогодні приносить гарні плоди. Позитивні відгуки отримують розроблені ними технічна документація, технологічне обладнання, перші зразки формовочних верстатів. Почалась і реалізація технології безпосередньо на спорудженні малоповерхових житлових котеджів (див. ескіз).

Комплексний підхід до технологічних процесів, конструктивних розрахунків, питань економіки, об'єднаних цілісною архітектурною ідеєю, дає відчутні результати. Разом з працівниками суміжних кафедр розроблена технічна документація для участі в конкурсі на кращий проект житлової забудови в південних регіонах України.

Серед багатьох завдань, що поставили перед собою ентузіасти цієї справи, є розробка і втілення в життя таких проектів, які б своєю архітектурною довершеністю могли б конкурувати з кращими вітчизняними та зарубіжними аналогами. Ведеться робота по поліпшенню якості декоративних стінових блоків, підвищенню рівня технологічних процесів. Вже запроектовані та будуються кілька оригінальних котеджів з незвичною поки-що для нас чудовою архітектурною пластикою фасадів.

До співпраці у цій галузі залучаються студенти факультету будівництва. В наступному році темою їхніх дипломних робіт якраз буде розробка нової ідеї.

Керівництво кафедри та факультету з розумінням поставились до цих наукових розробок, створивши необхідні умови для нормальної роботи розробників.

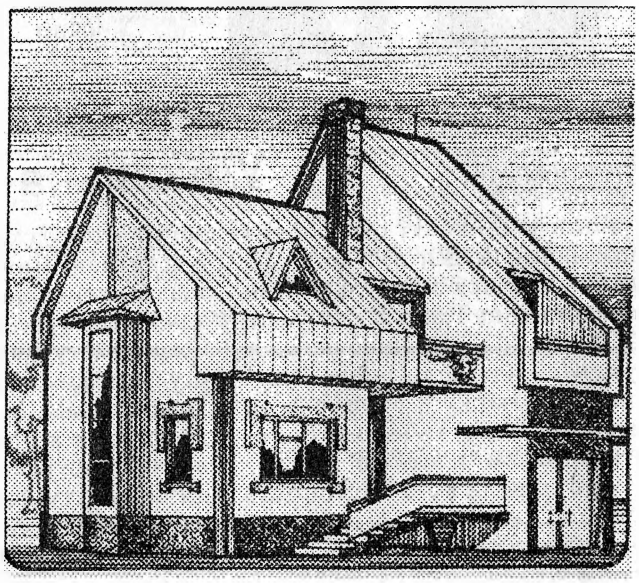

Актовий зал інституту став престижним місцем для виступів майстрів мистецтва і художньої самодіяльності. На його сцені виступають хорові колективи, ансамблі інструментальної музики, популярні співаки, барди, гумористи.

На знімку: грає ансамбль бандурис тів, який гастролював у Вінниці.

Заспіваємо гімн ВПІ?

Гімн фірми. Знаю, багато хто іронічно ставиться до ширення у нас цієї японської моди. Мовляв, спершу давайте досягнем їхньої продуктивності та добробуту, а тоді вже й щодо відповідних ритуалів підтягнемось... Типовий зразок совкової "діалектики", совкового матеріалізму! Це нагадує мені реакцію дорогих моїх першокупсників ФРА на повідомлення про те, що аби вступити до технічного вузу, японський абітурієнт, окрім спеціальних знань, має також виявити знання 300 народних японських пісень (загальна реакція — сміх з відтінком зверхності; мовляв, ось вступили, а й навіть 3-х не знаємо, до того ж "еті японці — такіе націоналісти!..").

Певна річ,не місце тут зараз дискутувати про японський націоналізм зокрема і риторично запитувати,чи відома взагалі героїчним першокурсникам країна яка б ішла до добробуту й благополуччя через забуття власних традицій та культивування еклектики "загальнодемократичних" лозунгів,"світового досвіду" й т.ін. Наразі не втримаюсь зауважити,що саме український націоналіст талановитий поет Олег Ольжич ще 1937-го року провістив Японії велике майбутнє на підставі суто поетичної візії,що її зміст можна б визначити як ОНОВЛЕННЯ ЧЕРЕЗ ТРАДИЦІЮ:

На порозі старого світу,
Де брехні і облуди тьма,
Ти встаєш тріпотливим цвітом,
Ніжна молодосте сама!
Ти встаєш. Та незнану силу
Затаїла прозорість рук.
Вигинаєш дивоче тіло
Напинаєшся вся,як лук.
Мить - і стрільна твої застогнали,
Повили суходіл дими...
Бий їх,кволих,слабих,нездалих,
Остовпілих таких,як ми!

Між іншим, справжні шанувальники японської естетики багато дали б і за "тріпотливий цвіт", і за "прозорість рук", і за те подвійне уподібнення лукові - дівчини й цілої країни,якою вона бачиться на глобусі,- що складає макрообраз вірша.

Одначе повернемось до основного змісту цих нотаток.

Гімн фірми, проспівуваний її новобранцями зі спеціально розданих аркушиків,не є якимсь парадним "лакуванням дійсності",бо,за свідченням автора книжки "Як стати японцем" К.Преображенського, співанню його передують не тільки парадні вітання,а й доповідь президента,цілковито присвячена... перелікові всіх провалів,нещасних випадків,казусів, до яких фірма прямо чи бодай опосередковано в своїй історії була причетна.Цікавеньке сусідство жанрів - чи не правда? Підвожу до того,що коли й ми одного разу,станеться, заспіваєм щось на зразок "В краю Івана Богуна є храм наук політехнічних", то це аж ніяк не означатиме ані відмови від самокритики, ані від потреби всіх і кожного за чистотою в тотім"храмі" стежити: адже і в Святій Софії підмітається!

Але перш ніж відважитись пропонувати вашій увазі останній варіант"Подільських політехніків", мушу зізнатись:йому передував текст під назвою "Наше братство - вся Вкраїна (гімн Києво-Могилянської Академії)". Мушу навіть тут зацитувати той текст,бо є на те дві причини:1) Чутки про нашу з молодим вінницьким композитором Ярославом Близнюком участь у конкурсі на гімн КМА не є таємницею й не хотілося б, аби хтось із колег-авторів запідозрив халтурництво:мовляв,перелампічує те академічне на політехнічне, тільки б труди не пропали; 2) ратуючи за максимальний жанровий лаконізм й,отже,лаконізм тексту "Подільських політехніків"(дорогі,найдорожчі колеги і коліжанки, це не місце для згадування всіх наших успішних підрозділів, тематик та різнобічної діяльності ЦКВС!(ставлю у приклад власний же лаконізм в оспівувунні самої Києво-Могилянської... Всю її славну історію й багатообіцяюче майбутнє, й сучасний пафос було втиснуто у 12 рядків:

Гей нум,братове любомудри!
У місці Кия на Подолі
Знань добуваймо,щоб добути
Для Вкраїни вічну волю.
Дух живий Гулевичівни
І Петра Могили
Нас на долю неспокійну
Поблагословили.
А наше братство - вся Вкраїна,
І не чужі ми всьому світу.
Серця єднаймо,чесная родино:
Сонце істини нам світить!

Цей лаконізм у мене висварив мій молодий співавтор,добрий знавець урочистої й богослужебної музики,і я йому вдячний за досвід відмітання яскравих деталей та подробиць заради монументальної цілісности.Наш гімн не співають у стінах КМА? Тим гірше для стін і самого ректора Брюховецького(який, можливо, й не причетний до бюрократизму композиторського жюрі Спілки Композиторів України)! Зате ми собі іноді наспівуєм. Ну та мова наразі не про те - лиш про те,що і енергія,і досвід, здобуті у нещасливому творчому змаганні, перейшли на 4 строфи нового гімну "Подільських політехніків":

В краю Івана Богуна
Є храм наук політехнічних
Він наші долі поєднав
Надовго,може - і навічно.
Науки праця нелегка,
Та ми у Бога не ледачі.
Йдем від задачі до задачі,
Вивчаєм Коновалюка.
Тут першокурсник і декан
Зовуться просто: semper tiro!
І непогасно світять нам
Любов, Наука, Дружба,Віра.
Під шум козацької ріки
Проектів звершено немало.
Ми в світі не провінціали - Подільські політехніки.

Кого хотілося б у співавтори? Звичайно,Ярослава Близнюка.Але тільки в тім разі, якщо він не вимагатиме від мене в ім"я музичної форми "роздробити" останній рядок.Я за багатоскладове двоєслів"я" по-діль-ські по-літех-ні-ки" Бо не зможу. Роздробити. Скорше пристану на стиль студентської маршопісеньки під гітару...

М.Стрельбицький,
член Спілки письменників,кандидат філологічних наук, ст. викл. КТІК

КВК — АРЕНА РОЗВАГ І ГУМОРУ

Фоторепортаж

Пам'ятаю своє пригнічене враження від ігор веселих і кмітливих, які проходили в нашому інституті рік тому (осінь 1992 р.). Аби хоч трохи зрозуміти ту незбагненну суміш жахливих жартів і принизливого гумору, зробила спробу проаналізувати торішній КВК в дописі "За межами інтелігентності і культури" (Див. "ЗІК", 30 жовтня 1992 р.).

Після цього неодноразово чула від учасників КВК: "Жартуємо так, як вимагає глядач". Якщо це так, то слід визнати, що глядач останніх ігор КВК незрівняно зріс і демонстрував досить розвинене і дещо витончене почуття гумору.

Саме тому і факультетські команди КВК (першого курсу) розкрили в цьому році свої гдибоко приховані творчі можливості і запальну жадобу карнавальних веселощів і розваг.

8 факультетів брали участь в іграх КВК. Факультет технології машинобудування (ФТМБ) не спромігся підготувати команду першокурсників, посилаючись на відсутність "художніх талантів". Всі інші факультети переконливо доводили наявність різноманітних здібностей і талантів, які, правда, потребують ще праці і часу для свого розквіту. Найбільш інтелігентною, та все ж недостатньо артистичною, була команда факультету автоматики, яка, на жаль не змогла увійти до фіналу.

Увійшли до фінальної частини змагань команди ФЕТЕ, ФІТКІ, ФТМТ, яким все ж бра-

На іграх КВК

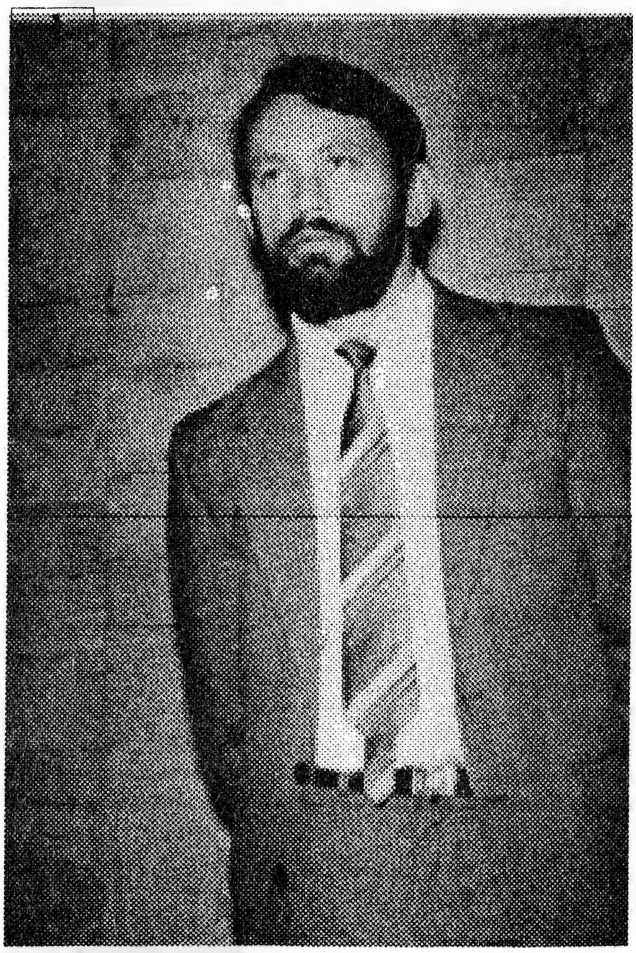

2

У ВІЛЬНОМУ ПОЛЬОТІ

Майже неможливо стати справжньою людиною, думаючи тільки про шлунок і не маючи жодних духовних устремлінь, захоплень і слабкостей.

Жан Соуен.

Розвішавши наочну ілюстрацію — фотографії, журнали і газетні вирізки, гість приступив до лекції, почавши з далеких підступів до теми. А прийшов він до наших студентів, щоб розповісти про своє найвище захоплення — надлегку авіацію — дельтаплани, дельтальоти і пароплани. Струнка постава чоловіка, спортивна статура не давали точного уявлення про вік. Втім, це мало кого цікавило — лектор і все тут. Тим часом, Степан Миколайович Сущенко, начальник Вінницького обласного дельтапланерного клубу — людина не чужа в інституті. Він — один з перших випускників вузу з спеціальності 0302 (електричні мережі і системи). Тому варто все-таки хоч в загальних рисах познайомитись з його трудовою біографією.

З дипломом інженера- енергетика випускник ВПІ був прийнятий у відділ головного енергетика Вінницького радіотехнічного заводу. Потім — армія, після неї — робота в Ямполі, у філіалі Московського приладобудівного заводу Міністерства авіапромисловості. Його трудова книжка і далі обро-

кувало інтелектуальної загостреності, тактовності, елітарного шарму. Але вони були переповнені енергією сміхового дійства, акторськими знахідками, а головне — бажанням перемогти. Саме це керувало командою ФБ, коли вона домагалася права увійти до фіналу як додаткова четвіерта команда. На жаль, вона не виправдала сподівань своїх прихильників (однієї зухвалості, як виявилось, було замало) за що трохи образилась на всіх, хто був свідком її невдалого виступу (12,2 бали). Та все ж, думаємо, у факультету є можливість стати переможцем на інститутському святі гумору, яке відбудеться наприкінці березня 1994р.

Команди - фіналісти ФЕТЕ, ФІТКІ, ФТМБ заслуговували на оплески, тому що невимушено переконували: студентство, молодість, гумор, жарти це — майже синоніми. 3-е місце посіла команда ФІТКІ, набравши 16,2 бали, 2-е команда ФЕТЕ — 18,4. Неперевершеною виявилась команда ФТМТ (20,6 балів), учасники якої виявили неабиякі режисерські і акторські здібності, за що і нагороджені солодким призом.

Вважаємо, що осінній КВК був першою репетицією інститутського свята гумору, до участі в якому запрошуємо збірні команди всіх факультетів.

Поздоровляємо учасників КВК, їх тренерів, прихильників і глядачів з Новим 1994 роком, бажаємо не втрачати почуття гумору ні за яких обставин!

Т. Буяльська, проректор з виховної роботи, голова жюрі.

Г. Севостьянова, директор клубу ВПІ.

П.П. Трохимчук, докторант ВПІ

ПАМ'ЯТІ ВИДАТНОГО ВЧЕНОГО

6-9 жовтня 1993 року відбулась міжнародна конференція, присвячена пам"яті видатного математика Георгія Феодосійовича Вороного, українця за походженням. Народився Г.Ф. Вороний 28 квітня 1868 року в селі Журавка (нині Чернігівської області) в сім'ї магістра російської словесності Ф.Я. Вороного. Рід Вороних походив з козацької старшини Лубенського полку. Освіту Г.Ф. Вороний отримав у Бердянській та Прилуцькій гімназіях, а математичну — в Санкт-Петербурзькому університеті, де його вчителем був П.Л. Чебишов, засновник відомої Петербурзької математичної школи. 1894 року захистив магістерську дисертацію "Про цілі алгебраїчні числа, що залежать від коренів незвідного рівняння третього ступеня", і був призначений професором Варшавського університету по кафедрі чистої математики. 1897 року захистив докторську дисертацію "Про одне узагальнення алгорифму неперервних дробів". Дослідження, проведені в обох дисертаціях, були відзначені премією Академії наук імені академіка Буняковського (1896 рік). По 1908 рік він був професором

(закінчення на стор. 14)

Зстала б записами відділів кадрів підприємств, зв"язаних з енергетикою, але що тут поробиш, не ця галузь була його покликанням. Небо, прагнення злетіти увись полонили його серце і думи.

Потенціальним прихильником авіації юний Степан Сущенко став уже в першому класі, коли над землею блискавицею злетів перший космонавт Юрій Гагарін. З того часу хлопчик буквально марив ракетами і літаками. Ще більше прив'язала до авіації молодого Сущенка військова служба в розвідувально- бомбардувальній частині. Саме там до його рук потрапив номер журналу "Техника молодежи", в якому прочитав про надлегку авіацію і створення Федерації дельтапланерного спорту. Тож на роботу в Ямпіль Степан Миколайович приїхав уже морально і фізично готовим до занять дельтапланеризмом.

З того часу минуло чимало років, сталися великі зміни в житті людей, котрих обступили великі проблеми, а Степан Сущенко не покидає свої дельтаплани. Там, на берегах Дністра- гори і кручі, місця надзвичайно зручні для польотів на легких апаратах, і Степан Миколайович (а він на той час вже став відомим в країні і за її межами майстром-дельтапланеристом) не барився зі створенням омріяного клубу. Наполеглива праця, неабиякі інженерні здібності, набуті у ВПІ, досвід практичної роботи на енергопідприємствах дозволили подолянину здійснити таке, що не кожному і присниться. На берегах швидкоплинного Дністра створено один з найбільших в колишньому Союзі центр дельтапланеризму з своїми аеродромами, готелями, дорогами, ремонтною базою, льотними і транспортними засобами, закладами громадського харчування, побуту, фізичної культури і спорту. Оволодівати майстерністю вільного польоту до Степана Сущенка приїжджають дельтапланеристи також з країн СНД, Німеччини, Австрії, Угорщини. З їхніми центрами і школами надлегкої авіації налагоджені тісні ділові зв'язки. І не одна лише база приваблює в Ямпіль дельтапланеристів. Подільське місто дало цьому виду спорту справжніх асів, серед них кращий вихованець С.Сущенка — Олег Григорович Бондарчук, у якого стільки почесних титулів, яких би вистачило для кількох спортсменів: багаторазовий чемпіон України і СНД, майстер спорту міжнародного класу, рекордсмен країни. А торік він став абсолютним чемпіоном відкритої першості Угорщини.

Не простим любителем цього виду спорту залишився і Стапан Миколайович. Нині він провідний тренер, суддя міжнародної категорії, член всесвітньої федерації авіаспорту, був організатором майже всіх найбільших змагань, у тому числі перельоту на ультралегких літаках (дельтальотах) за маршрутом Київ — Одеса (1650 кілометрів), в якому взяли участь найсильніші спортсмени багатьох країн, у тому числі Англії і Франції. А головне, сам не пропускав жодної нагоди політати.

— Це найщасливіші хвилини життя,— каже Степан Миколайович. — Навіть важко розповісти, яке відчуття охоплює розум і серце, коли, переборовши самого себе,

(поч. на ст. 13)

Варшавського університету та політехнічного інституту, в 1905-1907 р.р. — професором Донського політехнічного інституту (м. Новочеркаськ). Помер 20 листопада 1908 р.

В науці ім'я Вороного пов'язане з видатними результатами, отриманими в теорії чисел — алгебраїчній, геометричній та аналітичній. Він отримав ряд результатів, які пізніше були перевідкриті такими видатними математиками, як Харді, Поліа та рядом інших. У 1907 році обраний членом-кореспондентом Петербурзької Академії Наук.

Конференція була присвячена 125-річчю від дня народження. Проходила в інституті математики АН України. Основний спонсор — Міжнародний фонд "Відродження" (Дж. Сороса). Робота конференції була присвячена теорії чисел. Відзначити заслуги Вороного на царині математики приїхали вчені з Великобританії, Канади, США, Швейцарії, Японії, Польщі, Чехії, Німеччини, Росії, Литви та України.

Конференцію відкрив директор інституту математики АН України, член-кореспондент А.М. Самойленко. Член-кореспондент АН України О.М. Боголюбов розповів про вплив Харківського колегіуму (пізніше університету) на формування математики в Росії, СРСР та в Україні. Була відзначена величезна заслуга Ф. Прокоповича та М. Остроградського. Професор А. Шінцель із Варшави розповів про Варшавський період творчості Вороного. Г.М. Сита нагадала основні віхи життя вченого. Із сімейними спогадами виступили члени сім'ї Вороних. Відмічалась людяність та доброта Георгія Феодосійовича.

Розвитку ідей Вороного в аналітичній та алгебраїчній теорії чисел були присвячені доповіді С.Б. Стечкіна (Москва), М.Н. Хакслі (Великобританія), А.Шінцеля (Польща), Г.С. Білозерова (Україна), Дж. Ханкля (Чехія), О.Ю. Дашкової (Україна).

Геометричній теорії чисел присвячувались доповіді М. Сенешаль (США), Р.Ерделя (Канада), Р.Енгеля (Швейцарія), Б.Д. Котляра (Україна), С.А. Чепанова (Росія), Л. Данцера (Німеччина), Дж. Катаї (Угорщина) та ряду інших. В доповіді докторанта ВПІ П.П. Трохимчука були наведені основи функціональної теорії чисел, теорії чисел третього покоління, ідеї якої були ще у Платона, а математичні близькі підходи — у Вороного.

Але так уже вийшло, що, в основному, ідеї та праці Вороного живуть за межами його Батьківщини. Важка доля випала сім'ї Вороних у роки радянської влади. 1937 року був розстріляний, як ворог народу, молодший брат Георгія Феодосійовича, професор Харківського медінституту, який першим у світі здійснив пересадку нирки людині.

Однак, завдяки старанням інституту математики АН України, Міжнародного фонду "Відродження" повертаються забуті та напівзабуті імена синів України, які багато чого зробили на терені світової науки та культури. Одним з таких найпомітніших математиків нашої країни є, без сумніву, і Г.Ф. Вороний.

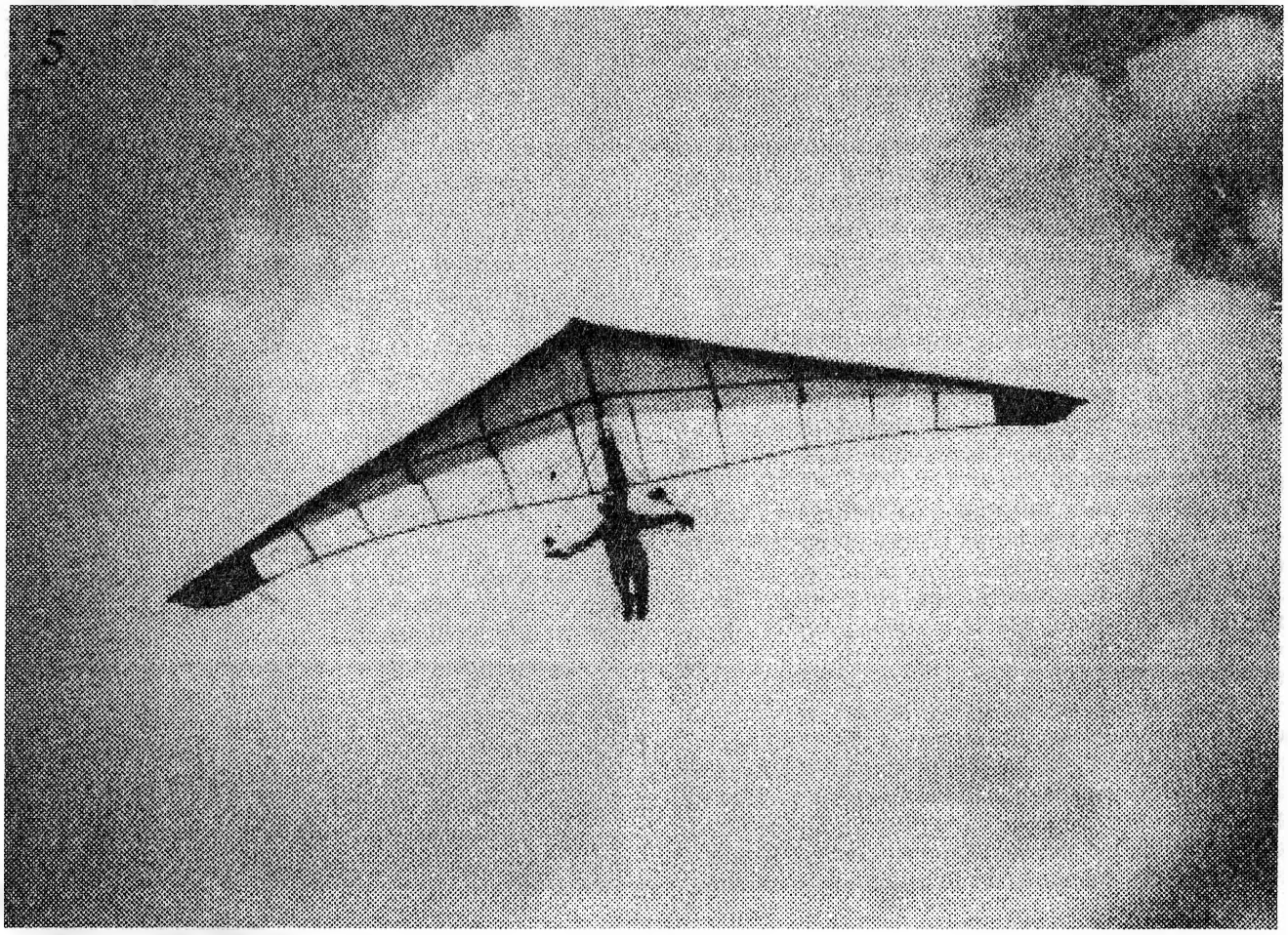

На фініші сезону

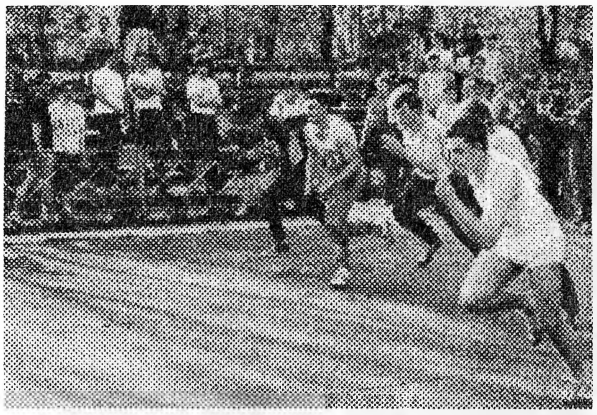

Завершився літній сезон 1993 року. Розпочинався він стартами першої обласної спартакіади "Гарт" серед вузів. Факультет фізкультури педінституту вважали дуже сильною командою — там навчається близько тисячі майбутніх фахівців фізвиховання, професійних спортсменів. Але так склалося, що з самого початку політехніки стали лідерами. Вже у перших видах змагань з шахів ми зайняли перше та друге місця, з настільного тенісу — перше. Цей успіх підтримали баскетболісти, які буквально вирвали перемогу у факультету фізкультури. Перше та друге місця зайняли гандболісти. Добре виступили й дзюдоїсти. Команди нашого вузу, набравши 90 очок, зайняли 5 перших командних місць, 6 других та 2 третіх. І якби не "помилки" суддівства на змаганнях з футболу та греко-римської боротьби, то команді факультету фізичної культури не наздагнати б нас.

...Запеклу боротьбу за вихід у вищу лігу чемпіонату України веде наша чоловіча гандбольна команда. У першому турі, який проводився в Іллічівську, вона здобула перемогу над "Автомобілістом" з Луганська (28:15). Другий тур відбувся у Вінниці. Наші гандболісти перемогли команду "Старт" з Луганська (10:0), "Таврію" з Мелітополя (17:15), "Аско" з Черкас (28:15). Добре провели всі зустрічі воротарі Олександр Пушенок та Олег Іваник, півсередні гравці Анатолій Кучер і Петро Постовий. Лідером команди був і вів її за собою викладач кафедри фізвиховання Володимир Костянтинович Тихонов.

Наприкінці спортивного сезону у Вінниці відбулося нагородження провідних спортсменів міста і ветеранів спорту. Серед нагороджених — представники нашого вузу: О.Ю. Співак, призер чемпіонатів України довоєнних та повоєнних років; Віктор Бурлак, чемпіон світу з веслування; Олександр Сорокаліт, капітан збірної команди колишнього СРСР з волейболу, чемпіон світу та срібний призер Олімпійських ігор у Сеулі; а також відомі майстри інших видів спорту В. Лянденбурська, С.Арбузова, Л. Сатайкіна, О. Пастух, В. Бабін, О. Штельмах, З. Ларюшкіна (Шапіна), А. Рудюк, П. Забелін. Відзначено також подвижницьку працю Я.І. Кулика, завідуючого кафедрою фізвиховання ВПІ, ініціатора багатьох починань, які набули широкого розповсюдження серед вузів України та колишнього СРСР.

В. Попик, голова спортивного клубу "Олімп"

---

6 подолавши усі повітряні ями і течії, складності керування летиш, ширяєш над лісами, ріками, полями, як птах. А навколо така тиша, що хочеться співати. Захоплення, рівного якому нема на світі.

Мабуть, і справді заспіваєш, адже Степан Миколайович тому й став бардом, написав сотні пісень. Буває серед ночі прокидається, витягує з-під подушки покладені туди папір, олівець і пише черговий вірш, навіяний враженнями від нового польоту. Пише, співає і акомпанує собі на гітарі.

До речі, це не єдиний відгомін його головного захоплення. У вільний від польотів час Сущенко альпіністськими стежками вирушає в гори, щоб святкувати нові перемоги над висотою, намилуватися далекими просторами. Здійснив кілька десятків сходжень на вершини Кавказу, Криму, Тянь-Шаню.

* * *

Дехто уявляє собі дельтапланеризм лише, як захоплення романтиків і більше нічого. З цим не можна погодитися. З числа дельтапланеристів вийшло чимало пілотів військової і цивільної авіації. Та й самі надлегкі літальні апарати набувають все більшого застосування в народному господарстві. Так, дельтальоти (апарати з двигунами) використовуються для біологічної боротьби з сільгоспшкідниками, інших потреб села. Тому в Ямполі налагоджено виготовлення цих літальних апаратів, підготовка пілотів з числа місцевих жи-

7 телів. Колгоспи сіл Порогів, Северинівки, Тульчинський птахорадгосп першими почали розсіювати трихограму за допомогою дельтапланів. Недавно Степан Миколайович узяв на озброєння і пароплани (апарати з гнучким крилом, які нагадують парашут). Вони укладаються в рюкзак, мають вагу 3,5 кілограми і зручні для перенесення. Пароплани дозволяють злітати з гір, пагорбів, ширяти в термічних потоках повітря.

* * *

Війна в Придністров"ї, труднощі з бензином, примусили С.М. Сущенка подумати про передислокацію клубу в обласний центр. І, як мандрівник, котрий після довгої відсутності з радістю повертається до рідної домівки, Степан Миколайович прийшов до альма — матері - ВПІ, звідки почав свій шлях до неба.

Якщо будуть знайдені можливості для створення дельтапланерного центру, тоді вінничани побачать над околицями міста, над Бугом-рікою, навколишніми лісами ширококрилі літальні апарати, на яких сильні духом і тілом молоді люди долатимуть повітряні простори, гартуватимуть себе у вільному польоті. А поки-що ентузіаст — авіатор виступає з лекціями в групах, на факультетах нашого інституту, гаряче пропагує улюблений вид спорту, кличе до злету.

Л. Шаміс.

Стипендіати міської мерії

У кінотеатрі "Росія" відбулося перше зібрання міського студентського братства. У змаганнях дотепників взяла участь і команда КВК нашого інституту, яка своїми дотепами викликала загальну симпатію залу.

Під радісне збудження присутніх мер міста Дмитро Володимирович Дворкіс оголосив, що міська влада вирішила встановити щомісячну стипендію кращим студентам вузів: сільгоспінституту — три, медінституту — шість і по дев'ять представникам педагогічного та політехнічного інститутів.

Ось прізвища наших студентів, яким встановлено цю почесну стипендію:

Олексій Бланар,

3-й курс, гр. 2АТ-91, ФА, відмінник навчання, учасник художньої самодіяльності, капітан команди КВК інституту;

Євгеній Бурштейн,

3-й курс, гр. 2Т-91, ФІТКІ, відмінник навчання, член команди КВК, заступник голови профбюро факультету;

Владислав Зайонц,

2-й курс, гр. 2Т-92, ФТМТ, відмінник навчання, активіст громадської роботи;

Лілія Давидюк,

2-й курс, гр. 2ЕТ-92, вчиться переважно на відмінно, староста групи, активна учасниця художньої самодіяльності та клубу винахідливих і кмітливих;

Аеліта Дралова,

2-й курс, гр. 2МЕН-92, ФФЕП, відмінниця навчання, профорг групи, учасниця культмасової роботи на факультеті;

Сергій Гришин,

5-й курс, гр. 3РК-89, ФРА, відмінник навчання, учасник художньої самодіяльності;

Олена Ратушняк,

3-й курс, гр. 2Б-91, ФБ, навчається на відмінно, член профбюро факультету, активіст громадського життя;

Руслан Слободян,

3-й курс, гр. 5Е-91, ФЕТЕ, навчається на відмінно, староста групи, бере участь у науковій роботі;

Віктор Янчук,

3-й курс, гр. 5М-91, вчиться на відміно і добре, член старостату гуртожитку №2, голова профбюро студентів факультету, активіст громадської роботи.

На знімку: студенти ВПІ — стипендіати міської мерії.

Музей у квартирі

Завітаєш в гості до викладача кафедри української та російської мов Михайла Григоровича Харькова і відразу звертаєш увагу на шафи з книжками. Багато з них — службова, так би мовити, література господаря, а найбільше томів Маяковського і про Маяковського, виданих в різні часи найрізноманітнішими видавництвами. Розповідаючи, як збирав їх по всіх усюдах, Михайло Григорович світиться непідробною радістю. Це власне, справжній музей про життя улюбленого поета. Платівки, значки, статті, афіші, фото.

"Як добре, — міркую собі подумки, — коли закоханість співпадає з професійними інтересами — тоді життя цікавіше, багатше і ти в ньому почуваєшся дуже потрібним. А книжки, хоча це не фаянс і не килими, якщо ними користуються повсякчас теж створюють в сім'ї справжній затишок".

І все-таки це квартира, а не музей. На кухні пурхають барвисті папуги, в кімнаті змонтовано гімнастичний куточок для сина, біля дивана — гарний шаховий столик...

ВКЛОНЯЮСЬ ТОБІ, ІНСТИТУТЕ!

А ПАМ'ЯТЬ ЗНОВУ ПОВЕРТАЄ МЕНЕ ДО ЦИХ НЕЗАБУТНІХ ДНІВ

(Лист вдови видатного художника до редакції газети "За іженерні кадри")

Музей інституту... Так, саме в ньому, на Поділлі у Вінниці увіковічнили пам'ять митця-земляка. Я спокійно можу вмерти бо твори мого чоловіка в руках чуйних і дбайливих людей.

А почалося все з виставки Ф.З.Коновалюка, влаштовану у Вінниці Міністерством культури.

А згодом завітала до мене лагідна,добра жінка і запропонувала організувати невеличку виставку робіт Коновалюка в інституті.

То була Тамара Болеславівна Буяльська, спілкуючись з якою я відчула, що ми надовго будемо друзями. Отже, я дала декілька картин і з того часму Ваш інститут став для мене рідним і близьким... Згадую також той теплий для мене весняний день, коли прийшла до мене Тамара Болеславівна і з великим тактом і чуйністю виявила бажання відвідати могилу мого чоловіка. Ми там побували вдвох, я розповіла про наші з чоловіком мрії, весь його доробок подарувати землякам... Через деякий час мала щастя познайомитись з ректором інституту Б.І.Мокіним, і тоді було вірішено утворити в інституті музей Коновалюка. Коли б уміла розповісти з якою любов"ю перевозили картини до Вінниці ! Жодного пошкодження ... всі картини зафондовано. Акти передачі належно оформлено(зараз вони зберігаються в архівах ЦНБ (Київ). Але я зворушена не тільки тим, що існує музей, який відвідає багато молоді, але і тим, що музей організував вивчення творчості художника, його впливу на формування естетичних почуттів молоді.

Отже, незважаючи на всі негаразди нашого життя, маючи спочатку незначну кількість робіт, 10 листопада 1991 року відбулося відкриття музею. Я мала щастя бути присутньою на цій церемонії.

Теплі, зворушливі слова ректора... хліб-сіль на рушниках... хор молодих голосів під акомпонемент оркестру... До болі знайомі пісні. Яскраво горіла свічка, біля портрета автора (роботи незабутнього І.С.Їжакевича, якого Федір Зотикович вважав своїм другим батьком),а поруч ілюстрації до Шевченка знедолена Катерина в свитині благенькій в страшну заметіль...

Минав час. Міцніла наша дружба, музей поповнювався новими роботами. Відкрився новий музей Коновалюка, який за своїм оформленням я вважаю також витвором мистецтва. В експозиції велика кількість мініатюр, які є свідченням своєрідної тонкості, лірічності і прозорісті живописного пензля майстра.

Багато хто називає картини Федора Зотиковича добросердними. Інакше звичайно і не може бути, бо сам Федір Зотикович умів сполучати в собі такі якості як вимогливість, чуйність і доброту. До умов життя був невимогливим. Єдине без чого він не міг існувати це природа і пензель. Своєрідність його пейзажів в тому, що в кожному відбита характерна риса суто українського пейзажу: і небо українське, і захід сонця, І вода в річках...

Писав він щодня, ніколи не продавав картини "Це мої діти, а дітей не продають" казав він. Дарував не дуже щедро — тільки добрим людям. Мріяв, аби землякам більше лишилось. І нічого за кордон...

Отже, мрія його частково здійснилася. Земний уклін ВПІ, персонально Б.І.Мокіну, Т.Б.Буяльській і всьому колективу інституту за обізнаність і відданість мистецтву, за відданість своїй праці, за тепло душі, за те, що наші діти,як казав Федір Зотикович, стали також рідними Вам, що в они житимуть в цій ошатній хаті, як рідні діти у своїх батьків.

Вічно вдячна, бідолаха
Т.Коновалюк-Мороз !

ІДЕЯ

Ідея виникла на голому місці,бо хіба це не образливо,коли у величезному томі підручника про архітектуру СРСР Україна разом з Білоруссю представлена аж... на чотирьох сторінках?

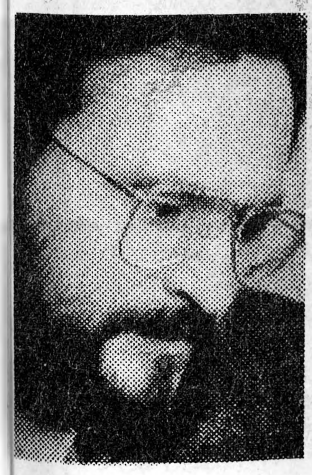

Тим часом,лише про дві Софії - Київську і Уманську — можна написати по окремому підручнику.

Але не будемо метати списів застарілого обурення в нашу неправедну минувшину.Давайте спільними силами відновлювати історію України кожен на своєму місці!

Так,власне, і вирішили діяти виклодачі кафедри архітектури та інженерного забезпечення будівництва Микола Олександрович Кушнір та Анатолій Іванович Литвинов (на знімках зліва направо) і почали не згори, а знизу, тим паче,що тут,унизу, а саме - на українському Поділлі - вистачає архітектурних шедеврів, на яких можна вчити студентів і краси. і фантазії, і патріотизму, і творчого натхнення.

Зроблено перший крок: в одному із залів будівельного факультету влаштували виставку подільської архітектурної спадщини. Є тут чудові унаочнення українських талантів,втілені в давні фортифікаційні споруди,церкви, маєтки, мости,вигадливі орнаменти звичайних сільських будинків. Це, без перебільшення, невичерпна скарбниця для пошуку, навчання і захоплення.

— Починали з того,— розповідає старший викладач М.О.Кушнір,— що у відділі архітектури знайшли реєстри пам"яток, в тімірязєвці — відповідну літературу і подалися в усі кінці Поділля з фотоапаратами. Давали адреси студентам,які мешкають в тих районах, де залишились цікаві об"єкти,щоб вони робили знімки під час канікул. І ось маємо виставку. Вона ще не дуже розлога, не дуже богата,але нікого не залишає байдужим.

Ну, а друге — на цьому матеріалі вже майже повністю підготували посібник про подільську архітектурну спадщину.

Отже необхідно ретельно вивчати і зберігати нашу минувшину. Якщо інститут знайде кошти, то маємо намір "копати" на цьому терені грунтовно і глибоко.

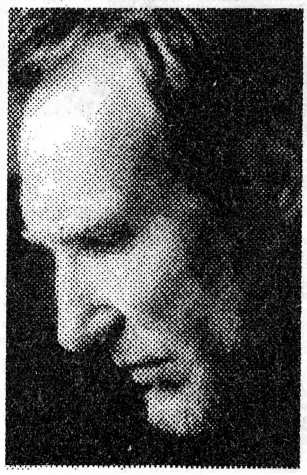

Композиції Ніни Маруневич

Клуб Захоплених людей

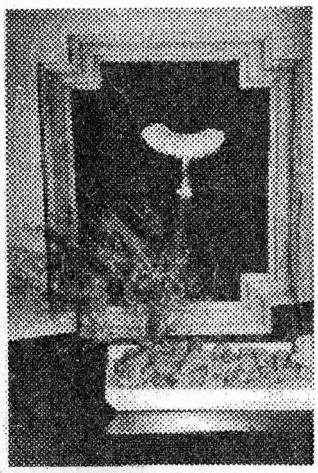

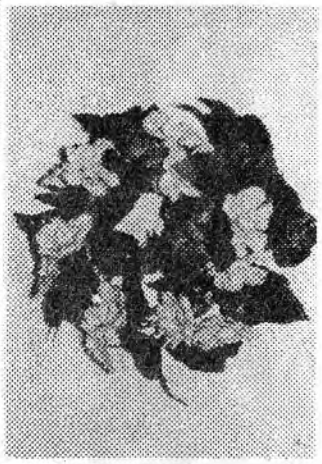

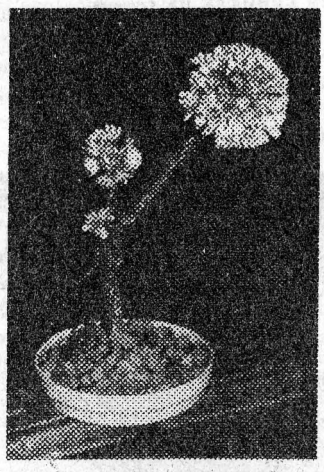

Раніше було прийнято, що коли в людини є якісь нагороди, то це уже привід, щоб написати про неї в газеті. В інженера кафедри обчислювальної техніки Ніни Олександрівни Маруневич нагород нема, але вона безумовно заслуговує, щоб про неї знали в інституті. Насамперед тому, що віддала йому 17 найкращих років свого життя, сумлінно працюючи на одній з найстаріших кафедр.

Можна собі уявити, як їй сутужно з часом, адже вона інженер не тільки на роботі, а й, так би мовити, в домашньому будівництві. Але, попри всі складності буття, дефіциту часу, Ніна Олександрівна знаходить можливість для задоволення своїх духовних запитів. Її квартира вся в оригинальних композиціях з квітів, які не можуть не вражати тонким відчуттям краси, фантазією.

Познайомтесь з ними і ви, дорогі читачі, з допомогою ось цих чорно-білих фотознімків. На жаль, наші поліграфічні можливості ще не дають змоги передати це тонке захоплення в кольорах — тоді воно було б ще чарівнішим.

Степан Лісовий.

Рідкісний знімок

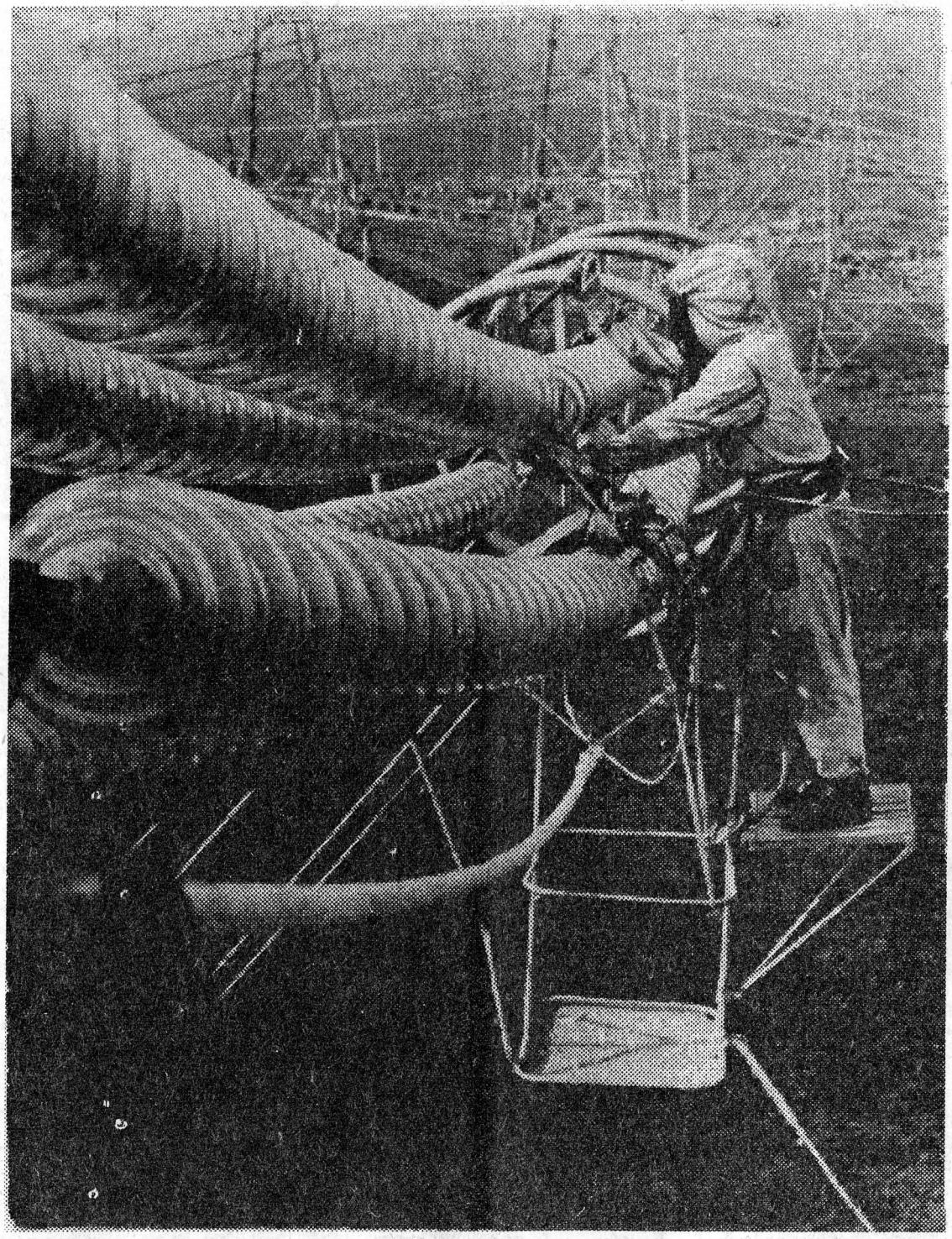

У пресі вже повідомлялося про винятково важливий вклад, зроблений спеціалістами нашого інституту в створення захисного спецодягу для ремонтних робіт на електромережах напругою 330-750 кіловольт. За розробку і впровадження нової технології керівник творчого колективу ВПІ Василь Михайлович Кутін удостоєний Державної премії.

Новинка широко впроваджується не тільки на Україні, а й за рубежем. Нею зацікавилися в Болгарії, Угорщині, Індії, Китаї.

Нам видалася нагода представити унікальний знімок, на якому зафіксовано роботу ремонтника, оснащеного захисним спецодягом. Фотографування відбулося на висоті понад 20 метрів.

Студентський капусняк

Сто тисяч за одне слово

Втім, слів може бути два або навіть три. Принаймні, зараз назва нашого часопису " За інженерні кадри" утворена саме з трьох слів. Йдеться ж про зміну цієї назви, бо вона нині не відповідає суті нової програми навчання, за якою, крім інженерів, готуємо також бакалаврів і магістрів.

Отже, всіх охочих запрошуємо взяти участь в конкурсі на кращу назву інститутського щомісячника. Переможця чекає премія розміром у сто тисяч карбованців.

В гостях- уфолог

Ще довго обмінювалися думками студенти факультетів радіоапаратобудування та енергетичного після прослуховування лекції голови обласної комісії з досліджень аномальних явищ Р.П. Олексюка.

Гість познайомив присутніх з цікавими дослідами чешського вченого в галузі енергетики Ніколи Тесли, висловив припущення, що наука близька до пояснення проблем літаючих тарілок, кульової блискавки, познайомив з публіуаціями в пресі про випадки появи НЛО на Вінниччині.

Грамотії, знайдіть помилки!

Колорадянський жук
Телефон-автомат-Калашникова
Стадуправління
Гінекологічне дерево
Статус-кворум
Випили гірку чачу до дна

УСМІШКА

Прийшов студент наприкінці останньої пари, а викладач й питає:

— Чому ви так пізно прийшли?

— Та ви ж казали, Петре Івановичу, що вчитися ніколи не пізно, — відповів студент.

Вікторина
Чи знаєте свій інститут?

1. Хто з спіробітників інституту став лауреатом Державної премії? (4 бали)
2. Кому у ВПІ присвоєно звання заслуженого працівника (3 бали)
3. Хто із професорів ВПІ першим отримав почесне наукове звання академіка? Скільки академіків і яких академій є у ВПІ сьогодні? (3 бали)
4. Назвіть імена колишніх і нинішніх студентів ВПІ, які були і є чемпіонами світу і олімпійських ігор (5 балів)
5. Назвіть ім'я викладача- поліглота. Скільки він знає мов? (3 бали)
6. Назвіть імена видатних українських художників, роботи яких експонуються в залах художнього музею ВПІ? (4 бали)
7. З якої спеціальності і в якому році починався наш інститут? (5 балів)

Переможець вікторини визначатиметься за більшу суму балів. Його портрет буде опублікований в газеті.

Подяка за відданість

Студент 5-го курсу факультету радіоапаратобудування Анатолій Скакун належить до плеяди тих вихованців політеху, для яких інститут-як рідний дім. Маючи золоті руки і завидну технічну смикалку, він допомогає в озвученні студентських клубів, актового залу, ремонтує радіоапаратуру — і все безкоштовно. А перед Новим роком з нагоди ювілею інституту Анатолій вирішив подарувати йому власну музичну апаратуру, якою обладнав клуб 5-го гуртожитку.

На баланс ВПІ від нього прийнято до десяти одиниць акустичних систем: посилювачі різних частот, світломузичний пристрій, пульти тощо.

За благородний вчинок, відданість інституту наказом ректора Анатолію Скакуну оголошено подяку.

АНЕКДОТИ

Розмовляють дві подруги:

— Кларо, чому ти так переконана, що справа про розлучення вирішиться на твою користь?

— Бо мій адвокат запропонував мені шлюбний контракт.

* * *

Лектор натхненно малював картину майбутнього:

— Настане час, коли рівень механізації, автоматизації, комп'ютеризації дозволить скоротити робочий день наших трудівників до двох годин...

Студент запитує: — А перерва на обід буде?

* * *

Кожного ранку дзвінок будильника діє на мене, як постріл.

— І ти в ту ж мить підхоплюєшся?

— Та ні, сплю, як убитий.

* * *

У в'язниці.

— Ти по політичній чи по кримінальній статті сидиш?

— По політичній. Я сантехнік. Викликали мене до міськкому. Я оглянув все і сказав: " Тут всю систему треба міняти!".

* * *

Про боротьбу з пияцтвом.

— І коли вже буде покінчено з пияцтвом?

— Скоро. На десятому році Перестройки.

— А чому саме на десятому році?

— Тому що на дев'ятому буде покінчено з закускою.

Щоб це означало? Запропонуйте підписи під малюнками студента ФРЕ Олексія Юшкіна

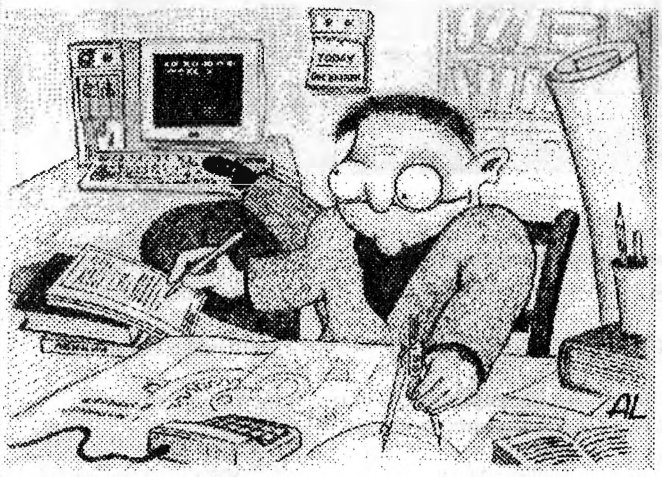

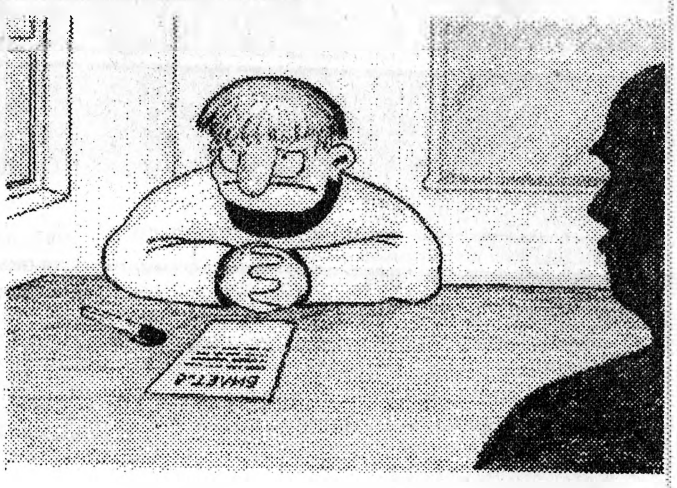

МІНІ - КРОСВОРД

**МАЄТЕ ПЕРШУ ЛІТЕРУ-
ЗАПОВНІТЬ КЛІТИНКИ**

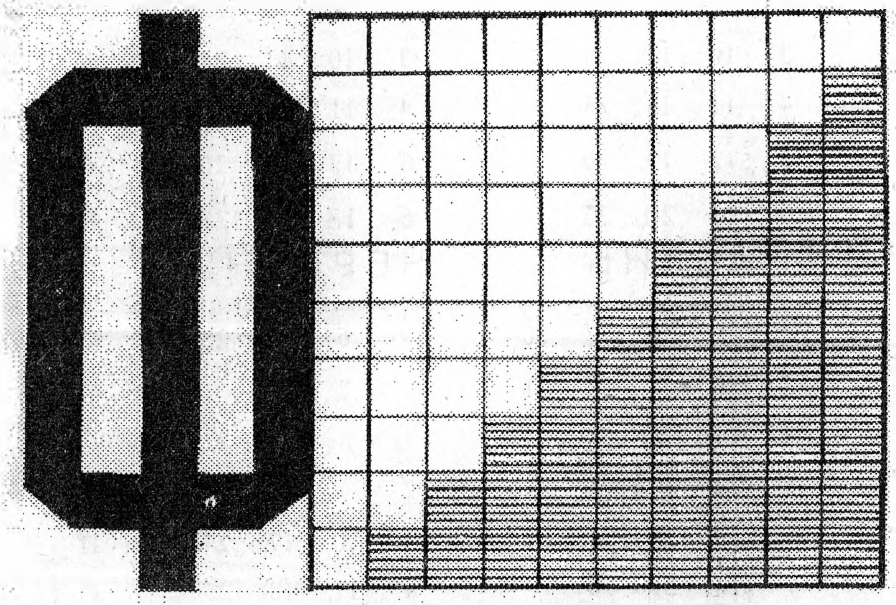

ЗГОРИ ДОНИЗУ

СПОСІБ ОЗДОРОВЛЕННЯ
ЖАНР ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ТЕОРІЯ ЗОЛОТОГО ПЕРЕТИНУ
РОЗДІЛ ГРАМАТИКИ
ПРІЗВИЩЕ АКАДЕМІКА ВПІ
ПІДРОЗДІЛ УСТАНОВИ, ПІДПРИЄМСТВА, ВУЗУ
СКОРОЧЕНА НАЗВА ФАКУЛЬТЕТУ
СУЧАСНИЙ ВИД ЗВ'ЯЗКУ
СТОРОННІЙ ЗВУК В РАДІОПЕРЕДАЧІ
СКОРОЧЕНА НАЗВА ФАКУЛЬТЕТУ

Друзі читачі!

Надсилайте до газети кросворди, ребуси, малюнки, загадки, гуморески, повідомлення про цікаві випадки, події, вчинки, факти.

Пишіть, дзвоніть, заходьте!

Редколегія
Т.Б. Буяльська — головний редактор
І.С. Волошенюк — заступник головного редактора
Л.У. Шаміс — відповідальний секретар
Г.М. Багдасар'ян — технічний редактор
С.С. Лісовий — фотокореспондент
Члени редколегії
С.В. Юхимчук
М.П. Свиридов
Ю.В. Крушевський
Г.П. Котлярова
В.С. Боднар
В.М. Боровик
М.П. Стрельбицький

Адреса редакції:
Хмельницьке шосе, 95
кімн. 0218

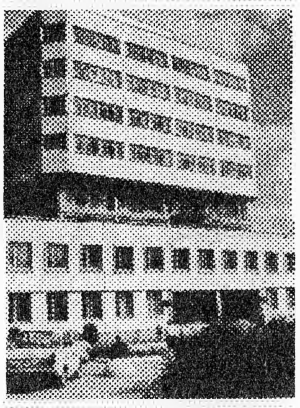

Телефони:
внутрішній - 22 - 68
з міста — 4 - 02 - 68

"За інженерні кадри"
— *щомісячник Вінницького політехнічного інституту*

Віддруковано у друкарні ВПІ
Друк офсетний
Тираж - 500 прим.
Верстка комп'ютерна — ВПІ

1994

СІЧЕНЬ

П		3	10	17	24	31
В		4	11	18	25	
С		5	12	19	26	
Ч		6	13	20	27	
П		7	14	21	28	
С	1	8	15	22	29	
Н	**2**	**9**	**16**	**23**	**30**	

ЛЮТИЙ

	7	14	21	28	
1	8	15	22		
2	9	16	23		
3	10	17	24		
4	11	18	25		
5	12	19	26		
6	**13**	**20**	**27**		

БЕРЕЗЕНЬ

	7	14	21	28	П
1	8	15	22	29	В
2	9	16	23	30	С
3	10	17	24	31	Ч
4	11	18	25		П
5	12	19	26		С
6	**13**	**20**	**27**		**Н**

КВІТЕНЬ

П		4	11	18	25
В		5	12	19	26
С		6	13	20	27
Ч		7	14	21	28
П	1	8	15	22	29
С	2	9	16	23	30
Н	**3**	**10**	**17**	**24**	

ТРАВЕНЬ

	2	9	16	23	30
	3	10	17	24	31
	4	11	18	25	
	5	12	19	26	
	6	13	20	27	
	7	14	21	28	
1	**8**	**15**	**22**	**29**	

ЧЕРВЕНЬ

	6	13	20	27	П
	7	14	21	28	В
1	8	15	22	29	С
2	9	16	23	30	Ч
3	10	17	24		П
4	11	18	25		С
5	**12**	**19**	**26**		**Н**

ЛИПЕНЬ

П		4	11	18	25
В		5	12	19	26
С		6	13	20	27
Ч		7	14	21	28
П	1	8	15	22	29
С	2	9	16	23	30
Н	**3**	**10**	**17**	**24**	**31**

СЕРПЕНЬ

	1	8	15	22	29
	2	9	16	23	30
	3	10	17	24	31
	4	11	18	25	
	5	12	19	26	
	6	13	20	27	
	7	**14**	**21**	**28**	

ВЕРЕСЕНЬ

	5	12	19	26	П
	6	13	20	27	В
	7	14	21	28	С
1	8	15	22	29	Ч
2	9	16	23	30	П
3	10	17	24		С
4	**11**	**18**	**25**		**Н**

ЖОВТЕНЬ

П		3	10	17	24	31
В		4	11	18	25	
С		5	12	19	26	
Ч		6	13	20	27	
П		7	14	21	28	
С	1	8	15	22	29	
Н	**2**	**9**	**16**	**23**	**30**	

ЛИСТОПАД

	7	14	21	28	
1	8	15	22	29	
2	9	16	23	30	
3	10	17	24		
4	11	18	25		
5	12	19	26		
6	**13**	**20**	**27**		

ГРУДЕНЬ

	5	12	19	26	П
	6	13	20	27	В
	7	14	21	28	С
1	8	15	22	29	Ч
2	9	16	23	30	П
3	10	17	24	31	С
4	**11**	**18**	**25**		**Н**